Pionierii din județul Constanța au deseori bucuria de a se întîlni cu tovarășul Vasile Vîlcu, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim secretar al Comitetului județean Constanța al P.C.R. În fotografie, un aspect de la recenta întîlnire cu activul pionieresc din județ, întîlnire în cadrul căreia, pionierii au purtat discuții însuflețite asupra obiectivelor de muncă patriotică prin care ei vor contribui la înfrumusețarea ținutului dintre Dunăre și mare.

Să prețuiți, dragi pionieri, pilda eroică a comuniștilor, care, în ceasurile cele mai grele, s-au gîndit la voi, la viitorul țării; să prețuiți munca părinților, a întregului popor care vede în pionierii de azi viitorii constructori ai comunismului în patria noastră.

Vă urez succes la învățătură, succes în acțiunea «Ștafeta cravatelor roșii», minunat prilej de a contribui după puterile voastre, dar din toată inima, la înfrumusețarea județului nostru.

VASILE VÎLCU

CONSTELAȚIA PIONIERIEI

JUDEȚUL CONSTANȚA

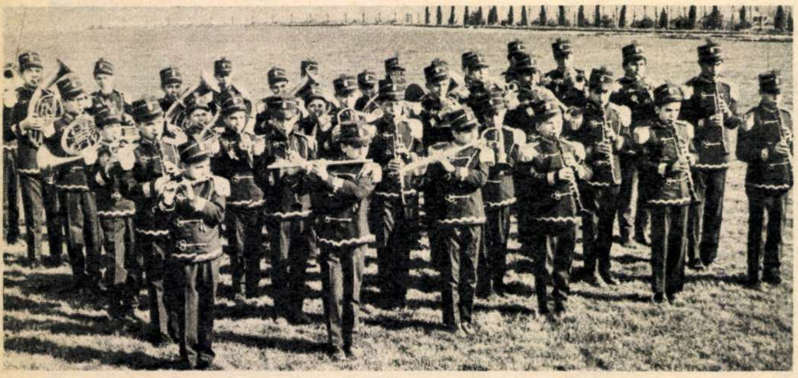

PREZENTĂ LA TOATE MANIFESTĂRILE ARTISTICE PIONIEREȘTI, FANFARA COPIILOR DIN CONSTANȚA SE BUCURĂ DE UN MARE SUCCES.

HĂRNICIE PIONIEREASCĂ

Organizația pionierilor din județul Constanța, la fel ca toate celelalte de pe cuprinsul patriei noastre, a trecut cu hotărîre și entuziasm la aplicarea prețioaselor recomandări date de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Conferința Națională a Organizației pionierilor precum și a sarcinilor reieșite din lucrările acesteia.

De la an la an a crescut numărul pionierilor și școlarilor cu rezultate bune în însușirea cunoștințelor, cu rezultate bune în activitatea de muncă patriotică. În anul care a trecut, pionierii au lucrat peste 600 ha porumb luate în acord global; au distrus dăunătorii de pe aproximativ 1 000 ha cultivate; au plantat peste 60 000 pomi în cadrul acțiunii «Fiecare pionier — un pom fructifer»; au predat 4 000 kg gogoși de mătase și 30 tone plante medicinale verzi; au confecționat zeci de milioane de ghivece nutritive cu porumb, și-au adus o importantă contribuție la recoltarea cerealelor, legumelor și strugurilor precum și la valorificarea ambalajelor de sticlă și hîrtie. Adăugăm la acestea construirea, prin entuziasta lor participare, a complexului cultural-sportiv din Constanța și a altor obiective pionierești din județ — rezultate ce au dus la creșterea prestigiului organizației noastre. De curînd, în cadrul unei întîlniri a activului pionieresc din județ, cu tovarășul Vasile Vîlcu, prim-secretar al Comitetului județean de partid, ni s-au încredințat noi sarcini de răspundere cum ar fi: plantarea a peste 70 000 pomi, pe magistrala Ovidiu-Constanța-Mangalia, îngrijirea islazelor și altele.

Făcînd dovada minunatelor calități, proprii celor mai tinere generații, pionierii își aduc tot mai mult aportul la permanenta transformare și înfrumusețare a județului nostru.

Prof. TOMA MAREȘ,
președintele Consiliului județean Constanța al Organizației pionierilor

TRICOLORUL ROMÂNESC PE MĂRILE ȘI OCEANELE LUMII

Adesea, cînd este așteptat să se întoarcă în portul Constanța vreun vapor românesc, pe chei, printre oamenii mari întîlnești și pionieri. «Ne așteptăm prietenii», spun ei cu vădită mîndrie celor din jur. Și dacă ar părea cineva neîncrezător, fiecare dintre ei ar putea să-i arate scrisori, fotografii, mici amintiri de la marinarii «lupi de mare». cum le place copiilor să-i numească. De fapt, si copiii își spun «lupi de mare», că doar sînt membrii cercului de... «mici marinari». Despre navele românești, despre construcția lor și despre călătoriile pe care le întreprind știu foarte multe lucruri. Dar nu numai atît. Pionierii din Constanța s-au și avîntat, în timpul vacanței de vară, în două expediții nautice pe Dunăre, parcurgînd peste 600 km! Acum au și ei ce povesti marinarilor!

MEMORIA PĂMÎNTULUI DOBROGEAN

Se pare că nu există școală pe cuprinsul județului care să nu aibă un mic muzeu. Și nu există copii care să nu fie dornici ca,în timpul liber, în vacanțe, să participe la adevărate expediții organizate de pionieri. Unele se fac chiar pe jos. Și, cu acest prilej, ei adună tot felul de mărturii ale trecutului acestor locuri. Așa au reușit pionierii de la Școala generală nr. 6 din Medgidia să-și alcătuiască unul dintre cele mai frumoase muzee arheologice. Ei au descoperit o sabie miceniană de o foarte mare valoare. Copiii au învățat și arta de a restaura și conserva obiectele vechi. Același lucru se poate spune și despre pionierii din Nuntași, Istria, Sinoie, Mereni. Ei au făcut și interesante culegeri folclorice care îmbogățesc valoarea muzeelor lor.

MAGISTRALA PIONIERILOR

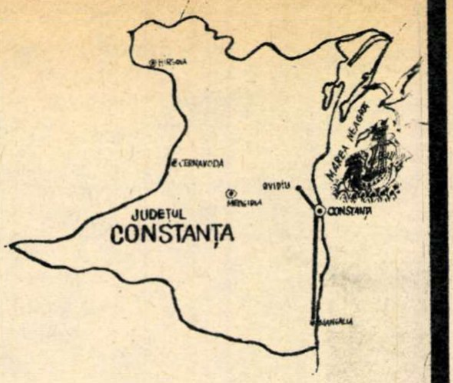

Vă mai amintiți? La secțiunea pentru pionieri a Conferinței Naționale a Organizației Pionierilor, un delegat împărtășea din planurile colegilor săi: «...noi, pionierii din județul Constanța vom începe o mare acțiune de înfrumusețare a județului, vom planta pomi pe... Magistrala pionierilor!»

De atunci a trecut o lună și mai bine. Dornici să vedem în ce fel ideile exprimate în conferință prind viață, le-am făcut o vizită. Ne-am dus tocmai la punctul de început al Magistralei — comuna Ovidiu.

Duminică dimineața. Pe șosea, o coloană imensă de pionieri. În frunte, stegarii. Tot șirul — un cor pionieresc în marș. S-au oprit la punctul numit — Alimentara 11 —. Aici, locurile deja pichetate îi așteaptă. Trebuiesc săpate gropi de 1 m adîncime pe 1,20 cm diametru. Munca începe cu entuziasm și, peste puțin timp, prima groapă este săpată. Apoi alta, și alta... Pe porțiunea de șosea, de aproape 8 km, de la intrarea în comună pînă la Palazu, pionierii au făcut aproape 400 de gropi. Pionierii de aici sînt deosebit de mîndri cînd îți vorbesc despre munca lor: «Pînă acum, pe graficul gazetei noastre, stegulețul roșu, care marchează ritmul înaintării noastre arată că am realizat o treime din lucrări.» — Vasile Năstase. «Tovarășii de la spațiile verzi, cei care pichetează locurile — fiindcă trebuie să știți că plantările nu se fac la întîmplare — nici nu reușesc să marcheze terenul în ritmul în care noi executăm lucrările. Și toate sînt de cea mai bună calitate!» — Cornelia Lepădatu. «Acum facem niște panouri pe care vom scrie «Șantierul pionierilor». Le vom fixa în dreptul Termocentralei II Ovidiu, unde vom lucra în următoarele zile. Cum terminăm, vom trece în sat și, apoi, mai departe pe șosea» — Rita Minga. «Peste cîteva zile vom începe să plantăm puieți de pomi fructiferi, de arbori și arbuști ornamentali. Apoi, în urma noastră vor veni cei mici» — Victoria Andora.

— Cei mici?

— Da, cei dintr-a III-a și a IV-a abia așteaptă să lucreze pe șantier. Deocamdată nu i-am luat. Săpatul și săditul nu sînt treburi ușoare. Dar, cum terminăm, vor veni ei să îngrădească și să îngrijească pomișorii.

Întregul traseu al viitoarei magistrale Ovidiu-Constanța-Mangalia este un vast șantier al pionierilor. Pînă la sfîrșitul primăverii lucrarea trebuie terminată și, va fi. De aceea, pionierii de pe această magistrală vă invită, la vară, să-i vizitați.

Să nu uitați, să vă amintiți, că în iarnă, ați primit o invitație: «Veniți, pe Magistrala pionierilor!»

ȘTAFETA CRAVATELOR ROȘII

La Medgidia, la Casa pionierilor este mare sfat. Reprezentanți ai pionierilor din oraș discută cu însuflețire:

— Eu zic, tocmai își spunea părerea pioniera Elmira Ibraim, ca tot ceea ce am realizat pînă acum, prin muncă patriotică, parcul pionierilor, terenurile sportive, stupina, plantațiile cu cei peste 7 000 de meri să le dăruim sau, mai bine-zis, să le încredințăm celor mai mici pionieri. Să le îngrijească, să le înfrumusețeze și ei...

— În felul acesta, adăugă Ghiocel Manea, am putea realiza, simbolic, o ștafetă între generația noastră și tovarășii mai mici, o ștafetă a cravatelor roșii...!

Așa a răsărit frumoasa idee a ștafetei, a legăturii între generațiile de pionieri. Așa a răsărit dorința de a realiza ceva însemnat. — un dor al pionieriei — care să dăinuiască peste ani in orașul natal.

De la discuție și pînă la realizarea planului pentru patinoarul olimpic al pionierilor, care va fi construit în oraș, nu a mai fost decît... un pas. Au făcut multe schițe, proiecte, iar atunci cînd planul a fost gata, aprobat de Consiliul orășenesc, pionierii nu au mai avut decît...

o dorință..., mărturisea Emanuela Dumitrescu. La intrare, să executăm un mozaic sau un vitraliu pe care să fie insigna de pionier și cravata!

— ...și să ne semnăm, o completează Cristian Mihăilescu : «pionierii din orașul Medgidia, 1972—1974!»

Despre planul patinoarului, despre felul în care va arăta, despre dimensiunile la care va fi realizat, știu toți pionierii orașului. Așteaptă doar, primele zile bune de lucru, să pună temelia marii construcții.

•

Animați de dorința de a realiza importante obiective, pe care să le predea la ieșirea din pionierat, generațiilor care îi urmează, pionierii din Medgidia cheamă pe toți pionierii țării să contribuie la înfrumusețarea satelor și orașelor patriei. Să muncească cu însuflețire în așa fel ca tot ceea ce vor face să dăinuie de-a lungul anilor, ca o dovadă a hărniciei și priceperii lor, a dragostei față de locurile natale.

Grupaj realizat cu concursul Consiliului județean Constanța al Organizației pionierilor.
Redactori: LIDIA NOVAC, ELENA MĂNESCU

Brigadierii

În urmă cu cîteva luni, colecționarii de fotografii rare mai aveau încă prilejul să-și îmbogățească arhiva cu imaginea unei vechi cariere, săpată într-o colină a orașului Tulcea. Denumită cu o formulare voit imprecisă «terenul din spatele școlii», groapa pustie și neprietenoasă a carierei, deja de nerecunoscut, este pe punctul de a deveni **microstadionul Asociației sportive școlare «Cutezătorii».**

Acționînd împreună cu colegii lor mai mari, uteciștii, sprijiniți nemijlocit de părinți, pionierii Școlii generale nr. 3 din Tulcea au lucrat fără răgaz. Săptămînă de săptămînă, toate detașamentele și-au trecut unul altuia ștafeta muncii patriotice. Tovarășilor profesori Vasile Mititelu (directorul școlii), Aurelia Radu (secretara organizației de bază P.C.R.), Georgeta Batiu (comandantul instructor al unității), Constantin Popescu («șeful de șantier» al întregii lucrări) le este greu să facă evidențieri. «Poate Enache Batcu, comandantul detașamentului clasei a VII-a B sau Neli Denisiuc din aceeași clasă? Petre Postu, comandantul detașamentului clasei a VII-a C, elev cu media generală 10, filatelist pasionat, colega lui, Valentina Mocanu... Ori întregul detașament al clasei a IV-a B?... Vedeți, e foarte greu, se scuză profesorul Vasile Mititelu. În felul acesta riscăm să-i nedreptățim pe foarte mulți. Toți pionierii, toți elevii școlii noastre merită să fie evidențiați, altfel cum credeți că puteam obține Diploma de unitate fruntașă acordată de Consiliul Național al Organizației Pionierilor?»

Detașamentele de pionieri sînt constituite în brigăzi de muncă patriotică. Zilnic, pe baza unui program, fiecare brigadă lucrează cîte două ore. Curînd, un teren de fotbal, unul de volei, altul de atletism, o pistă de alergări cu efort, vor găzdui orele de educație fizică, iar amintirea carierei din spatele școlii va fi păstrată doar de memoria vreunui album din muzeul școlii.

S. NICOLAE

Curajoșii

Cu cîtăva vreme în urmă, oamenii de pe meleagurile noastre au avut de dat o grea bătălie cu apele Oltului. Veneau din munți puhoaie umflate, tulburi. Noi, copiii, priveam îngrijorați cînd cineva semnală în mijlocul apelor un pui de căprioară. Doi dintre colegii mei, pionierii Gheorghiță Grecu și Ion Taus, au sărit în apă. Înotători pricepuți, au reușit să salveze puiul de căprioară pe care acum, cu toții îl îngrijim cu drag.

Vă trimitem o fotografie ca să-i cunoașteți pe curajoșii noștri colegi și... pe puiul de căprioară.

ELENA MAILAT,
comandanta detașamentului clasei a VII-a A,
Liceul Feldioara, Brașov

Ziua în care a apărut TIBERIU

Povestire de COSTACHE ANTON

Cred că vina e numai a mea, n-am ştiut niciodată ce se întîmplă în clasă, deşi veneam zilnic, vreau să spun că nu aveam absenţe, nu aveam nici întîrzieri, intram printre primii, îmi lăsam la cuier paltonul, fularul, căciuliţa şi mă grăbeam să ajung în bancă. Mă grăbeam apoi să-mi scot notiţele. Din clipa aceasta, parcă m-aş fi urcat într-o rachetă, nu mai vedeam şi nu mai auzeam nimic. Ceilalţi colegi, cum treceau pragul clasei, începeau să alerge, să strige, să sară peste bănci, să facă gălăgie, aşa cred că făceau gălăgie, dacă alergau făceau, sigur, şi gălăgie. Eu însă n-o auzeam. Nu vedeam şi nu auzeam nimic din ce se întîmpla în jur. Dana apărea mai tîrziu, o simţeam după mirosul de mere coapte sau de gutuie — avea în fiecare dimineaţă servieta plină cu gutui, eu nu-mi ridicam ochii din caietul de notiţe şi n-o vedeam, însă mirosul de gutuie îi anunţa sosirea. Cum eram absorbită de lecţii, Dana îmi lăsa pe bancă o gutuie şi întreba:

— Cum poţi să înveţi în vacarmul ăsta? Îi dau pe toţi afară.

Îmi ridicam ochii din caietul de notiţe, vedeam gutuia pe bancă, o vedeam şi pe Dana, brună, cu părul scurt, şi c-un pulover alb sau roşu, avea multe pulovere, în fiecare zi venea cu altul, de altă culoare, mie însă îmi plăcea cel alb, îi vedeam ochii mici, aproape verzi, buzele mişcîndu-se, însă nu înţelegeam ce spune, abia mai tîrziu, după ce dispărea puloverul ei alb, după ce dispăreau colegii şi o dată cu ei zarva din clasă, abia in clipa aceea realizam ce a spus Dana, îi auzeam clar cuvintele:

— Îi dau afară pe toţi.

Mai tîrziu Dana apărea iar, (o simţeam după aerul curat pe care îl aducea de afară) apărea ca de-obicei pe vîrfuri şi mă anunţa bucuroasă:

— Gata, a sunat de intrare.

Cred că şi ceilalţi colegi şi colege, intrau tot pe vîrfuri, eu nu-i vedeam, stăteam în prima bancă şi nu vedeam decît catedra, tabla şi-o hartă veche atîrnată lîngă tablă. Totuşi, de două ori pe an, în prima zi de şcoală şi ultima, îmi vedeam şi colegii. Festivitatea anului se făcea afară, în curte, unde nu erau bănci. Atunci toţi colegii se strîngeau în jurul meu emoţionaţi şi gravi. În rest, Dana se făcea ecoul tuturor întîmplărilor din clasa noastră. Ea mă anunţa la începutul fiecărei toamne:

— O să fii aleasă comandanta detaşamentului.

Îmi ridicam ochii, Dana purta puloverul alb, cu guler înalt, avea părul prins cu o panglică tot albă — nu puteam să mă supăr pe ea cînd o vedeam cu puloverul acesta, totuşi o întrebam mirată:

— Dar de ce vor să mă aleagă tocmai pe mine?

— Pentru că eşti cea mai bună din clasă. Ai media cea mai mare.

— Bine, dar eu n-am timp să mă ocup de activitatea detaşamentului...

Dana scotea din servietă un măr copt, mi-l punea pe bancă şi rîdea:

— Nu-ţi face tu grijă din asta. O să mă ocup eu.

— Şi crezi că e bine aşa?

— Sigur că e bine, spunea ea cu simplitate. Ţi s-a reproşat vreodată ceva?

— Nu. Nu mi s-a reproşat.

— Atunci?!

— De ce nu te aleg pe tine?

— Pentru că eu am note mai mici. Şi nu mă bucur de prestigiul de care te bucuri tu. N-aş putea nici să-mi ajut colegii aşa cum îi ajuţi tu.

— Dar eu cum îi ajut?

Dana rîdea şi-mi făcea semn să iau mărul. Îl luam, nu puteam să nu-l iau, avea pe el o crustă de zahăr vanilat şi praf de scorţişoară, şi eu mă dădeam în vînt după merele coapte în zahăr vanilat şi praf de scorţişoară, îmi aminteau totdeauna de vacanţele petrecute la bunici, îl devoram, Dana îmi mai dădea unul, îl devoram într-o clipă şi pe acesta, dar tot nu înţelegeam cum îmi ajutam colegii. Stăteam în banca mea, banca întîia, nu vedeam decît tabla, catedra, harta veche care atîrna lîngă tablă şi caietele de notiţe cu scrisul mic şi ordonat. Uneori simţeam mirosul de gutui sau de mere coapte, sau auzeam glasul Danei:

— Îi dau afară pe toţi!

Iar toamna, toamna mă anunţa de fiecare dată, triumfătoare:

— O să fii aleasă comandanta detaşamentului!

N-am ştiut, sau nu mi-am dat seama cum îmi ajutam colegii decît în ziua cînd a apărut Tiberiu. Sau, ca să fiu şi mai aproape de adevăr, în ziua cînd am venit la şcoală cu căciuliţa albă, pe care mi-a făcut-o cadou unchiul George, fratele tatii. Aveam două căciuliţe, una albastră, alta vişinie, dar aceasta era albă, albă, ca iepurii de casă sau ca mieii din ograda bunicii. Mi-a plăcut enorm această căciuliţă, n-am mai stat o clipă în casă, cum mi-am pus-o pe cap am ieşit şi toată după-amiaza, am umblat pe străzi, am trecut şi pe la Dana, nu am găsit-o, era la patinaj, m-am dus după ea şi Dana cînd m-a văzut era în al nouălea cer:

— Ce-ai păţit, cum de te-a lăsat inima să-ţi părăseşti notiţele? m-a întrebat ea cu ironie, dar fără răutate.

— Uite-aşa, cum vezi. Am venit să te privesc. Să-ţi admir măiestria la patinaj.

Am rămas acolo cu Dana pînă seara tîrziu, mi-a dat să-i încerc patinele, am şi căzut de două sau de trei ori, am făcut tot ce se putea face, însă Dana n-a observat că am căciuliţă nouă. Nici a doua zi n-a observat, cu toate că nu mi-am scos căciuliţa şi nici n-am mai rămas în clasă în recreaţii.

Ultima oră aveam matematica. A fost scos la tablă un băiat de la începutul catalogului — care n-a ştiut să rezolve problema. Nici al doilea. Profesorul le-a pus fiecăruia nota doi, s-a ridicat, s-a plimbat printre bănci şi a întrebat:

— Cine poate să rezolve problema?

Nu s-a ridicat nici o mînă. Dana mi-a scris un bileţel:

— Isabela, de ce stai? Salvează-ne!

Nu era prima dată cînd Dana îmi punea în faţă astfel de bileţele. Profesorul a trecut la loc şi a mai strigat un nume. O fată. N-a ştiut şi i-a pus tot doi. Dana mi-a mai trimis un bileţel:

— Isabela, de ce nu ridici mîna?

Am întors privirile spre ea. Avea obrajii roşii de parcă ar fi stat la gura sobei. M-a împuns cu ochii ei verzi:

— De ce nu te ridici? Ce mai aştepţi?

Puteam să mă ridic. Cred că făcusem şi gestul de a mă ridica, dar în clipa aceea Dana s-a aplecat să-mi şoptească:

— Isabela, te rog eu. Doar nu vrei să capete toată clasa nota doi.

Dacă nu s-ar fi aplecat, mă ridicam. Aşa, însă, am zărit dincolo de ea ochii rugători, nu ai unui băiat, nici ai unei fete, erau îndreptaţi spre mine toţi ochii, ochii întregii clase. Şi nu mi-a plăcut. Am rămas pe locul meu, surdă la şoaptele Danei. Nu, aşa nu mai voiam să-mi ajut colegii. Dana începuse aproape să strige:

— Isabela, Isabela! Ce-i cu tine?

Profesorul s-a ridicat iar — s-a oprit lîngă tablă şi a întrebat, nu supărat sau ursuz, cum era el de obicei, ci vesel, şi mai ales mirat:

— Cum, nu-i nimeni în toată clasa care să rezolve această problemă?

De undeva din băncile din fund s-a auzit atunci un glas:

— O rezolv eu!

În liniştea care se lăsase, s-au auzit paşi, am zărit apoi o umbră îndreptîndu-se spre tablă şi-n bănci un murmur de uimire.

— Tiberiu!

Profesorul s-a dus la catedră, a deschis catalogul, şi-a potrivit ochelarii, apoi, fără să se uite spre băiatul înalt şi slab care pusese mîna pe cretă, a spus cu felul lui ursuz din totdeauna:

— Dumneata eşti aproape corigent la matematică,n-o să poţi s-o rezolvi. De ce vrei să mai iei un doi? Treci la loc.

Băiatul a vrut să lase creta, dar în aceeaşi clipă s-a răzgîndit şi-aproape furios a întrebat:

— Ce avem aici? Un coş de fabrică înalt de 85 de metri. Ce trebuie să aflăm?

Profesorul i-a făcut semn să continuie şi-n mai puţin de trei minute tabla s-a umplut de cifre. La sfîrşit, nu i-a spus decît atît:

— Bine, treci la loc, pentru azi ai nota zece. Nu ţi-o trec încă în catalog. Dacă o să răspunzi aşa şi lecţia următoare o să ai doi de zece.

După plecarea profesorului s-a iscat o larmă cumplită. Tiberiu a fost înconjurat de toată clasa, purtat pe sus, ovaţionat. Eu am rămas la locul meu şi-i priveam. Mă gîndeam că toată bucuria asta era falsă. Nimeni nu se bucura pentru Tiberiu. Fiecare era bucuros pentru el.

Dana s-a apropiat şi m-a întrebat supărată:

— De ce ai făcut asta? De ce n-ai vrut să ne salvezi?

Am privit-o în ochi cu ironie:

— L-am salvat pe Tiberiu.

— Tiberiu s-a salvat singur!

Dana a început să-şi strîngă cărţile, roşie, furioasă. A plecat fără să-mi mai spună un cuvînt.

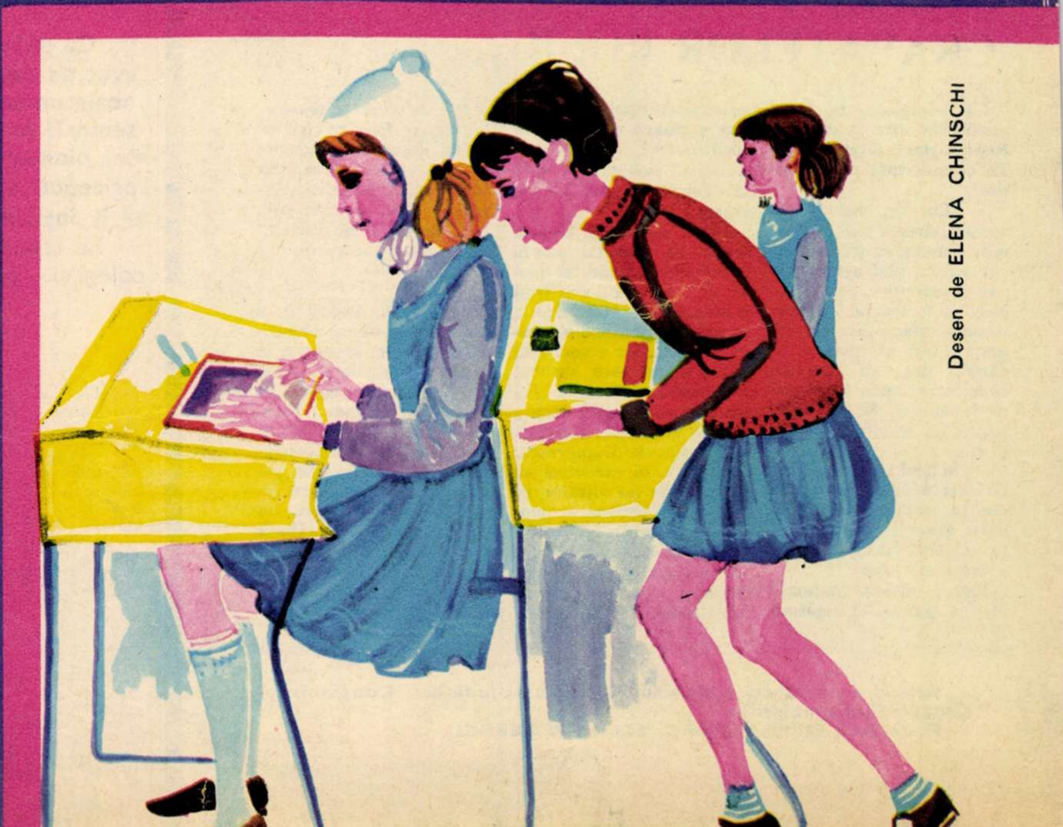

Desen de ELENA CHINSCHI

ATELIER LITERAR

RĂSPUNDE SCRISORILOR VOASTRE LITERARE

POETUL VIRGIL TEODORESCU

DORINA IRIMIA, clasa a VII-a B, Şcoala generală, Tg. Neamț.
Poeziile trimise sînt energice, sentențioase, dar supravegheate de o mimică pe care cred că o compui în fața oglinzii. Oricît ar fi de energice, aceste mici schime nu îți aparțin. Ești încă în faza gestului și a imitației. Există, desigur, o vocație pentru vers care te va ajuta să scapi de imitații.

PASCU BALACIU, clasa a VIII-a, Şcoala generală Sudrigiu, județul Bihor.
Poeziile dumitale mi-au făcut bună impresie, însă cred că nu poate fi vorba de «ceva propriu și original». Să nu mă înțelegi greșit: originalitatea nu izvorăște singură, și pentru că, la urma urmei nu este altceva decît invenție, ea se bizuie pe o invenție prealabilă. Nu ești lipsit de simțul noutății și de dorința de a născoci. Și e bine că te atrage poezia modernă contemporană. Dar deocamdată rezumi, cu sensibilitate și bun gust, o serie de lecturi. Mînuiești cu ușurință cuvîntul (atenție!), ai un vocabular colorat. Poeziile mi se par însă prea împodobite. Aștept să citesc poezii noi. Dacă vrei, poți trimite și proză.

HORIA DULVAC, comuna Măceșu de Sus, județul Dolj.
Deși n-am citit decît trei scurte poeme, nu ezit să afirm că ești aproape de poezie. Aș fi recomandat unul spre publicare dar mi-am zis că afirmația mea are totuși nevoie de o confirmare. Te rog, așadar, să-mi trimiți tot ce-ai scris în ultima vreme.

NICĂ MĂGURĂ, Bacău.
Parcă n-ați fi nici pionier, nici elev. Aveți o caligrafie dublă și tare îmi vine să cred că sînteți o dublură. N-ar fi nimic rău într-asta, dar, avînd în vedere caracterul acestui **Atelier literar**, un mic indiciu pentru stabilirea identității dv. n-ar strica. Poeziile sînt corecte dar nesemnificative.

IONIȚĂ TUZLARU, clasa a VIII-a, Şcoala generală Nalbant, județul Tulcea.
Primesc, după multă vreme, vești. Și ele îmi confirmă ceea ce constatasem de la început: o veritabilă sensibilitate poetică. Ești obligat să-ți cultivi talentul. Acum faci versuri. Ca să scrii într-adevăr poezie, trebuie să muncești. Așadar... Publicăm în acest număr: «Caut» și «Am descoperit».

SILVIA MNERE, clasa a VIII-a, Şcoala generală nr. 4, Sibiu.
«Rîndunica» face impresie bună. Și celelalte, de altfel. Fiecare poezie încearcă să fie o singură metaforă închisă în sine, o idee devenită metaforă. Pentru că vorbești de Blaga, îți amintesc și eu că acesta este procedeul pe care îl practică adesea în «Poemele luminii». Pentru a ști mai bine ce am de spus, am nevoie să citesc și alte poezii.

CONSTANTIN MILANOVICI, clasa a IX-a, Şcoala generală nr. 1, Cîmpeneanca, județul Vrancea.
Deși mi-am format o «viziune clară» din lectura poeziilor trimise și sînt tentat să-ți recomand un răstimp de odihnă, sînt curios, totuși, să citesc cea de a șaptesprezecea poezie la care lucrezi. Trimite-o.

PETRE MAXIM, oraș Gh. Gheorghiu-Dej, județul Bacău.
Un gest frumos, un gînd curat, dar încă neîntemeiat.

MARCEL SAMINȚA, elev anul I, Liceul industrial pentru construcții de mașini, Timișoara.
Am avut dreptate. Ești fără îndoială vizitat de poezie și vizitele se prelungesc. Începi să ai un fel al dumitale de a scrie. Poeziile încep să aibă o anumită fizionomie și asta nu e puțin lucru. Bine faci că respingi clișeele poetastre. Scrie, dar nu te lăsa furat de facilitate. Scrie mult, reține puțin.

DĂNUȚ UNGUREANU, clasa a IV-a B, Liceul nr. 2, Slatina.
Versurile dumitale sînt imitații după baladele lui Alecsandri. Imitații care denotă oarecare îndemînare. Ar trebui să lărgești cercul lecturii. Citește. Culege informații. Și apoi încearcă să scrii cu vorbele dumitale.

MARINELA ROMAN, clasa a VII-a, Liceul «Frații Buzești», Craiova.
Poezii miniaturale plăcute. Mai trimite.

Desen de
VALENTIN TĂNASE

Am descoperit

Am descoperit la țărmurile vieții
lacrimile valurilor,
aripile frînte de furtună și timp
ale pescărușilor,
cochilii pline cu durere.

Am descoperit la țărmurile vieții
pînzele corabiei mele,
busola ce-mi indica drumul spre viață.
Am descoperit la țărmurile vieții
Marea.

IONIȚĂ TUZLARU

Foto:GRIGORE PREPELIȚĂ

Bătrînul sculptor în lemn

S-a născut fără timp,
din rădăcini amare de tisă.
Chip aspru ca scoarța molizilor seculari.
Ne-nfricat în voință, ca stejarii lui Ștefan.

Blîndețe duioasă de tei înflorit.
Priviri de oțel ca dalta sclipirii de stele.
De trei sferturi de veac, mereu,
cîntă pe harta fibrelor,
pipăind sufletul lemnului.

Inima-i bate peste păduri
cu tinerețe de codru sălbatic.
Și mereu e mai tînăr,
tot mai tînăr,
ca mugurii parfumați ai pădurii.

CRISTIAN GABRIEL NISIOIU,
Şcoala generală nr. 3, Cîmpulung Moldovenesc

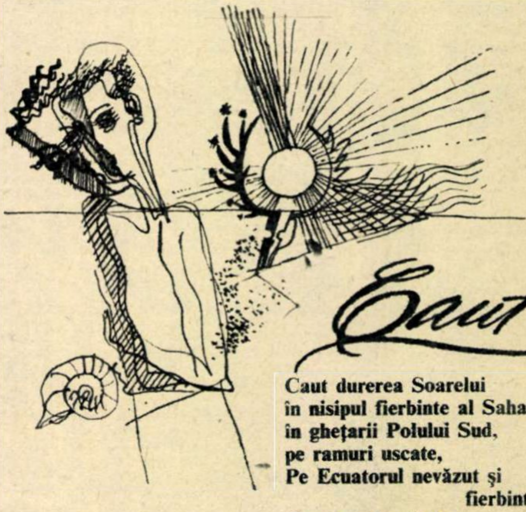

Desen: IOAN DONCA

Caut

Caut durerea Soarelui
în nisipul fierbinte al Saharei,
în ghețarii Polului Sud,
pe ramuri uscate,
Pe Ecuatorul nevăzut şi
fierbinte...
Caut razele rănite
de coarnele cerbilor,
de stîncile munților...
Caut durerile Soarelui.

IONIȚĂ TUZLARU

FRUMOASA PLANETĂ PĂMÎNT, VAZUTĂ DIN COSMOS. PE ÎNTINDERILE SALE TRĂIESC UN MILIARD DE COPII

PENTRU O LUME A PĂCII

SAYED ABBAS CHEDID

Directorul Centrului de Informare al Organizației Națiunilor Unite la București

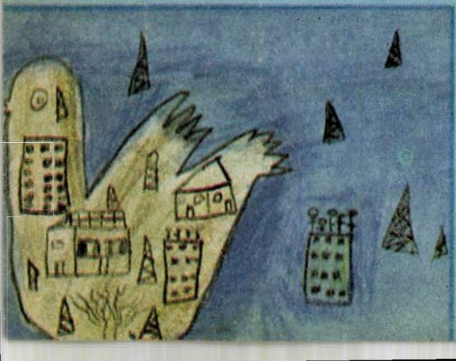

Națiunile Unite au fost create pentru a asigura Pacea și Securitatea în lume, pentru a dezvolta, în mod progresiv, între națiuni relații amicale fondate pe egalitatea în drepturi a popoarelor și pe dreptul lor de a dispune de soarta lor, pentru a încuraja respectul drepturilor Omului și al libertăților fundamentale, precum și pentru a căuta soluționarea problemelor internaționale de ordin economic și social, intelectual și umanitar. Varietatea și diversitatea acestor domenii implică necesitatea de a le urmări cu totii desfășurarea, implică cunoașterea acestor probleme începînd din cea mai fragedă vîrstă: nu este adevărat că aproape 40% din populația mondială este în vîrstă de mai puțin de 15 ani?

Acești tineri sînt aceia care, în zece ani de aci înainte, vor lua în mod progresiv ștafeta; ei sînt aceia, precum și generațiile care le vor urma, care vor trebui să dezvolte principiile și primele realizări ale vîrstnicilor pentru a le face realități palpabile și bine stabilite.

In acest cadru eu n-aș exagera dacă aș spune că am fost literalmente încîntat, de la sosirea mea în București, de înaltul grad atins de autoritățile românești în domeniul marilor realizări naționale unde, un loc special a fost rezervat formării copilăriei.

Structura Organizației pionierilor este, de fapt, una din cele mai perfecte printre numeroasele instituții de aceeași natură pe care am avut ocazia să le cunosc în lume. Organizația oferă, de fapt, copiilor — fără nici o obligație financiară din partea părinților — mijloacele de a-și fixa absolut singuri gusturile lor în diferitele categorii ale activității umane, de a-și încerca însușirile lor, grație imenselor facilități care le sînt oferite de Organizație și de a-și afirma personalitatea, încă din copilărie, în domeniile pe care ei și le-au ales.

Nu este deci de mirare că încă de la început un flux de simpatie a fost stabilit între **Organizația de pionieri** *și* **Centrul Națiunilor Unite în România.** *Această simpatie și-a găsit cea mai frumoasă expresie în mesajul pionierilor adresat, prin intermediul meu, Secretarului General U Thant și, de asemenea, în gestul lor delicat de a-și oferi, drept omagiu, tabloul care a primit premiul întîi la concursul organizat cu ocazia Zilei Națiunilor Unite. Aceste admirabile hotărîri și-au găsit o nouă consacrare în crearea Comitetului Național Român pentru UNICEF și instalarea Clubului său la Palatul pionierilor.*

Cu ocazia celei de-a 25-a aniversări a UNICEF, Centrul nostru organizează, în aceste zile o expoziție cu lucrările de pictură, sculptură și lucrări de artizanat realizate de pionieri. Această colaborare, sînt sigur, va progresa, căci afinitățile care există între tineri și Națiunile Unite sînt naturale, normale și răspund unei necesități ale timpului nostru, ele sînt sincere și solide.

Natiunile Unite numără în momentul de față 131 de state membre printre care România s-a distins printr-o colaborare entuziastă care nu s-a desmintit niciodată. Numeroși specialiști din țara dumneavoastră Republica Socialistă România își pun în prezent știința și experiența lor în serviciul cooperării internaționale prin Organizația Națiunilor Unite. Un și mai mare număr va fi chemat, fără îndoială, în viitor să le urmeze — acestia sînt pionierii de azi.

Nu pot decît să le exprim omagiul meu tuturor acelora care, în mod atît de minunat, își consacră eforturile lor pentru a pregăti României oamenii săi de mîine, oamenii demni de a se numi fiii săi

ADUNAREA GENERALĂ A O.N.U., FORUL SUPREM ÎN CARE 131 DE STATE COOPEREAZĂ ÎN VEDEREA PĂCII ȘI PROGRESULUI OMENIRII.

O FRUMOASĂ ANIVERSARE

Interviu cu tovarășul
VIRGILIU RADULIAN,
președintele C.N.O.P.,
președintele Comitetului Român pentru UNICEF

Cutezătorii: *Peste cîteva zile va fi sărbătorită, în țara noastră, aniversarea a 25 de ani de la înființarea Fondului Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF. V-am ruga, tovarășe președinte, să ne vorbiți despre participarea României la activitățile acestui organism internațional.*

Virgiliu Radulian: Țara noastră participă de mai mulți ani la activitățile Fondului Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF, contribuind anual cu importante sume de bani, cu ajutoare materiale pentru copiii din țările slab dezvoltate sub diferite forme: donații, asistență etc. De asemenea, în timpul inundațiilor din anul trecut, am beneficiat și noi de ajutoare din partea acestui organism internațional.

La inițiativa UNICEF, țara noastră a participat, în calitate de observator, la lucrările sesiunii Consiliului de administrație, de la Geneva, în primăvara acestui an, iar la cea de a 50-a sesiune a Consiliului Economic și Social, România a fost aleasă în Consiliul de Administrație al Fondurilor Națiunilor pentru Copii, pe o perioadă de 3 ani.

Cutezătorii: *Este cunoscut faptul că pionierii din România au participat cu plăcere la unele acțiuni ale UNICEF — cum ar fi concursul internațional de desene «Meridianele prieteniei», concursul «Pretutindeni trăiesc copii — UNICEF '71» ș.a. Ce semnificație dați acestei participări a copiilor din România?*

Virgiliu Radulian: Dincolo de rezultatele frumoase, de stimulentele în premii, concursurile au izbutit să reunească, sub egida UNICEF, într-o amplă acțiune educativă, copii din toată Europa, contribuind la cunoașterea, apropierea și înțelegerea tinerelor generații, în numele nobilelor idealuri ale prieteniei și păcii. Prin limbajul culorilor, ei au dat glas sentimentelor lor proaspete și avîntate, au reflectat universul lor de gînduri și preocupări, exprimîndu-și dragostea de viață, încrederea în viitor, în lumea de mîine — o lume a păcii, în care spectrul înfiorător al războiului să nu mai întunece copilăria, soarele, bucuriile la care au dreptul.

Cutezătorii: *În calitatea de președinte al Comitetului Național Român pentru UNICEF, ne-ați putea spune care este misiunea acestui comitet?*

Virgiliu Radulian: După cum este cunoscut, printr-o hotărîre a Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România — a fost înființat Comitetul Național Român pentru UNICEF, în scopul coordonării pe plan național a activităților specifice UNICEF, activități cu caracter umanitar și educativ. Crearea acestui Comitet se înscrie în coordonatele politicii externe a țării noastre, politică de cooperare cu organismele internaționale ale O.N.U., contribuind la extinderea și diversificarea colaborării cu UNICEF și oferind posibilități pentru o și mai largă afirmare a Organizației pionierilor din România, în contextul mondial al mișcărilor pentru copii. Acest fapt permite, în același timp, o mai bună popularizare a programelor românești privind educația și dezvoltarea copiilor din țara noastră.

Contribuind la înfăptuirea politicii externe a partidului și statului nostru, Comitetul Național Român pentru UNICEF se integrează ca parte activă în ansamblul forurilor internaționale menite a traduce în viață, a rezolva problemele stringente cu care este confruntată tînăra generație de pretutindeni. Funcționînd pe lîngă CNOP, Comitetul beneficiază de experiența, de practica acestuia atît pe plan intern cît și în domeniul relațiilor cu mișcările pentru copiii din lume, cu organizațiile internaționale care se ocupă de activitatea în rîndul copiilor, și, în primul rînd, de sprijinul și îndrumarea permanentă a partidului, care conduce nemijlocit Organizația pionierilor din țara noastră.

În miraculoasa OGLINDĂ a „Expedițiilor CUTEZĂTORII”

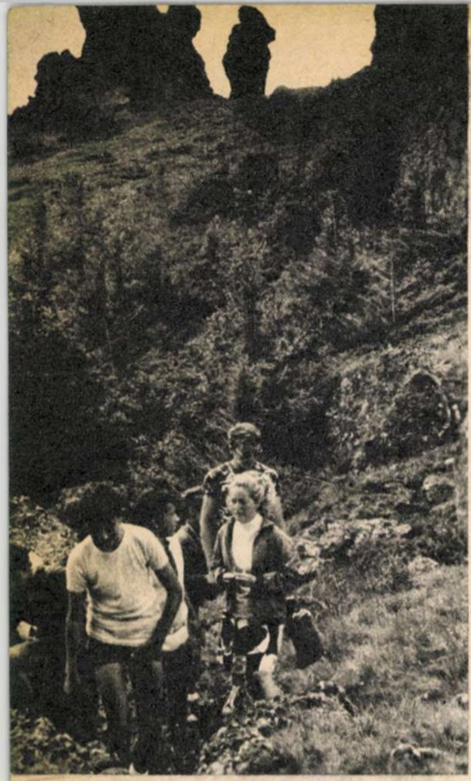

1

2

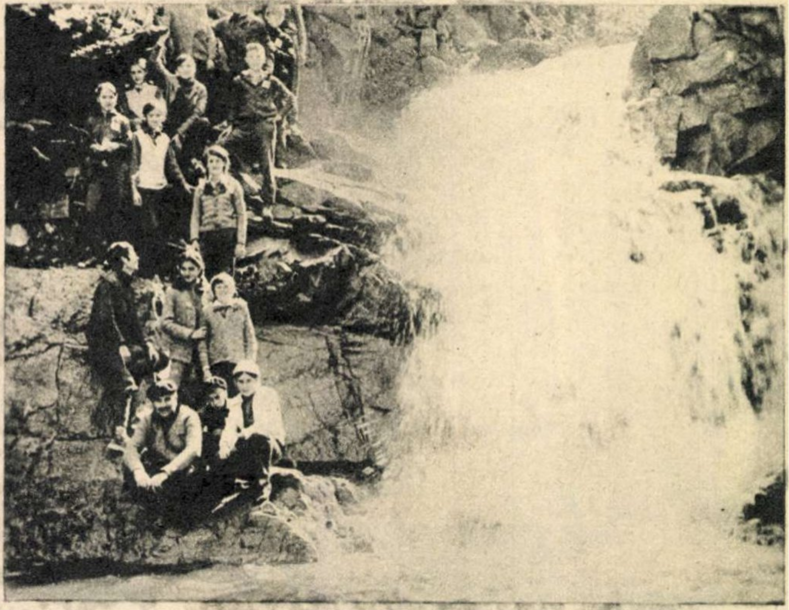

4

7

«Expedițiile Cutezătorii» sînt o «oglindă» în care expediționarii se reflectă, pot fi văzuți, cunoscuți și apreciați din numeroase puncte de vedere, printre care și în postura lor de cetățeni, de fii ai acestei țări și ai acestui popor, în sufletele și-n conștiința cărora în tot ceea ce întîlnesc, văd și descoperă — frumusețile și bogățiile peisajului, munca și realizările oamenilor, trecutul de luptă și prezentul luminos în care prind contur sau chiar se împlinesc aspirații de veacuri — au o rezonanță deosebită, declanșează emoționante atitudini, gesturi, gînduri, fapte chiar. Jurnalele de bord ale echipajelor participante la actuala ediție a «Expedițiilor Cutezătorii» sînt punctate din belșug cu pasaje care evidențiază spiritul cetățenesc al expediționarilor, patriotismul lor fierbinte.

3

PRIN LEGENDARA TARĂ A LUI DRAGOSLAV

Citind descrierea pe care i-o fac cei zece «Coconi din Oaș» **de la Școala generală din Tîrșolț, județul Satu Mare, acestei «țări» de legendă, este imposibil să nu dorești să-i calci și tu cărările, să-i vezi și tu satele și casele, să-i cunoști și tu oamenii, să-i respiri aerul curat și liniștea.**

«...De-a lungul Dîmboviței — **începe să glăsuiască la un moment dat jurnalul «coconilor»** — pînă spre Rucăr și pe toată Valea Caselor, și-au durat dragoslovenii, din cele mai vechi timpuri, minunatele lor gospodării. Cînd te vezi aici, te încearcă un profund sentiment de liniște. Privești uimit în toate părțile, respiri din adînc aerul acesta proaspăt, atît de răcoros încît și-n toiul verii îți pare că miroase a zăpadă, ridici fruntea și cauți falnic în jurul tău ca și cînd ai fi contribuit și tu la făurirea și așezarea pe aceste minunate plaiuri a atîtor podoabe, simple dar neasemuit de frumoase. În jurul prispelor, măiestrit sculptate, atîrnă pe culmi mulțimi de velințe viu colorate, ii și cămăși împodobite cu motive florale inspirate din natura înconjurătoare. Pe bănci, la umbra porților, femei înalte, rumene la față, curat îmbrăcate, torc sau împletesc lîna oilor. Valea răsună dulce de glasurile lor care au un anume timbru, specific. Aici amintirile istorice sînt vii, strînse cu pricepută grijă și păstrate cu sfințenie. Nicăieri credem că nu s-ar putea găsi și vedea mai multă iubire de țară, respect pentru trecutul neamului nostru, decît în Dragoslavele, în aceste locuri unde totul te-ndeamnă la gînduri frumoase și la fapte bune...»

5

6

Fără să vrei, te oprești din citit, îți ridici ochii de pe jurnal și cazi pe gînduri. Te gîndești la această minunată «Țară a lui Dragoslav» dar mai ales la acești copii care știu și pot să descopere și să admire într-un sat, autentice frumuseți și valori umane, capabile să încînte, să rețină atenția, să stîrnească aprecierea, să determine respectul.

IANCULE MARE!

Propunîndu-și să adune cît mai multe date despre viața și lupta «Craiului moților» și eventual să descopere chiar unele lucruri noi despre el, un grup de elevi de la Școala generală din Măguri-Răcătău (județul Cluj) au refăcut în mare parte drumul străbătut de Avram Iancu prin Apuseni, vizitînd locuri și localități, culegînd date, cîntece, legende, și tot felul de alte mărturii. Ajunși la Țebea, unde eroul își doarme somnul de veci, ei îi vizitează, firesc, mormîntul. O vizită de rutină, s-ar părea. Dar nu-i așa. Gestul acestor copii, care singuri s-au intitulat «Șoimii lui Iancu», **e încărcat de atîta sinceritate și de o asemenea semnificație, încît devine memorabil:**

«Am intrat pe poartă stăpîniți de-o sfială și de-o emoție greu de definit. Acolo, mulțimea vizitatorilor care priveau în tăcere ne-a făcut să devenim și mai stîngaci. Echipajul s-a aliniat în fața grilajului care înconjoară mormîntul. Eu și cu Fodor, cel mai tînăr căpitan al lui Iancu, am depus cununița de flori pe mormînt. Apoi am început să cîntăm aproape în șoaptă, «IMNUL EROILOR». Un timp, vizitatorii ne-au ascultat păstrînd aceeași tăcere. Peste puțin însă ni s-au alăturat cîteva voci. Pe urmă altele, și altele...»

«Cînd am auzit în spatele nostru vocile lor puternice, bărbătești, am prins curaj și am cîntat, tare de data aceasta, și «Marșul lui Iancu». Acum toți cîntau împreună cu noi. Și mulți dintre vizitatori, ca și noi, aveau lacrimi în ochi...

La urmă ne-au întrebat cine și de unde sîntem. Le-am spus, le-am explicat. Frumos! a exclamat un vizitator. Șoimii s-au oprit o clipă din zbor la căpătîiul marelui Iancu. Frumos!...»

Chiar mai mult decît frumos! — adăugăm noi.

INDUSTRIE LA ALTITUDINE

În interesanta lor călătorie turistică prin nordul Moldovei, membrii echipajului «Getica» **de la Casa pionierilor din Cîmpina au avut prilejul să descopere și să cunoască la fața locului o premieră industrială, prima de acest fel din țara noastră, de o deosebită importanță econo-**

mică. Interesul cu care s-au apropiat de acest obiectiv, plasarea lui în contextul impetuoasei dezvoltări industriale a țării noastre trezesc admirație față de acești expediționari care, deși mici, în anume situații gîndesc ca niște oameni mari.

«...Tovarășul inginer geolog Pașca, conducătorul lucrărilor, ne-a dat cu amabilitate informații despre mina de sulf, prima de acest gen din țara noastră, a cărei producție va permite în cîțiva ani sistarea importului de sulf, ceea ce va duce la realizarea unei importante economi în bani și materiale. Tot de la dînsul am aflat că versanții Pietricelului sînt plini de roci de tot felul, printre care domină sulful și minereul de fier. Nu mai stăm pe gînduri. Găsim repede o poieniță, ne instalăm tabăra, apoi, înarmați cu un ciocan geologic, luăm muntele cu asalt... Pe măsură ce urcăm, intrăm ca într-o lume de basm. Sute, mii de roci negre, albe, verzi, galbene, roșii, albastre sînt risipite pe coasta muntelui, prin iarba rară, îmbogățind paleta de culori a peisajului... Și aici în intimitatea acestei liniști, gîndurile noastre croiesc și conturează imagini și planuri, despre cum va arăta țara noastră peste alți cîțiva ani, cînd și noi vom fi mari, făuresc vise despre ceea ce vom face noi, despre profesiunile pe care le vom îmbrățișa. Poate că unii dintre noi vom deveni mineri sau geologi. Este foarte posibil...»

SĂ VISĂM, DAR CU PICIOARELE PE PĂMÎNT...

În fața frumuseților peisajului nostru — fie îmbogățit de atributele muncii și civilizației, fie aflat în stare nativă — pioniera Elisabeta Popescu, **secunda și cronicara echipajului** «Temerarii» **de la Școala generală din Plopșorul, județul Gorj, vibrează profund și reușește succinte, dar sugestive și impresionante descrieri.**

«...Am urcat un deal după care în fața noastră se întindea o cîmpie lungă pînă la orizont. Printre cele două rînduri de plopi care mărgineau șoseaua, se profilau siluetele argintii ale combinelor, ca niște ciudate dar harnice lucrătoare care seceră, seceră... În alte părți, tractoarele arau printre profilele zvelte ale sondelor care se înălțau din brazdele roșietice ale fostelor holde de grîu. Undeva, departe, cerul se sprijinea parcă pe vîrful munților și-mi venea să-i dau crezare colegului meu Dogaru, care susține că dacă te urci acolo c-o scară obișnuită, poți s-o reazemi de Lună și să ajungi în ea...»

«...Lacul Cîlcescu pare un diamant urias așezat în fundul unei căldări uriașe. Prin apa limpede, curată, peștișori colorați cu roșu, cu verde, aleargă cu mare viteză. În jurul lacului cresc migdali, tufe de ienupăr, jnepeni din abundență, toată această vegetație dînd împrejurimilor un farmec deosebit. Aici, sus, stîncile, grohotișurile sînt la ele acasă, trăind împreună cu vîntul care le suflă, cu ploaia care le spală, cu ceața care le învăluiește și le cufundă parcă într-un somn și mai adînc, un somn de piatră. Pe-aici își caută capra neagră adăpost de urmăritori, pentru că în afară de om doar vulturii mai pot sui la aceste înălțimi...»

Dar admirația și încîntarea pe care o încearcă în fața frumuseților și bogățiilor patriei noastre, în fața realizărilor oamenilor și a frumuseții și bogăției lor sufletești, nu le tocește expediționarilor simțul critic atît de necesar celor care trebuie să viseze, dar cu picioarele pe pămînt. Aceeași Elisabetă, cînd autobuzul care trebuia să-i ducă de la Tîrgu Jiu la Cărbunești întîrzie 10 minute, iar cel care trebuia să-i ducă de la Cărbunești la Rînca întîrzie mai bine de două ore, notează, cu luciditate și ...aciditate chiar:

«...Mi-am pus atunci întrebarea de ce oamenii însărcinați cu răspunderea respectivă, care au anumite obligații, nu se achită de ele? Cred că încă nu sînt destul de disciplinați, destul de conștienți de rolul lor social. M-am gîndit atunci că dacă noi am fi mers nu în expediție, ci la muncă sau la o acțiune rapidă — de exemplu dacă am fi fost pompieri și am fi fost chemați să stingem un incendiu, ar fi ars totul fără ca noi să putem interveni. Sau dacă am fi lucrat într-o uzină, am fi pierdut în primul caz 120 minute, iar în al doilea... aproape 30 ore. Consumul acesta de timp zadarnic pe întreaga țară trebuie că e foarte scump plătit de către noi toți. Și mi-am zis atunci că dacă eu voi ajunge vreodată într-o muncă de care să depindă timpul altora, niciodată n-am să le consum din acest timp...»

⁂

Am putea vorbi încă mult despre spiritul cetățenesc de care au dat dovadă expediționarii, despre patriotismul lor manifestat în cele mai diverse prilejuri, în cele mai diverse forme. Fiecare dintre cele 200 jurnale de bord prezintă o mare bogăție de fapte în acest sens. Din motive... obiective însă, ne oprim aici, convinși că voi ați înțeles ceea ce am enunțat noi la început: anume că «Expedițiile Cutezătorii» sînt, și din acest punct de vedere, o adevărată oglindă.

C. DIACONU
A. LECCA

1. «GETICA», ASALTÎND MUNȚII, SPRE FRUMUSETILE ȘI BOGĂȚIILE LOR DE BASM. 2. ÎN FATA CABANEI DIN MUNTI. IN CARE MIHAIL SADOVEANU A SCRIS NUMEROASE PAGINI DIN NEMURITOAREA SA OPERA. 3. «FEREASTRA» PE MALURILE LACULUI «CÎLCESCU». ÎN «ÎMPĂRĂTIA CAPRELOR NEGRE». 4. S-AR FI PUTUT CA FRUMOASA CASCADĂ «3 TREPTE» DE PE VALEA TARCĂULUI SĂ RĂMÎNĂ ÎN AFARA ATENȚIEI EXPEDITIONARILOR? BINEÎNTELES CĂ NU. 5. «CRĂITELE» DIN VASLUI AU «PROBAT» PORTUL MARAMUREȘAN DIN COMUNA BOGDAN-VODĂ, PRIN CARE AU TRECUT, DESCOPERIND CĂ LE PRINDE DE MINUNE, DUPĂ CUM SE ȘI VEDE ÎN ACEASTĂ FOTOGRAFIE. 6. CU PORTUL LOR, «COCONII DIN OAȘ», AU ATRAS ATENTIA ȘI ADMIRATIA CELOR CARE I-AU VĂZUT PE LUNGUL TRASEU AL EXPEDITIEI LOR. 7. SCĂRILE CARE URCĂ PE VÎRFUL TOACA, DIN CEAHLAU, PE CARE «FIII MINERILOR» LE-AU ȘI URCAT ȘI FOTOGRAFIAT. 8. ÎN APROPIERE DE ACELASI LAC ALPIN, CÎLCESCU, VIZITAT ȘI DE ECHIPAJUL «VALEA FRUMOASEI» DIN CRISTUR-HUNEDOARA.

MERIDIANE

25

Există încă în lume milioane de copii neștiutori de carte. Pentru ei, dorința de a învăța este tot atît de mare ca și aceea de a avea hrana zilnică.

Japonia este una dintre țările cu un grad de poluare a atmosferei foarte ridicat. Din această cauză, astăzi, este aproape imposibil să-i mai admiri frumusețile. În orașe, șoferii de taxiuri sînt obligați să poarte măști protectoare pentru a putea respira. În timpul recreațiilor, copiii se prezintă în fața unor aparate electrice pentru a inspira timp de cîteva minute aer purificat.

«Orfani de frontieră», așa sînt numiți copiii a zeci de mii de muncitori italieni care merg să lucreze, zilnic, în Elveția. Dimineața, părinții trec granița pentru a se reîntoarce abia seara în nord-estul Italiei. Copiii lor — orfanii de frontieră — rămîn în țară, la rude, sau în case ale copilului situate chiar la granită.

Din cauza emigrației, 70 000 de familii italiene trăiesc despărțite forțat.

Chabla este numele unui nou oraș de pe harta R.P. Bulgaria. În centrul orașului se înalță o școală modernă în care învață 800 de elevi. Aici, recreațiile pot fi petrecute după dorințe. Pasionații pentru șah pot organiza scurte întreceri în frumoasa sală a clubului elevilor.

Cu prilejul aniversării a 25 de ani de la înființarea Fondurilor Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF, cunoscutul comic Danny Kaye a fost oaspetele copiilor din Londra. Iată-l, în vizită, la o grădiniță.

MUNCITORI LA 6 ANI!

Tailanda este una dintre puținele țări din lume in care munca copiilor este exploatată incă de la virsta de ȘASE ANI. (Deși există o lege care reglementează incadrarea in producție a copiilor «numai» de la 12 ani). Ei lucrează intre 8—14 ore pe zi. Ambalează bomboane și săpun, umplu sticle, răsucesc țigări, muncesc din greu in grădini, plantează orez in apă pină la briu, culeg, ore in șir, in soarele arzător, bumbac, ceai sau boabe de cafea și, toate pentru un salariu de nimic sau numai pentru o mincare, o inghețată...

Dar ce mai poate face un copil de șase ani: să vindă ziare și flori, de care trebuie să aibă grijă să nu se ofilească, să spele vase intr-un restaurant, să curețe pantofi. Inspectorii Oficiului Muncii (in Tailanda nu există incă un Minister al Muncii) nu consideră aceste activități ale copiilor **muncă** *și deci, nici nu intervin in reglementarea acestei stări de lucru, cu nimic deosebită de sclavie.*

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE Scatiului ȘI ALE PRIETENULUI SĂU Babușcă

CAPITOLUL XIII

— Ha... ha... ha... izbucni deodată Chioru într-un rîs vesel și zgomotos, ridicînd pușca de vînătoare de pe fundul bărcii și îndreptînd-o spre cei doi băieți... Credeți că ați scăpat de noi cu trucurile voastre? Cu domnul Friedrich nu vă merge...

Scatiul oftă și se scărpină după ceafă. Babușcă își trecu mîna prin părul lui încîlcit și suspină.

— Hai, așezați-vă în barcă și stați cuminți! continuă Chioru pe același ton vesel ținînd cu o mînă pușca îndreptată asupra celor doi băieți și dezlipindu-și cu cealaltă barba și mustățile false. Domnul Friedrich a avut o idee grozavă să vă scoată din ascunzătorile voastre. Naufragiații se agață și de un pai... și v-a trimis paiul.

Scatiul și Babușcă se așezară în tăcere în barcă, unul în spatele celuilalt.

După ce își scoase pălăria și peruca și le așeză lîngă el în barcă, Chioru ridică țeava puștii în sus și continuă cu vocea lui puternică, frumos timbrată.

— Acum să îl anunțăm pe domnul Friedrich că am pus mîna pe voi... E la vreo doi kilometri pe canal, într-o barcă cu motor, cu cei doi agenți pe care i-ați dus de nas... Așteaptă semnalul meu. În cîteva minute va fi aici...

Și Chioru apăsă pe trăgaciul armei. Un nor alb, înecăcios îi învălui pentru cîteva clipe pe cei doi băieți. Bubuitura puștii cutremură văzduhul și apoi se îndepărtă și dispăru hăulind răgușit în adîncurile pădurilor de sălcii.

Chioru coborî pușca și o rezemă la picioarele lui, de marginea bărcii, privind spre cei doi băieți cu un aer întunecat și amenințător:

— Pe mine să nu mă luați drept fraier și să săriți în apă. Cunosc trucul cu rădăcinile sălciilor și mai am un cartuș pe țeava puștii. Îndeosebi tu, ăla micu, cu ochi verzi ca de pisică... Să stai cu botu pe labe. Ai înțeles?

Capul lui Babușcă apăru încetișor deasupra umărului Scatiului.

— Cu mine vorbești, nene?

— Cu tine... cu tine... bombăni Chioru. De mic ești dat naibii. Mă întreb cum o să arăți cînd vei fi mare?

Un fulger trecu pe sub pleoapele adormite ale lui Babușcă.

— Ți se pare, nene. Te bate soarele în cap! Să nu capeți insolație.

Chioru trînti pălăria de paie în cap și strigă întinzînd mîna spre pușcă:

— Taci, mă... n-auzi?

Capul lui Babușcă dispăru după umărul Scatiului. Chioru se ridică în picioare și ducînd palma streașină la ochi, scrută întinderea nesfîrșită a canalului. Un bîzîit ușor de motor se auzea undeva departe printre sălcii.

— Vine...spuse el pe un ton mulțumit, punîndu-și mîinile în șolduri și continuînd să scruteze întinderea canalului.

Așezat pe fundul bărcii, Scatiul îl fixa cu atenție.

— Scufund barca, Scatiule? îl întrebă în șoaptă Babușcă, aplecîndu-se spre urechea Scatiului. Sub smoală am dat de un dop de cîrpă...

Scatiul continua să îl fixeze încordat pe Chioru:

— Scufund-o...

Chioru coborî brusc privirea spre ei:

— Gura! Ce tot șușotiți acolo?

Scatiul ridică cu un aer nepăsător din umeri.

— Vorbim și noi, nene...

AGENDA

BUCURII PENTRU CITITORI

DIN MULTITUDINEA DE ACȚIUNI, CONCURSURI, ÎNTÎLNIRI CU CITITORII ÎNSOȚITE TOTDEAUNA DE FRUMOASELE PREMII OFERITE DE REVISTĂ, PREZENTĂM

«RACHETA FETELOR» la CONSTANȚA

La Constanța, cu prilejul înmînării trofeului «Racheta fetelor – Minitehnicus 1971», s-a desfășurat un frumos concurs de montaj radio denumit «Radio-Blitz» precum și un concurs de colaje. Participante: numai fete!

Iată-le pe cîștigătoare:

Concursul Radio-Blitz: *Liana Duda, Școala generală nr. 6, Constanța — un aparat foto «Smena»; Gabriela Bucur, Școala generală nr. 5, Constanța — un aparat foto «Certina»; Edith Bendi, Școala generală nr. 26, Constanța — o geantă tip «Cutezătorii».*

Concursul de colaj: *Camelia Spirleanu, Școala generală nr. 8, Constanța — un aparat foto «Smena»; Diana Vișan, Școala generală nr. 30, Constanța — un aparat foto «Certina»; Felicia Renghea, Școala generală nr. 3, Constanța — o geantă tip «Cutezătorii».*

În numele biroului Consiliului Județean al Organizației Pionierilor Constanța, tovarășa Doina Rotund, directoarea Casei pionierilor a primit trofeul, «cupa de cristal».

ÎN SATELE DIN JUDEȚUL PRAHOVA

Recent, în comuna Bucov-Prahova, cititorii revistei noastre s-au întîlnit cu scriitorii Costache Anton și Mihai Negulescu, redactori la revista «Cutezătorii». Un cald dialog s-a desfășurat între oaspeți și gazde. La întîlnire a participat, de asemenea, tovarășul Constantin Mișcă, președintele Cooperativei agricole de producție, erou al muncii socialiste și deputat în Marea Adunare Națională. În încheiere, a avut loc un concurs fulger intitulat «Extemporal «Cutezătorii». O întîlnire asemănătoare s-a desfășurat și în comuna Fîntînele.

Iată cîștigătorii premiilor oferite de redacție în cele două comune:

În comuna Bucov: *Viorel P. Mihai, un aparat foto «Certina»; Matei Marin, o geantă tip «Cutezătorii»; Sergiu Stănescu, o busolă-brățară.*

În comuna Fîntînele: *Elena Iacob, un aparat foto «Certina»; Petruța Iordache, o geantă tip «Cutezătorii»; Eusefina Mareș și Aurelia Cristea, cîte o busolă-brățară.*

CONCURS DE FOTOGRAFII

În cinstea celei de a 50-a aniversări a creării Uniunii Tineretului Comunist, revista «Cutezătorii», în colaborare cu Biroul de Turism pentru tineret al C.C. al U.T.C. vă invită să participați la un mare concurs de fotografii

«SĂ NE CUNOAȘTEM PATRIA»

Concursul nostru dă posibilitatea tuturor pionierilor și elevilor din școlile generale, elevilor din școlile profesionale, liceelor din toată țara să se întreacă într-o mare competiție a celor care aspiră către frumos, către armonie și lumină. Totodată spiritul creator și fantezia fiecărui participant va duce la un bogat schimb de experiență.

TEMATICA CONCURSULUI

Participanții își pot alege subiecte din cele mai diferite domenii: aspecte de muncă, instantanee din școală, din familie, din societate, monumente istorice și arhitectonice, peisaj, fotoreportaje, curiozități ale naturii, fotoghicitori, fotografii umoristice.

Fotografiile, pe lîngă originalitate, trebuie să aibă calități artistice și să fie bine executate din punct de vedere tehnic. Dimensiunea minimă a fotografiilor să fie de 12 × 18 cm.

IMPORTANT

Pe spatele fiecărei lucrări scrieți exact adresa voastră: numele și prenumele autorului, vîrsta, clasa, școala, strada și numărul, orașul sau comuna și județul. De asemenea, dați un titlu lucrării voastre!

DATELE DE DESFĂȘURARE A CONCURSULUI

Concursul începe de la data publicării și durează pînă la 15 martie 1972 (data poștei), cînd lucrările trebuie trimise pe adresa redacției. Un juriu alcătuit din specialiști vor selecționa cele mai bune lucrări, premiindu-le.

PREMIILE CONCURSULUI

Premiul I — 2 excursii de 18 zile în țară și peste hotare.
Premiul II — 2 excursii de 15 zile în țară și peste hotare.
Premiul III — 2 excursii de 10 zile în țară și peste hotare.
Premiul special al juriului — O excursie de 5 zile în țară și peste hotare.

PREMII SPECIALE

Fantezie — 2 locuri pentru o vacanță de 6 zile în tabăra Costinești.

Instantaneu — 2 locuri pentru o vacanță de 6 zile la Orșova.

Portret — 2 aparate fotografice «Smena»

Umor — 2 aparate fotografice «Liubitel»

Compoziție — 2 ceasuri de mînă.

Execuție tehnică — 2 aparate fotografice «Smena»

Mențiuni — 10 aparate fotografice «Certina».

Fotografiile premiate vor fi publicate în revista noastră.

Pentru orice lămuriri adresați-vă prietenului vostru «Profesorul Blitz» pe adresa revistei noastre — Piața Scînteii nr. 1, București.

Urmăriți în fiecare număr știri și informații în legătură cu concursul, precum și reproducerea celor mai frumoase fotografii primite la concurs.

ROMAN FOILETON

Un rînjet flutură pe buzele Chiorului.

— Acum sosește domnul Friedrich și pînă la «Ostrovul Lupilor» o să tot turuiți despre «profesor» și despre pistolul lui...

Zgomotul motorului bărcii care se apropia pe canal, se auzea din ce în ce mai deslușit și mai aproape.

Chioru duse din nou palma streașină la ochi și scrută canalul.

În vremea aceasta degetele lui Babușcă lucrau cu febrilitate. Unghiile lui se înfipseră într-o coajă de smoală ce acoperea o crăpătură și o jupuiră de pe fundul bărcii ca pe o fîșie de piele. Dedesubt, se afla un dop de cîrpă înfundat într-o spărtură. Degetele lui Babușcă desfăcură ghemul de cîrpă, resfirîndu-l ca pe niște foi de ceapă. Babușcă înșfăcă bucățile de cîrpă în pumn, și se aplecă ușor spre urechea Scatiului:

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

—«Titanicu» e gata, Scatiule, șopti el, acoperit de vuietul bărcii cu motor care se apropia. Îl scufundăm ca la televizor?

— Dă-i drumul! îi răspunse scurt Scatiul.

Babușcă se opinti la spatele lui și trase dopul afară.

Un jet de apă ca o mică fîntînă arteziană țîșni din fundul bărcii, pînă aproape de umărul Scatiului.

Cei doi băieți rămaseră nemișcați. Barca lua apă, umplîndu-se cu repeziciune.

Așezat în picioare, Chioru scruta depărtările canalului ținînd mîna streașină la ochi. Barca începuse să se scufunde.

— În sfîrșit, vin, strigă el bucuros, întinzînd brațul spre un mic punct negru ce se apropia de ei cu repeziciune. Și deodată strigă speriat simțind că barca se clatină. Ce-i asta? Ce-i asta?!!

În clipa următoare Scatiul și Babușcă se aplecară într-o parte, încleștîndu-se cu mîinile de marginea bărcii.

Apa, care umpluse pe jumătate barca, se năpusti și ea, într-un val mînios și înspumat spre bandit. Chioru se aplecă să înhațe pușca, dar luntrea se aplecă puternic, talazul îl izbi, împroșcîndu-l cu stropi scînteietori din cap pînă în picioare, și scoțînd un strigăt de spaimă, Chioru zbură afară din barcă.

Scatiul sări în picioare și repezindu-se înșfăcă lopețile în timp ce îi strigă lui Babușcă:

— Înfundă spărtura, Babușcă! și dă-i drumul la pompe!

— Am înțeles, Scatiule! strigă la rîndul său Babușcă căutînd cu mîinile prin apă spărtura de pe fundul bărcii și înfundînd-o din nou cu ghemotocul de cîrpe. Tu, dă-i bătaie! Acum intră și pompele în funcțiune.

Scatiul înfundă vîslele în apă, lopețile se arcuiră și greoi, clătinîndu-se cînd într-o parte cînd în cealaltă, barca începu să înainteze de-a lungul canalului. Era și timpul.

Chioru apăruse deasupra apei, scuipînd apa din gură, țipînd îngrozitor. Înjura de mama focului privind în urma bărcii care se îndepărta.

În barca pe jumătate înecată, în picioare, dansînd în tangai ca un acrobat pe sîrmă, Babușcă își scoase maioul cu care era îmbrăcat și scoțînd o storicică din buzunar îl legă cu repeziciune la gură. Apoi îl scufundă în apă și îl scoase înapoi plin cu apă ca un burduf.

— Pompăm așa, Scatiule! strigă vesel Babușcă umplînd mereu și răsturnînd apa din «burduf», peste marginea bărcii. Scatiul trăgea din răsputeri din vîsle.

(VA URMA)

pagina băieților

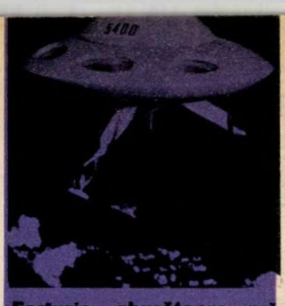

Farfurie zburătoare, «văzută» de VIOREL SZASZ, cl. a VIII-a, Casa pionierilor, Timișoara.

CREATORUL LUI «TU-144»

▲CONSTRUCTORUL GENERAL AL AVIONULUI «TU-144», ANDREI TUPOLEV (STÎNGA) ÎMPREUNĂ CU ALEXEI TUPOLEV, CONSTRUCTORUL PRINCIPAL.

Constructorul de avioane A.N. Tupolev (în centru) lîngă primul său avion — «ANT-1» (1923) ▼

Creatorul avionului supersonic sovietic de pasageri **«TU-144»** *este vestitul constructor Andrei Tupolev care a dăruit aviației 150 de tipuri de avioane. Inginer, savant, organizator, el a abordat întotdeauna cu curaj cele mai complexe probleme de construcție aviatică și întotdeauna a izbîndit. Andrei Tupolev s-a născut în anul 1888, într-un sat din Rusia. A fost un elev harnic și perseverent. Pasionat de problemele aviației, încă din anii studenției, a început să lucreze la construirea primului planor.*

După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, el se consacră din plin construcției de avioane.

În anul 1923, el creează primul său avion **«ANT-1»**, *urmat apoi de alte construcții, toate demonstrînd capacitatea creatoare a marelui constructor. În fotografie, veți putea vedea unul dintre tipurile de avioane* **«ANT-2»**, *monoplan construit în anul 1924. Proba avionului — în întregime din metal — s-a făcut și vara și iarna.*

Mașinile lui Tupolev au înscris și înscriu continuu mari succese, stîrnind admirația lumii.

UN SEMAFOR LA PURTĂTOR!

Despre buna cuviință discutăm mereu. Cunoaștem o mulțime de reguli și le aplicăm cu convingere, ori de cîte ori sîntem în văzul lumii. Asta e bine, dar nu este suficient. Există gesturi care trebuie să le faci chiar cînd nu ești în ochii lumii. De pildă, ai luat o carte de la bibliotecă. O citești, din cînd în cînd îndoi paginile și faci însemnări cu pixul. N-are nici o importanță, spui. Nimeni nu va ști că tu ești autorul!

- Te afli la cumpărături. Înaintea ta se află un băiețel de-o șchioapă. Fără ezitare, îl dai de-o parte și gata, i-ai luat locul. Nimeni nu te observă. Ce importanță are pentru tine «puștiul!»
- Ești comandant de detașament și te bucuri în clasă de toată prețuirea. Ieri, cînd plecai, un coleg a venit să discute cu tine. Ți-a vorbit despre o inițiativă în legătură cu detașamentul vostru «Cum de nu ți-a dat ție prin gînd! ». Și asta te enervează.

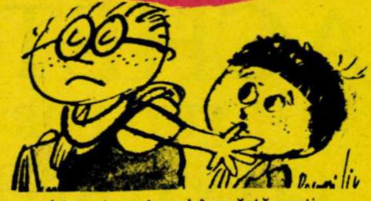

Atunci nu-i mai împărtășești părerea, nu-i asculți argumentele și-i spui supărat să te lase în pace. Ai alte treburi! Ai fost doar tu și el, nimeni altcineva, și tu ești doar comandantul.

Pune-ți întrebarea: de unde vin asemenea comportări?

- Există împrejurări în care purtarea ta nu se desfășoară la lumina reflectoarelor, cu laude și aplauze. Ai grijă ca în asemenea împrejurări să-ți fii tu singur semafor, care să-ți semnaleze ce e bine și ce e rău!

INVITAȚIE LA DRUMEȚIE

PE TOȚI CEI CARE M-AU RUGAT SĂ LE DAU ADRESELE UNOR ȘCOLI PROFESIONALE ȘI LICEE TEHNICE ÎI ANUNȚ CĂ LE VOI RĂSPUNDE ÎNTR-O PAGINĂ SPECIALĂ, ÎNTR-UNUL DIN NUMERELE VIITOARE.

Emil

UN SUPORT DE FARFURII SE POATE EXECUTA UȘOR DIN PLACAJ TRAFORAT, DUPĂ MODELUL ALĂTURAT. DIAMETRUL CERCULUI ȘI LATURA PĂTRATULUI SÎNT DE CÎTE 30 CM. PENTRU VOPSIT FOLOSIȚI DUCO SAU TEMPERA, APOI LĂCUIȚI CU NITROLAC. CIUCURII ÎI CONFECȚIONAȚI DIN LÎNĂ GROASĂ, VIU COLORATĂ.

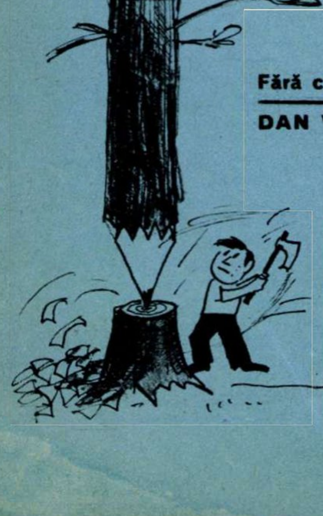

Fără cuvinte

DAN VASILE

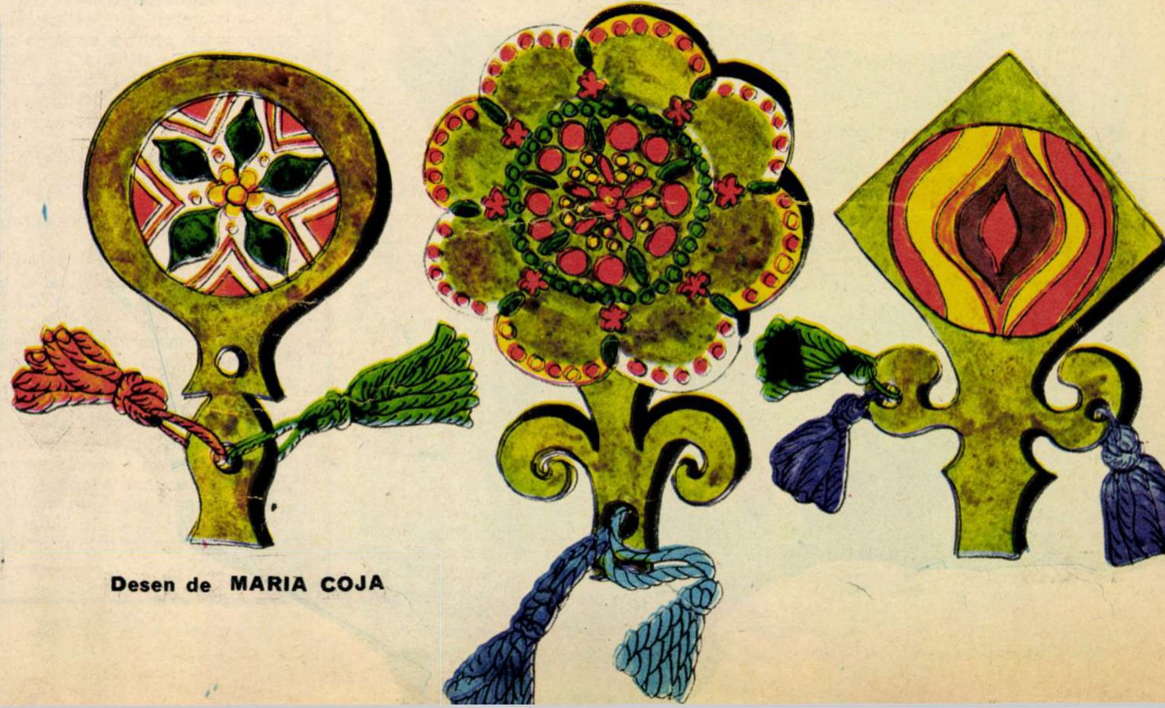

Desen de **MARIA COJA**

SPORT

O CLASĂ OARECARE...

...Cei din clasa a V-a jucau «leapşa pe perechi». Ţipete, veselie. Curtea Liceului nr. 2 din Caransebeş părea prea mică. O frunză aurie de platan s-a desprins din înălţimi şi vîntul a mînat-o în mijlocul cetei de copii cu feţele îmbujorate, poposind pe creştetul unei fetiţe iute ca zvîrluga. Aceasta a fugit mai departe, încercînd din alergare să-şi desprindă frunza din păr. Era cît pe-aci s-o prindă leapşa. A scăpat datorită iuţelii picioarelor şi dramului de curaj. «Cum se numeşte fata»? a întrebat profesorul Titus Stanimirescu. «Antonescu...» a răspuns un ţînc de pe margine. «Hei, Antonescu, vino pînă la mine!» a strigat profesorul, scoţînd un carneţel. «Antonescu şi mai cum?» «Maria». «Ce înălţime ai? Cîţi centimetri?» «Eu?... a ridicat din umeri, nedumerită. fetiţa. Habar n-am!» Calm, profesorul a scos din buzunar un centimetru de croitorie şi-a măsurat-o. «Bravo, ai 1,53! Dar «leapşa» care te-a alergat cum se numeşte?» «Cine? Ea? E Vera, adică Ţepeneag Veronica!» «Bine, fetelor! La sfîrşitul orelor, vă aştept aici!» «Pe toate?» «Da, întreaga clasă!»

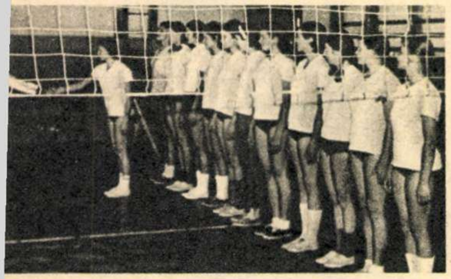

Ce avea să le spună profesorul? La ora 12 au aflat. Au fost strînse-n cerc şi puse să lovească mingea de volei o dată, de două ori, de multe ori. Vera, Maria, Mariana Jianu erau printre cele mai bune...

SE «NAŞTE» O ECHIPĂ...

Nu era chiar joacă. În primul rînd se cerea punctualitate şi frecvenţă. La început totul a mers ca pe roate. Apoi, s-au ivit greutăţile. Ba întîrzia una, ba lipsea alta. S-a apelat atunci la ajutorul detaşamentului. S-au spus multe cuvinte, dar fetele de la volei au reţinut esenţialul, exprimat de colega lor, Maria Antonescu: «Am pornit la o treabă, atunci s-o facem bine!»

Erau multe de învăţat. Una este să loveşti o minge în recreaţie sau pe nisipul unei plaje şi alta să faci balonul să te asculte docil, să-ţi urmeze voinţa, să-l trimiţi unde vrei şi, mai ales, cui vrei. Unele erau dotate cu aptitudini, altele păreau stîngace. Fiecare trebuia să repete procedeele tehnice elementare de multe ori. Şi atunci cînd Maria, Vera, Mariana sau oricare altă fată îşi închipuiau că ştiu totul, se dovedea că trebuie s-o ia de la început, cu şi mai multă dîrzenie. Începuse lunga cale a măiestriei, avea loc formarea şi călirea unei echipe...

...APOI UN COLECTIV

Şi-au trecut, de-atunci, doi ani... «Aţi auzit? Junioarele şcolii noastre au învins pe senioarele din Oţelul Roşu! Ce ziceţi?»

Era prima victorie. Părea o izbîndă oarecare, în realitate însă avea o semnificaţie deosebită. Apoi au început confruntările în divizia şcolară de volei. Înfrîngeri, succese, înfrîngeri. Într-o altă zi...

Era în ajunul plecării la Craiova. Antonescu Maria, de altfel o elevă bună, a luat o notă proastă la naturale. «Oricui i se poate întîmpla, dar unei componente a echipei!...» s-au auzit voci în clasă. Colectivul de conducere al detaşamentului a discutat cazul cu antrenorul. Decizia a fost aspră, dar dreaptă: Maria nu va face deplasarea. «Ce facem? Pierdem!...» s-au lamentat cîteva. «S-ar putea, dar eu am încredere în voi!» le-a încredinţat profesorul.

Lupta a fost grea. Dar fiecare s-a simţit puţin vinovată. De ce n-au ajutat-o pe Maria la timp? Ah! Cu eforturi disperate au cîştigat primul set. Aproape că nu le venea să creadă. Al doilea l-au pierdut, al treilea însă a fost al lor. Apoi... o nouă cădere... Urma setul decisiv. «Fetelor! le-a îmbărbătat Rodica Jechiu, căpitanul echipei, să învingem, răscumpărînd greşeala Mariei şi-a noastră!» Şi, în clipa aceea grea, colectivul a dat dovadă că este puternic, sudat. Nucleul grupului s-a arătat puternic, capabil să imprime celorlalţi simţul responsabilităţii. În jurul lor au gravitat şi celelalte fete. Mîndria de a face parte dintr-un colectiv, crescut din prima zi într-un spirit de muncă şi disciplină, a fost hotărîtoare: fetele au învins cu 3-2, iar **Maria Antonescu** şi-a corectat de urgenţă nota şi s-a pregătit atît de asiduu la volei, încît peste 4-5 luni de zile, cu prilejul unei selecţii care a avut loc pe terenul Şcolii sportive din Timişoara, a fost remarcată de antrenorul federal, profesorul Nicolae Sotir. Curînd, Maria Antonescu a urcat în acceleratul de Bucureşti... Era chemată în lotul naţional de junioare. Dar nici Vera şi nici Mariana nu s-au lăsat mai prejos. Au participat la o tabără de vară a federaţiei de volei. Primele roade ale răbdării şi muncii asidue s-au arătat.

INTRANSIGENŢĂ...

Într-o după-amiază friguroasă de ianuarie, antrenorul şi-a privit supărat ceasul. Fetele întîrziau. Au trecut 20 de minute. Aşa ceva nu se mai întîmplase. Poate au uitat de antrenament? Tocmai acum cînd începe... Uşa s-a deschis şi-a apărut întreaga echipă. Fetele s-au oprit încurcate. «Vorbeşte tu!...» a zis una dintre ele. «Da, chiar aşa! a adăugat alta. Tu eşti căpitanul echipei!»

Rodica a tuşit încurcată: «Tovarăşe antrenor!... În primul rînd iertaţi-ne c-am întîrziat. N-am avut încotro. A trebuit să decidem într-o problemă vitală a colectivului nostru... O problemă gravă... De-aceea am întîrziat...» Ce se întîmplase? Z.V., o jucătoare de bază a echipei, s-a făcut vinovată de o comportare care încalcă normele vieţii de elev. Fetele, colegele ei, au fost intransigente. Deşi le aşteptau grele confruntări în divizia şcolară, n-au ezitat s-o elimine din colectivul lor...

PRELUAREA ŞTAFETEI

Desigur, la Liceul nr. 2 din Caransebeş pionierii ştiu să-ţi spună multe despre Lucescu, Dobrin sau Torres. Dar pe buzele tuturor stă şi numele **Mariei Antonescu, Cristinei Liuba, Rodicăi Jechiu** şi al celorlalte voleibaliste. Şi comandantul instructor al unităţii de pionieri de la liceu, profesorul **Ioan Lambert,** nu s-a mirat cînd comandanta detaşamentului clasei a IV-a B, **Corina Fătu,** a solicitat o întîlnire cu voleibalistele fruntaşe. Iar Maria Antonescu le povesteşte celor mici cum s-a «născut» echipa lor, cum a «crescut» colectivul lor. Pionierii o ascultă cu atenţie. Acum Maria Antonescu este de 20 de ori internaţională, Cristina Liuba de 12 ori. Recent, au fost chemate în lotul naţional de junioare **Dorina Olaru** şi **Rodica Antonescu.** Cuvintele comandantului instructor al unităţii sînt semnificative: «Sîntem mîndri de fetele noastre. Le-am stimulat şi încurajat în permanenţă. Pentru voi, cei mai mici, exemplul lor trebuie să fie un imbold. Cele peste 100 de insigne **Merite deosebite în activitatea sportivă** distribuite în cele 22 detaşamente dovedesc că sîntem pe o cale bună...»

TIBERIU BAN

Cutezătorii 49

ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POŞTAL 33 — **BUCUREŞTI**
Căsuţa poştală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ŞEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ŞEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU

TEHNOREDACTOR
ROZALIA BARANY

ADMINISTRAŢIA:
EDITURA SCÎNTEII;

TIPARUL:
C.P.C.S.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ.

108

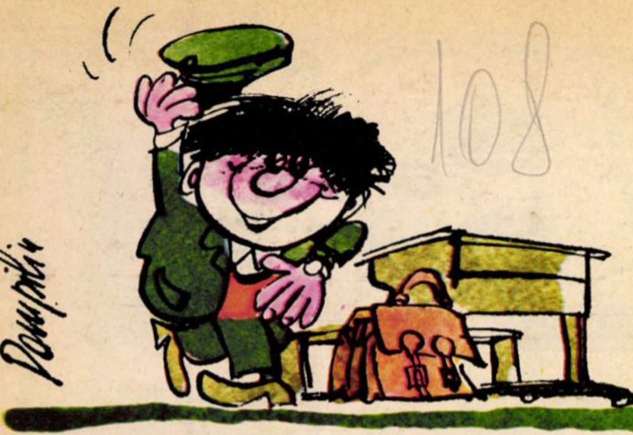

Ticuță

are ceva de spus

Scenariu și desene: **POMPILIU DUMITRESCU**

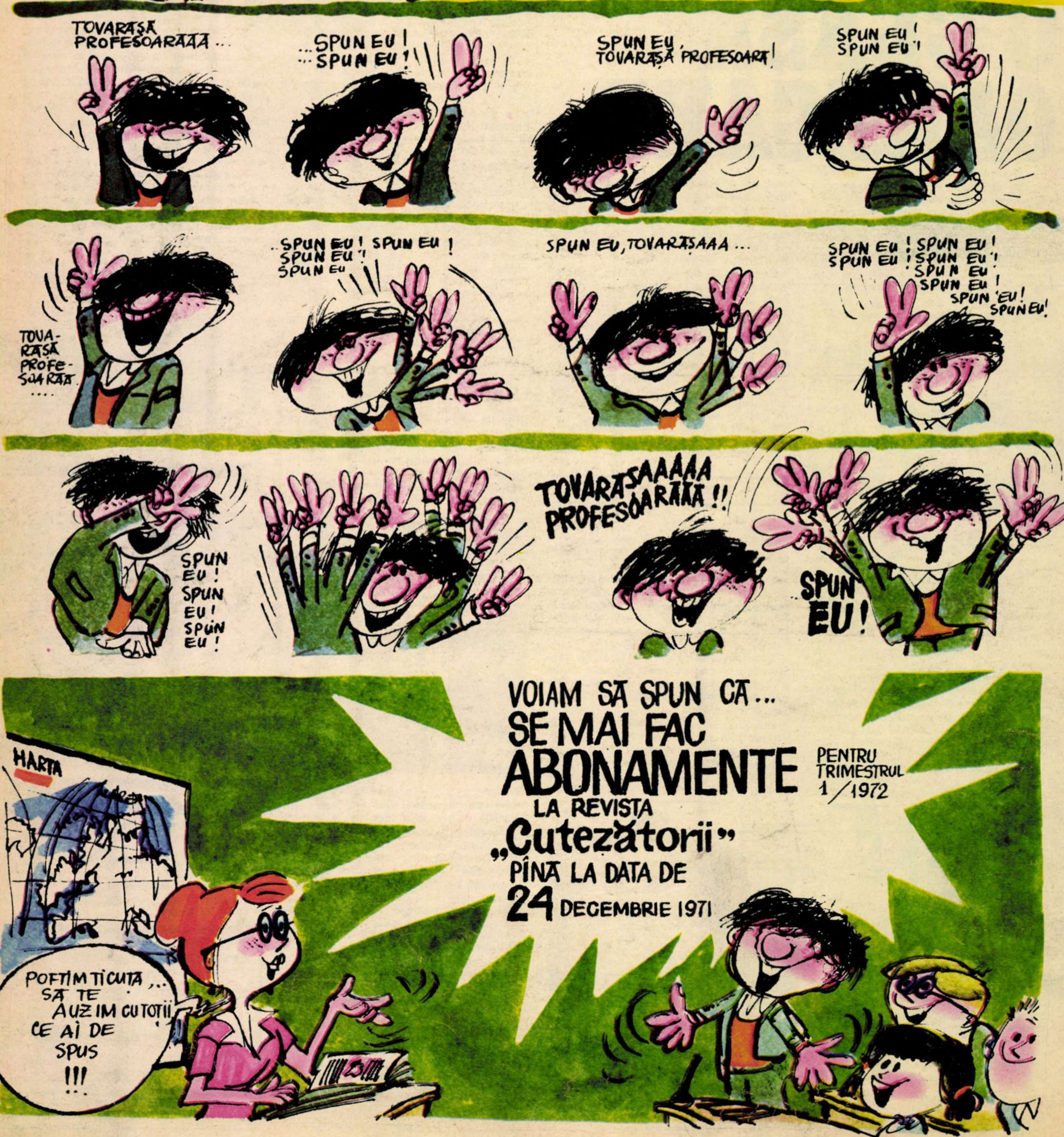
TOVARĂȘA PROFESOARĂĂĂ...
...SPUN EU! ...SPUN EU!
SPUN EU, TOVARĂȘA PROFESOARĂ!
SPUN EU! SPUN EU!
TOVARĂȘA PROFESOARĂĂ....
..SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU
SPUN EU, TOVARĂȘAAA...
SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU!
SPUN EU! SPUN EU! SPUN EU!
TOVARĂȘAAAAA PROFESOARĂĂĂ!!
...SPUN EU!
HARTA
VOIAM SĂ SPUN CĂ... SE MAI FAC ABONAMENTE PENTRU TRIMESTRUL 1/1972 LA REVISTA „Cutezătorii” PÎNĂ LA DATA DE 24 DECEMBRIE 1971
POFTIM TICUȚĂ,.. SĂ TE AUZIM CU TOȚII CE AI DE SPUS !!!

Biblioteca pu[illegible]
Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

50

ANUL V (221),
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

108

In acest număr:

INVITAȚIE LA TEATRU

* Cu „Semaforul" în anchetă!

* Pe urmele lui Marco Pollo

* O NOUĂ POVESTIRE DESPRE POPANICĂ ȘI PRIETENII LUI: „Misterioasa voce de celuloid"

MOMENT DE NEUITAT:
PRIMIREA ÎN ORGANIZAȚIA
DE PIONIERI ▶

a
ACTUALITĂŢI CUTEZĂTORII

DE ZIUA TIPOGRAFILOR

Cu prilejul «*Zilei tipografilor*», pionierii şi elevii Şcolii generale nr. 178 din Capitală i-au invitat în mijlocul lor pe tovarăşul *Dumitru Roşca* — Erou al Muncii Socialiste — şi *Valeriu Toma*, tipografi la «Casa Scînteii». Vorbitorii au evocat momente impresionante din istoria luptei muncitorilor tipografi pentru cucerirea de drepturi şi libertăţi democratice, luptă în care, aşa cum s-a întîmplat la 13 decembrie 1918, mulţi dintre ei au căzut eroic. Apoi, invitaţii le-au povestit pionierilor despre munca lor în decursul anilor puterii populare, începînd încă de la editarea primului număr al «Scînteii» legale şi despre faptul că ei înşişi au lucrat de nenumărate ori pentru tipărirea revistei voastre, «Cutezătorii».

Răspunzînd numeroaselor întrebări puse de copii, maistrul zincograf Dumitru Roşca şi maistrul linotipist Valeriu Toma le-au împărtăşit din tainele meseriei de tipograf. Au vorbit, de asemenea, despre rezultatele muncii lor, despre satisfacţiile acestei minunate meserii. Din mîinile lor pleacă spre cele mai îndepărtate colţuri ale ţării ziare, cărţi, reviste pe care le citim cu toţii.

Pionierii le-au vorbit, la rîndul lor, despre succesele obţinute la învăţătură şi în activitatea pionierească, iar în încheiere le-au oferit oaspeţilor o surpriză: un frumos program artistic, buchete de flori, invitîndu-i, totodată, să mai vină în mijlocul lor.

RADAR Pionieresc

Zilnic aflăm cu bucurie, din zeci şi zeci de localităţi ale ţării, că Organizaţia noastră de pionieri creşte, primind în rîndurile sale noi membri: cei mai buni şcolari care au împlinit vîrsta de 7 ani.

Eveniment de seamă în viaţa fiecăruia dintre noii pionieri, ziua primirii în Organizaţie rămîne de neuitat.

De la Şcoala generală nr. 2 din Olteniţa *aflăm că festivitatea primirii în Organizaţia de pionieri a şcolarilor din clasele a III-a B şi a II-a B s-a desfăşurat la locul de muncă al multora dintre părinţii şi fraţii mai mari — Şantierul naval din localitate. Muncitorii şantierului au făcut micilor oaspeţi o primire călduroasă.*

După ce şcolarii au rostit Legămîntul, Eroul Muncii Socialiste Ion Cristea, directorul întreprinderii, împreună cu comandantul instructor al unităţii au prins la gîtul noilor pionieri cravatele roşii cu tricolorul patriei!

Printre cei care au rostit, recent, Legămîntul se numără şi Marian Munteanu, Iuliana Nenciu, Eugen Ciuculescu, Narcisa Tudor, Zenovia Popa precum şi alţi şcolari care au împlinit 7 ani,de la Şcoala generală nr. 2 din Caracal, judeţul Olt. Ei fac parte acum din detaşamentul de pionieri al clasei a III-a A. În cinstea noilor tovarăşi de detaşament, pionierii clasei a III-a au prezentat un frumos program artistic.

Şi unitatea de pionieri de la Liceul pedagogic «Iosif Vulcan» din Oradea *a crescut în aceste zile cu încă 22 de noi pionieri din clasele a II-a, A şi B.*

Veşti asemănătoare am primit şi de la Şcoala generală nr. 5 Tecuci, Şcoala generală Sălătruc, comuna Dărmăneşti, judeţul Bacău, Şcoala generală Bicazul Ardelean, judeţul Neamţ *şi multe altele.*

(«Radar» întocmit pe baza corespondenţelor primite de la **Valentina Săndoi, Anghel Stoica, Margareta Maxim, Ani-Mirela Hîncu, şi Cristina Barna**)

Agenda C.N.O.P.

25 DE ANI DE LA CREAREA U.N.I.C.E.F.

Cu prilejul festivităţilor consacrate împlinirii unui sfert de veac de existenţă a Fondului Naţiunilor Unite pentru copii — U.N.I.C.E.F., la Centrul de informare al O.N.U. din Bucureşti, a avut loc vineri 10 decembrie deschiderea expoziţiei de pictură, sculptură şi lucrări de artizanat ale pionierilor români.

La vernisaj au fost prezenţi George Macovescu, prim-adjunct al ministrului afacerilor externe, funcţionari superiori din Ministerul Afacerilor Externe şi Ministerul Învăţămîntului. Au fost de faţă şefi ai misiunilor diplomatice acreditaţi la Bucureşti şi alţi membri ai corpului diplomatic. Cuvîntul introductiv a fost rostit de S.A. Chedid, directorul Centrului de informare al Naţiunilor Unite la Bucureşti. A vorbit apoi tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor din România, preşedinte al Comitetului Naţional Român pentru U.N.I.C.E.F.

Expoziţia poate fi vizitată zilnic între orele 8 şi 19 pînă la 17 decembrie a.c.

La Centrul de informare al Naţiunilor Unite a avut loc, de asemenea, o întîlnire între pionierii români şi copiii străini care învaţă la şcoli bucureştene.

A fost prezentat un frumos program artistic consacrat celei de a 25-a aniversări a U.N.I.C.E.F.

La închiderea Ediţiei

La festivalul internaţional al filmului pentru copii şi tineret desfăşurat în Iran, juriul internaţional a acordat marele premiu «Delfinul de aur» pentru cel mai bun film de educaţie şi premiul Arhivei naţionale de filme iraniene pentru cea mai valoroasă operă cinematografică prezentată la festival, *producţiei româneşti* «Moartea căprioarei». *Regia şi scenariul acestui film sînt semnate de regizorul Cristu Poluxis.*

MICROINTERVIU

CU
PROF. EMERIT
AURELIAN IONETE,
DIRECTORUL LICEULUI
AGRICOL DIN
MALU MARE, JUDEŢUL
DOLJ, DESPRE:

INIŢIATIVĂ

— Cu numai un an în urmă, liceul dumneavoastră beneficia de un material didactic redus. Dar astăzi?

— Avem în liceu 5 cabinete tehnice, ale căror mulaje şi machete, doar, se ridică la o valoare de peste 10 mii lei. De pe ferma didactică de 17 h, primită la 19 decembrie 1970, am recoltat, în acest an, cartofi, porumb, iarbă de sudan, fructe şi zarzavat în valoare de peste 100 mii lei. Mai adăugaţi bunătăţile preparate de cantină din cele 3 000 kg carne, 5 000 ouă şi 140 de purcei pe care i-am valorificat — toate obţinute din microferma noastră. Şi nu uitaţi că, în anul viitor, numai din suprafeţele cultivate cu cartofi, ne-am propus să obţinem peste 150 mii de lei. Cu o asemenea activitate — adevărata noastră carte de vizită — am fost desemnaţi ca, la anul, să găzduim aici, la noi, un schimb de experienţă cu reprezentanţi ai liceelor agricole din întreaga ţară.

— Secretul acestor remarcabile realizări?

— Nu e altul decît munca permanentă şi bine organizată, efectuată din iniţiativa întregului colectiv de elevi. Aşa am reuşit să amenajăm noi înşine, cu forţele noastre, cele 5 cabinete tehnice — unde totul, dar absolut totul a fost efectuat de mîinile celor 299 de elevi ai noştri — să punem la punct pe cele 17 ha un sistem local de irigaţii care aici, pe nisipurile dintre Sadova şi Bechet, face adevărate minuni, să ne procurăm întregul material didactic viu. Şi, cum spuneam, toate acestea le-am făcut fără să ni le fi cerut cineva.

— Aşadar, un sfat pionierilor?

— Pionierilor, celor care în curînd vor fi elevii noştri? Să înveţe de pe acum să se autogospodărească, să-şi disciplineze întregul program zilnic de activitate. Cu aceste două achiziţii poţi face adevărate minuni.

MIHAI IORDĂNESCU

• • • • • • • • • • • • • • • • •

UMOR «Numărătoarea inversă» a început...

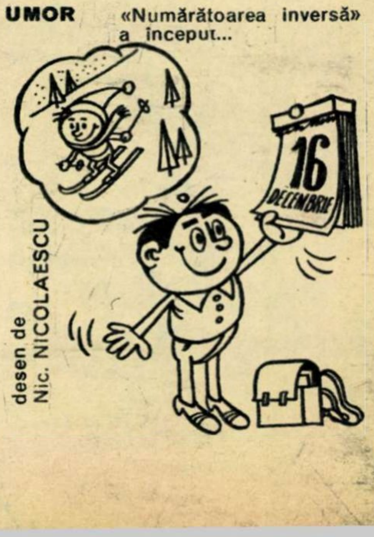

desen de Nic. NICOLAESCU

Viitor

Vom tăia în piatră
Chipurile falnice
Ale strămoșilor.
Izvoare vom împleti
Cu foșnet de brazi.
Să construim case
Pe înălțimi neîntîlnite
De zborul vulturilor.
Și să trecem prin inimile oamenilor
Flacăra vie a prieteniei.

MARIANA BODEA,
Școala generală nr. 2
Alba Iulia

ROZETA SĂPTĂMÎNII

Generația 100!

Școala noastră a trăit un eveniment important: 100 de ani de cînd primii ei elevi au pășit în clase și s-au așezat în bănci, privind curioși spre cărțile de pe pupitre, cărți cărora doreau să le pătrundă înțelesurile. Anii s-au adunat și, acum, cînd școala intră în cel de al doilea veac de existență, mereu mai tînără și mai primitoare, elevii — și nu numai noi, ci și tovarășii profesori și părinți — au sărbătorit-o.

Fiind cea mai tînără promoție — noi, elevii de azi, îi aducem prinosul realizărilor noastre, salutul nostru ca semn de prețuire și respect. Ne străduim să învățăm cît mai bine, participăm la acțiunile de muncă patriotică, căutăm ca în orice împrejurare a vieții să fim demni, cinstiți, curajoși — adevărați pionieri. Acum, la cea de-a suta aniversare a școlii în care creștem ca oameni și cetățeni, ne angajăm să fim și mai sîrguincioși, să facem totul pentru a-i spori prestigiul.

Comandamentul
unității de pionieri,
Școala generală nr. 18, Bacău

Aici scriu ȘI DESENEAZĂ COPIII

Tribuna cititorului

«Citesc revista «Cutezătorii» număr de număr. Imi plac indeosebi paginile de literatură, romanul foileton, actualitățile «Cutezătorii». Ca revista să fie și mai frumoasă și mai atrăgătoare, am citeva propuneri: să apară mai des «Atelierul literar», să se publice mai multe jocuri și să se organizeze cit mai multe concursuri.»

ADRIAN ALUI GHEORGHE, comuna Grumăzești, județul Neamț

«Doresc foarte mult, atit eu cit și mulți colegi de ai mei, cititori ai revistei, să intilnim in paginile ei microinterviuri și fotoreportaje despre orașul Tirgoviște».

ILIE NĂSTASE, comuna Dragomirești, județul Dîmbovița

«Ziua in care sosește revista «Cutezătorii» e o adevărată bucurie pentru mine. Imi plac povestirile pe care colegii mei din alte orașe și sate le scriu. Dar pentru că și eu scriu povestiri, indeosebi vesele, aș dori să corespondez măcar cu unii dintre ei și in scrisoarea de față le spun adresa mea: **GEORGETA BĂNICĂ, str. Gh. Lazăr, nr. 6, bloc Alimentara, ap. 3, Hunedoara.»**

Peste tot unde-și desfășoară activitatea cîte un pasionat dascăl întru artele frumoase, copiii nu întîrzie să-și dezvăluie talentele ascunse, cum fac, de această dată, copiii din Plătărești-Cucuieți, județul Ilfov. Nu ne rămîne decît să consemnăm existența, nu singulară de altfel, a unui nou centru artistic, căruia îi dorim perseverență și prosperitate. Cu alt prilej vă vom face cunoscute alte și alte grupuri de copii talentați.

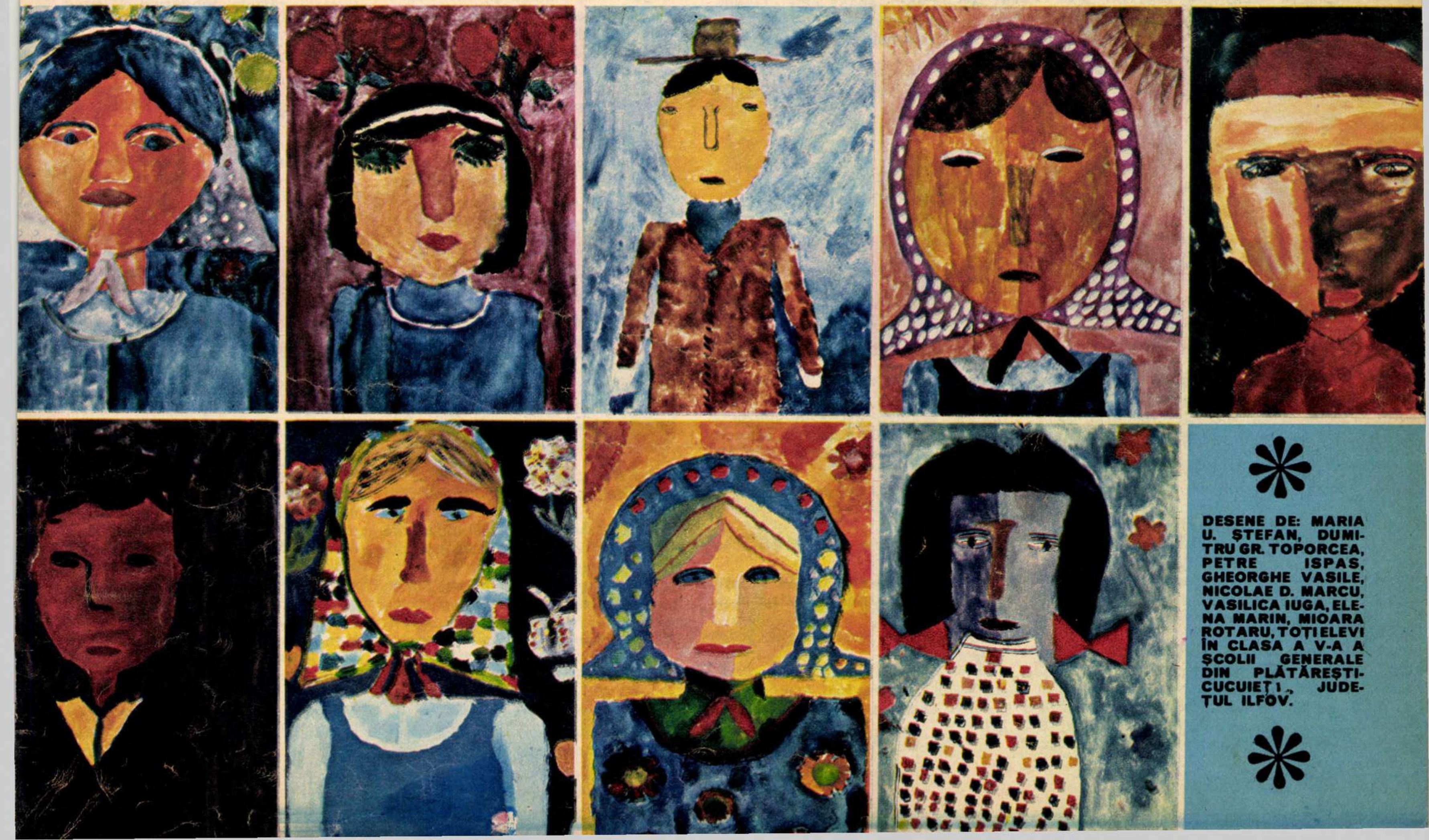

DESENE DE: MARIA U. ȘTEFAN, DUMITRU GR. TOPORCEA, PETRE ISPAS, GHEORGHE VASILE, NICOLAE D. MARCU, VASILICA IUGA, ELENA MARIN, MIOARA ROTARU, TOȚI ELEVI ÎN CLASA A V-A A ȘCOLII GENERALE DIN PLĂTĂREȘTI-CUCUIEȚI, JUDEȚUL ILFOV.

MILIȚIA
4-B-3503

SEMAFOR ROȘU, GALBEN, VERDE!

Totul a pornit de la o întîmplare. Pentru că mie, sincer vorbind, nu mi-ar fi trecut prin cap ideea acestui reportaj. Se discută atît de mult la școală, în presă, la radio și la televizor încît, pentru nimic în lume, n-aș fi crezut că respectarea regulilor de circulație ar putea constitui o problemă în rîndul elevilor! Dar zilele trecute am avut ocazia să fiu martorul unei scene neplăcute.

«CÎND MI-AM REVENIT, ERAM LA SPITAL»

Pe *Marilena Troacă, elevă în clasa a III-a, Școala generală nr. 2, Oltenița*, am cunoscut-o în secția de chirurgie a Spitalului Grigore Alexandrescu. Trecînd prin fața salonului, am fost surprins văzînd lîngă patul unei fetițe, imobilizate în ghips, un pionier purtînd însemnele membrilor patrulelor de circulație. Alături de el, un tovarăș milițian din cadrul serviciului de circulație al I.M.M.B.-ului. M-am apropiat de cei trei și am asistat la următorul dialog:

Bebe Marinescu (pionierul) — *Și cum s-a produs accidentul?*

Marilena — *Terminasem orele și mă îndreptam spre casă. Un coleg, Satînîn Taliat, a vrut să mă lovească — poate numai în glumă... Am luat-o la fugă, el după mine; nu mi-am dat seama că am ajuns în mijlocul străzii. Ca din pămînt a apărut o mașină și... cînd mi-am revenit, eram la spital.*

Doctorul Pompiliu Parotă, medicul salonului, care împreună cu doctorul Vasile Braha a operat-o pe Marilena, ne dă cu amabilitate și cîteva amănunte despre ce a însemnat traversarea neatentă a străzii: «*După ce a stat cinci zile în secția de reanimare, Marilena Troacă a fost pregătită pentru operație. Era vorba de un politraumatism, două fracturi de femur și humerus, operația durînd o oră și jumătate, timp în care s-a făcut transfuzia a 500 de grame de sînge.*»

O joacă sau, și mai grav, gestul necontrolat al unui coleg a dus la producerea unui accident cu consecințe ce puteau fi fatale.

Cînd am acceptat invitația de-a participa la raidul celor doi lucrători din circulație speram să nu mai am ocazia să întîlnesc și alți contravenienți de la cele mai elementare reguli de circulație.

«NU MERGEAM DECÎT O STAȚIE»

Tramvaiul pornise din stație. Pe scara vagonului, văd un copil cu căciula adusă mult pe ochi, în mînă cu o plasă cu două pîini. Jos, lîngă tramvai, expus camioanelor care circulau într-un iureș permanent, un al doilea «erou». Cîteva fluierături, cîteva replici schimbate între cei doi, și băiatul de pe scară sare cu cea mai mare dezinvoltură... la cîțiva pași de autobuzul ce frînează brusc. De data asta, cel care intervine este locotenentul major Mihai Icleanu:

— *De ce călătorești pe scară și sari din mers? Și tu de ce stai exact în mijlocul străzii?*

Tudor Constantin, clasa a V-a B, Școala generală nr. 40:

— *Nu știam ce vrea Cornel să facă: să se suie sau nu. Dacă am văzut că nu vine, am sărit...*

Cornel Stoian, clasa a V-a A, Școala generală nr. 40:

— *N-avea rost să mergem pentru o stație. El nici nu avea bani. Autobuzul?!... nu l-am observat, aș fi rămas pe trotuar...*

Lt. maj. M.I.: Voi nu cunoașteți regulile de circulație? Nu vi s-au prelucrat la școală?

T.C. — Ei, le știam de mult, dar...

De fiecare dată urmează cîte un «dar». Dacă am reușit să scăpăm, de cele mai multe ori ca prin urechile acului, de accident, înseamnă că nu era vorba de ceva chiar atît de grav. Și acesta este un mod de-a gîndi pe care aveam să-l descoperim nu odată pe parcursul raidului nostru.

«DOAR AZI, CÎND A CĂZUT PRIMA ZĂPADĂ»

Iulian Stan, clasa a V-a C, Școala generală nr. 32, are «tabăra» pe un trotuar. *Constantin Alexe*, coleg de clasă, pe celălalt trotuar. Fiecare cu o grămadă de bulgări de zăpadă gata pregătiți pentru «bombardament». Și pentru a fi sigur că-și nimerește adversarul, Iulian Stan se aventurează pînă în mijlocul șoselei.

Reporterul: În orice moment, fiind atent numai la colegul pe care-l ochești, poți să fii victima unui accident.

I.S.: Nu cobor de pe trotuar.

Reporterul: Adineaurea erai exact în mijlocul străzii!

I.S.: Nu se poate... Știți, a căzut prima zăpadă și am făcut și noi o «bătălie». În rest, sînt foarte atent. Mă mir că nu mi-am dat seama că am înaintat prea mult.

Și nu au trecut nici cinci minute de cînd același Iulian Stan (care încearcă să ne convingă acum cît de precis respectă el regulile de circulație), prins într-un aprins schimb de «replici» cu colegul lui, trecea cu o inexplicabilă ușurință peste tot ce *teoretic* cunoaște așa de bine.

Răzvan Corchis, clasa a VI-a A, Școala generală nr. 42, constituie o excepție față de toți ceilalți cu care am stat de vorbă. Pentru că R.C. recunoaște sincer: «Nu cunosc regulile de circulație.» E drept, are bicicletă de 3 ani de zile, merge în fiecare zi cu ea, dar regulile... nu, nu vede la ce i-ar folosi. Și asta chiar dacă cu cîteva clipe înainte de-a ne cunoaște, R.C. se lansase într-un superb viraj, în mijlocul șoselei Afumați, fără să semnalizeze și fără să se asigure.

Lt. maj. I.M.: Cîți ani ai?

R.C. Împlinesc treisprezece.

Lt. maj. I.M. Neavînd paisprezece ani nu-ți este permis să circuli cu bicicleta pe șosea sau pe orice altă cale de circulație intensă.

R.C.: V-am spus doar că nu știu regulile... S-a discutat ceva la școală, dar eu nu am reținut.

Nu-mi dau seama dacă răspunsul ascunde inconștiență sau doar un teribilism de proastă calitate. Important e însă faptul că, dincolo de orice îndoială, rămîne condamnabila lipsă de responsabilitate a unora din colegii voștri, care, comportîndu-se astfel, pot ajunge oricînd...

...SUB ROȚILE MAȘINII

După ce l-am descoperit și pe *Emil Stănilă, clasa a V-a A, Școala generală nr. 52*, executînd un slalom nesfîrșit printre mașini și troleibuze (*«Nu știam că nu e voie să traversez pe aici. Eu cunosc foarte bine regulile de circulație, dar i-am văzut și pe alții trecînd tot așa».)* ne-am propus să încheiem raidul. Ne îndreptam spre Inspectoratul Miliției, cînd, în Piața Rosetti, am fost opriți de *Adrian Bădulescu și Vasile Toader, clasa a V-a B, Școala generală nr. 51*, care ajunseseră deja... sub botul mașinii. Numai extraordinara prezență de spirit a șoferului i-a salvat pe cei doi care, îmbarcați într-o cutie goală de ambalaje, pusă pe rulmenți, se schimbau pe rînd: unul împingea, celălalt manevra cele două bucăți de sîrmă

(direcţia!). Cînd şi-a revenit din spaima trasă, A.B. ne-a explicat cu... răbdare: *«Într-adevăr, e de neînţeles cum am ajuns acolo. Cred că prinsesem o viteză prea mare şi nu ne mai ajungea trotuarul. De fapt, noi ne specializăm pentru cursele în circuit»* (*?!*) Am fost tentaţi să-i întrebăm dacă cunosc cumva şi regulile de circulaţie. Ne-a răspuns tot A.B.: *«Îmi pare rău, nu putem sta de vorbă acum. Văd că el (T.V.) încă nu şi-a revenit. Poate cu altă ocazie».*

Nu am vrea să mai avem şi o altă asemenea ocazie! Pentru că fiecare dintre «personajele» raidului nostru puteau ajunge în cazul cel mai bun pe unul din paturile spitalului unde am întîlnit-o şi pe Marilena Troacă. Pentru că fiecare din cei ce nesocotesc, regulile de circulaţie se expune sistematic unor grave accidente.

R.F. ALEXANDRU

Patrulele de circulaţie... cu cravată roşie, prezenţă cotidiană pe toate marile artere ale oraşelor.

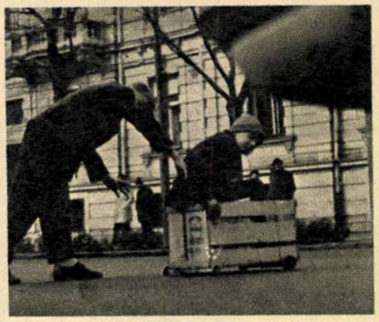

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

ACTIVUL PIONIERESC ÎN ACŢIUNE

COMANDANTUL

Pînă nu de mult, pionierul din fruntea unităţii sau detaşamentului se numea preşedinte. De curînd, la Conferinţa Naţională a Organizaţiei Pionierilor s-a hotărît ca pionierii să-şi aleagă din rîndurile lor comandantul de unitate, de detaşament şi de grupă. S-a schimbat doar denumirea, ori s-au schimbat şi rolul, atribuţiile pionierului-comandant? Cum trebuie să fie, să lucreze un bun comandant? Am căutat răspuns la aceste întrebări într-una din unităţile cele mai bune din judeţul Maramureş, cea a Şcolii generale nr. 11 din Baia Mare.

MAI ÎNTÎI SĂ PRINDĂ VIAŢĂ CEEA CE AM STABILIT LA ÎNCEPUTUL ANULUI...

Am ajuns la Şcoala generală nr. 11 tocmai cînd avea loc alegerea comandanţilor de grupă în detaşamentul clasei a VII-a B. Am participat la aceste alegeri. Adunarea era condusă de Sanda Tătaru, pioniera-comandant de detaşament.

Pe pionierii-comandanţi de grupă abia aleşi, fireşte că nu puteam să-i întreb ce acţiuni au organizat, ce au realizat. De la ei, voiam să aflu cu ce intenţionează să-şi înceapă activitatea.

— Vom porni de la programul de activităţi al detaşamentului şi vom repartiza cele cuprinse acolo pe grupe.

— Nu vă propuneţi acţiuni noi?

— Deocamdată nu, mai întîi să prindă viaţă ceea ce am stabilit la începutul anului.

Din atitudinea unitară a comandanţilor de grupă se vedea că aveam de-a face cu un colectiv bine închegat. Consultînd programul de activităţi al detaşamentului, mi-am dat seama că noii pionieri-comandanţi de grupă aveau dreptate. Era un program bogat: o excursie, sărbătorirea celor ce împlinesc patrusprezece ani, întreceri sportive, organizarea unei reuniuni etc. E un semn bun că vor să-şi realizeze cu consecvenţă propriile hotărîri.

— Dar activităţile patriotice, de folos obştesc?

— Vom avea cîmp larg pentru asta, mi-au răspuns. Şi nu numai noi, pionierii Şcolii generale nr. 11. De altfel, în primăvară, vor începe lucrările de construire a stadionului pionieresc din Baia Mare. În activităţile patriotice, se înţelege, în frunte se află de regulă cei mai mari, cei dintr-a VII-a.

CEI DIN CLASA A VI-A C

— La voi cine e comandantul detaşamentului?

Dintr-o bancă din fundul clasei se ridică în picioare un băiat cu ochelari, Andras Săgor.

— Ce aţi iniţiat, ce aţi înfăptuit de la începutul anului? îl întreb. Sau mai bine despre diferitele activităţi să povestească, dacă se poate, cei care au răspuns de ele.

— Am organizat o excursie la Coltău. Despre asta să vorbească Jutka Tóth, ea a făcut propunerea şi tot ea s-a ocupat de desfăşurarea excursiei.

— Tata este şofer, începe Jutka. Cu el am mai fost odată la Coltău şi am vizitat şi camera unde a locuit odinioară poetul Petöfi Sandor. M-am gîndit că ar fi bine să ne ducem acolo cu tot detaşamentul. Şi ne-am dus, am făcut cunoştinţă şi cu pionierii din Coltău, care ne-au primit cu multă căldură.

— Despre fotbal întrebaţi-i pe István Gőrbe, Ottó Ginál şi Tibi Kovacs, continuă Andras firul discuţiei. Sîntem puţini băieţi în clasă, aşa că şi echipa e mică, dar puternică.

Dintre cei trei băieţi, István Gőrbe e cel care preia cuvîntul:

— I-am bătut pe cei dintr-a VI-a A cu scorul de 10:4, pe cei dintr-a VI-a D i-am bătut cu 6:3. Pe aceştia din urmă e greu să-i baţi, echipa lor e marea noastră rivală. Eu sînt antrenorul, dar nu că aş fi jucătorul cel mai bun, ci pentru că fac parte şi din selecţionata şcolii.

Nu trebuia să fiu specialistă în ale fotbalului ca să-mi dau seama că jucătorul care face parte din echipa selecţionată a şcolii e un bun fotbalist. Numai că István Gőrbe n-a vrut să sublinieze asta. De ce? Poate pentru că învăţase că un bun conducător nu are voie să se laude, dacă nu vrea să-şi jignească coechipierii.

Mi s-a mai vorbit despre activităţi turistice, despre cercul micilor agenţi de circulaţie, despre spectacole vizionate în comun. Am aflat că, practic, fiecare pionier avea ceva de făcut, răspundea de ceva, iar cel care ştia despre toate şi le urmărea să fie îndeplinite era pionierul-comandant de detaşament: András Sógor.

ÎN FRUNTEA UNITĂŢII FRUNTAŞE

— Nu, nu s-a schimbat doar denumirea îmi răspunde Cristina Comşa, pioniera-comandant de unitate, cînd o întreb despre denumirea funcţiei pe care o deţine. Cine a fost ales comandant, trebuie să ştie să stea pe picioare proprii, să muncească de sine stătător, să fie consecvent în organizarea întregii activităţi.

— Eu am considerat o mare cinste, continuă Cristina după o scurtă pauză, că am fost aleasă. Anul trecut unitatea noastră a fost unitate fruntaşă. Cele mai multe distincţii pionereşti din municipiu le-am primit noi. Am avut rezultate bune la învăţătură şi în activitatea culturală.

Au trecut doar cîteva luni de la începutul anului şcolar, cîteva săptămîni de la Conferinţa Naţională a Organizaţiei Pionierilor. Cristina e de curînd în fruntea acestei unităţi fruntaşe. Nu e uşor să conduci o astfel de unitate. Mi se pare însă, că Cristina va reuşi.

T.G.

ASTĂZI MERGEM LA TEATRU

MOMENTE
DIN SPECTACOLUL
«N-A FOST ÎN ZADAR»

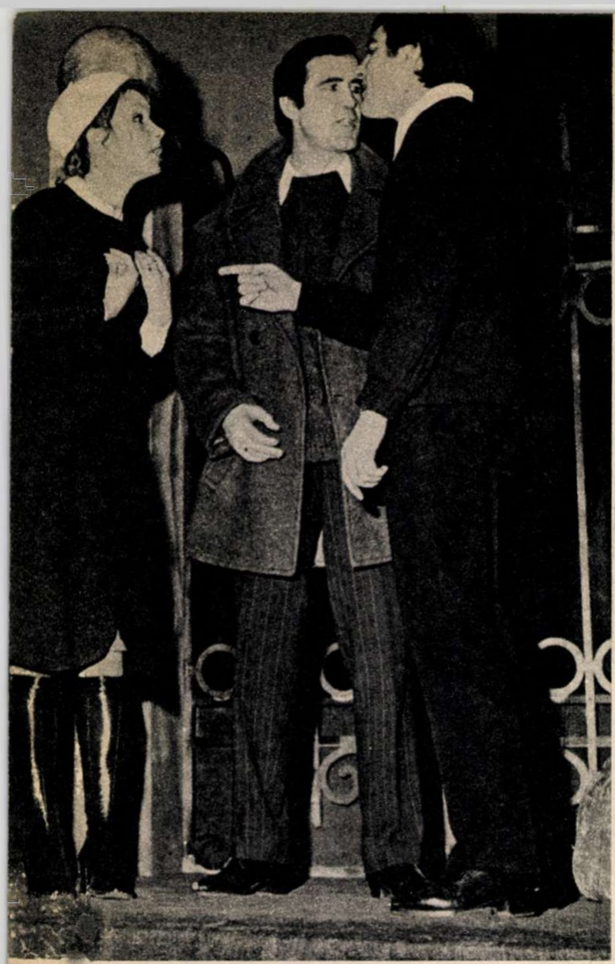

Utecistii Andrei Barbu și Ileana aveau de indeplinit. in adîncă ilegalitate, o sarcină de mare răspundere: să răspîndească manifeste de partid.

Episod din anii grei ai ilegalității: o discuție aprinsă între tineri. Andrei va merge pe drumul luptei pentru cauza celor ce muncesc.

Invitatul nostru

PE SCENA TEATRULUI «ION CREANGĂ» DIN CAPITALĂ SE JOACĂ PIESA **«N-A FOST ÎN ZADAR»** — DRAMATIZARE DUPĂ CARTEA CU ACELAŞI TITLU DE **AL. ŞIPERCO**. CU ACEST PRILEJ, NE-AM ADRESAT AUTORULUI DRAMATIZĂRII, CUNOSCUTULUI DRAMATURG ŞI PUBLICIST

ALEXANDRU MIRODAN

● Ce v-a atras la cartea «N-a fost în zadar» de Alexandru Şiperco? ● Ce înseamnă o dramatizare după un roman? ● Ce credeți despre raportul teatru — tînăr spectator?

1) — Cartea lui Alexandru Şiperco, «N-a fost în zadar», m-a atras din pricina cîtorva chipuri de tineri aflate-n paginile povestirii; chipuri sau atitudini față de viață, sau, cum se spune de obicei, caractere. Fără îndoială că la izvorul simpatiei pe care mi-a produs-o lectura cărții s-a aflat și faptul că eu însumi, în anii adolescenței — pe atunci războiul încă nu se terminase — am avut prilejul să cunosc mai îndeaproape asemenea caractere precum Andrei, Barbu, Niura sau alți tineri comuniști, evocați de condeiul cu amintiri al romancierului.

Dar, dincolo de experiența personală, ființe ca Andrei și ceilalți au reprezentat dintotdeauna pentru mine focare de atracție spirituală. Andrei și ceilalți tovarăși ai săi respingeau ideea vieții mediocre, lașe, cu capul plecat în fața asupririi și umilințelor, iar eu m-am simțit dintotdeauna atras de oamenii care resping atitudinea capului plecat. Andrei și ceilalți simțeau imboldul lăuntric de a lupta împotriva orînduirii nedrepte, de a lovi în fascism, oricare ar fi fost riscul, iar eu m-am simțit, dintotdeauna, atras de oamenii care au riscat, luptînd împotriva fascismului sub orice chip s-ar fi înfățișat acesta.

2) O dramatizare după un roman înseamnă, înainte de orice, o «concentrare» (sau o condensare). Dacă volumul «N-a fost în zadar» (ca să mă refer la experiența mea proprie) cuprinde zeci și zeci de personaje, mai importante sau pur și simplu episodice. dramatizarea e silită să suprime («asasinat» literar?) majoritatea făpturilor aflate-n pagini, păstrînd doar cîteva și anume pe cele principale. Dacă romanul cuprinde o cantitate imensă de întîmplări, scene, momente, episoade, incidente, accidente etc., dramatizarea trebuie să se mărginească la cîteva întîmplări doar. Privind atent lucrurile, vom observa că, de fapt, fiecare tablou cuprinde o singură întîmplare. Dacă romanul își îngăduie să descrie eroii pe îndelete, să ne comunice gîndurile, emoțiile, întrebările personajelor (romancierul e un om care are privilegiul de a pătrunde în capul eroilor săi și de a rămîne acolo cît poftește), dramatizarea trebuie să dea viață acestor eroi prin două mijloace doar: acțiunea și dialogul. Ce face omul și ce spune.

3) O dată cu apariția și mai ales cu dezvoltarea cinematografiei, foarte mulți critici de artă dintre cele două războaie s-au grăbit să pronosticheze moartea iminentă a teatrului. Cu toate acestea, după cum se știe, teatrul n-a murit. Pe urmă, în anii de după cel de-al doilea razboi mondial, o dată cu apariția și dezvoltarea televiziunii, aceiași critici de artă (plus urmașii lor) s-au grăbit să anunțe, de astă dată, irevocabil, moartea teatrului.

Dar, după cum se știe, teatrul n-a murit.

De ce?

Cred că cel mai bun răspuns la întrebare l-a dat pe vremuri Camil Petrescu, spunînd că oricît de mari și lesne accesibile ar fi satisfacțiile pe care ni le oferă ecranul, oamenii vor simți întotdeauna nevoia de a vedea alți oameni pe o scenă. Oamenii vii sînt atrași de oameni vii. E sentimentul pe care-l încercam pe vremea liceului cînd — după o cantitate apreciabilă de filme văzute de la balcon (Zorro — seria I, seria a II-a), la «Dacia» și «Volga», pe Şoseaua Ştefan cel Mare — intram la «Teatrul Național» (clădirea bombardată apoi de hitleriști în 1944), urcam la galerie și, rezemat de balustradă, îi priveam fascinat pe Bălțățeanu și Marioara Voiculescu, pe Vraca și Agepsina Macri, pe Mihai Popescu, Aura Buzescu, G. Calboreanu și alți mari actori ai timpului. Era dintr-o dată altceva. Era un contact viu pe care imaginile de pe pînză, oricît de «ca-n viață» ar fi ele, nu-l pot înlocui niciodată. Era o legătură «de la oameni la oameni» pe care o recomand din toată inima tinerilor de azi, cu convingerea că fiorul legăturii este unic și adînc necesar.

După spectacol, pionierii discută cu interpreții

Spectatorii au cuvîntul!

Dragă redacție,

Îmi place mult teatrul. În ultimul timp, am văzut trei piese de facturi deosebite: «Regele Lear», «Săptămîna patimilor» și «Fanny» și de fiecare dată am fost izbită de numărul foarte mic al spectatorilor de vîrsta mea sau ceva mai mari decît mine. Zilele trecute am citit un articol semnat de cunoscutul om de teatru Ioan Massoff, care făcea aceeași observație privitor la numărul mic de spectatori tineri în sălile de teatru. Asta m-a convins că am dreptate și m-a făcut să vă scriu. Ioan Massoff mai vorbește în articolul său și despre posibilitatea organizării avanpremierelor de duminica dimineață. Mi-ar place să merg cu colegele mele la astfel de prezentări. Ar fi foarte interesant pentru noi să ascultăm cuvîntul actorilor, al regizorului, al decoratorului piesei care va fi prezentată în premieră. Și gîndiți-vă, totul. ilustrat cu momente din spectacol. Sînt sigură că la asemenea avanpremiere, ca de altfel și la conferințe experimentale, avînd ca teme momente din istoria teatrului sau figuri ilustre ale scenei românești, sălile ar fi pline de elevi.

Oare «Cutezătorii», revistă a noastră, n-ar putea să insiste pentru organizarea unor asemenea evenimente culturale?

Mai am încă ceva de spus. Cred că în clasele a VII-a și a VIII-a nu mai este cazul să fie difuzate biletele la spectacole gen «Cocoșelul neastîmpărat» «Roata morii», «Poveste neterminată» din repertoriul teatrului «Ion Creangă». Aceste piese nu ne mai distrează și nici nu ne mai interesează. Cu copiii mici este cu totul altceva.

Timpul liber al elevilor este mult prea prețios și de aceea trebuie multă grijă în alegerea spectacolelor de teatru și operă pentru a fi interesante și utile. Cînd spun utile, mă gîndesc la ceea ce învățăm noi la literatura română.

De aceea propun ca în repertoriul teatrului «Ion Creangă» care este teatrul nostru să fie mai bine dozate piesele care se adresează celor mici și celor mari, (pentru noi, cei mari, sînt prea puține), să fie, ca atare, popularizate în școli. Să știe fiecare ce să-și aleagă.

În acest fel va crește interesul nostru pentru teatru, dorința de a ne recrea în atmosfera plăcută a sălilor de spectacol.

IRINA RADU, cl. a VIII-a,
Școala generală nr. 80, București

NOTA REDACȚIEI. La închiderea ediției, aflăm că la Teatrul «Al. Davila» din Pitești **a început un ciclu «**Teatrul universal de-a lungul veacurilor**» susținut prin conferințe și ilustrat scenic prin fragmente din opere ale dramaturgiei universale. Să sperăm că în curînd celelalte teatre din țară, în frunte cu** Teatrul Național din București, **vor fi în măsură să ne dea vești asemănătoare.**

● ●

SCENĂ DIN «SNOAVE ȘI MĂȘTI»

ION ARCUDEANU

DIN REPERTORIUL TEATRULUI „ION CREANGĂ“

SNOAVE ȘI MĂȘTI. Autori, Ion Lucian și Virgil Puicea. În rolul lui Păcală, actorul **Ion Arcudeanu,** un vechi prieten al pionierilor, bucuros întotdeauna să ajute teatrul școlar.

El ne-a spus: «Îndrăgesc galeria eroilor populari, din rîndul cărora, mai interpretez în prezent, pe Mateaș Gîscarul și... visez la Till Buhoglindă».

PINOCCHIO. Un spectacol pentru copiii mai mici. În rolul lui Pinocchio ne vom reintîlni cu **Alexandrina Halic.** Cu chipul ei de băiețaș gînditor, cu tandrețea și gingășia ei, ea cucerește întotdeauna pe tinerii spectatori.

În repetiție: ȘCOALA DE LA HUMULEȘTI (În piesă, vor apare alături de actori, pionieri de la Cercul de teatru al Palatului pionierilor).

ELECTRA de Sofocle.

ALEXANDRINA HALIC

SCENĂ DIN PINOCCHIO

MARE
TEATRU
...
MARIONETE

VITRINA Literară

Se termină trimestrul, începe vacanța... Pentru orele de liniște dintre o repriză de patinaj și una de săniuș, vă recomandăm cîteva cărți interesante.

Alexandru Mitru — DOMNUL DIN VLADIMIRI — o povestire dedicată faptelor de vitejie ale lui Tudor și pandurilor săi.

N. Bănescu — CHIPURI DIN ISTORIA BIZANȚULUI — apărută în colecția «Lyceum», cartea vă oferă cîteva interesante secvențe din lumea Imperiului roman de Răsărit.

Edmond Nicolau — COLEGUL MEU, ROBOTUL — Într-un limbaj clar, pe înțelesul tuturor, autorul ne introduce în extraordinarul univers al ciberneticii.

V. Firoiu — CONVORBIRI CU HENRI COANDĂ — Așa cum arată și titlul, cartea consemnează cîteva opinii ale cunoscutului savant român.

H.G. Wells — OMUL INVIZIBIL — Colecția «Fantastic club» prezintă într-o nouă ediție una din cele mai populare opere ale cunoscutului scriitor englez.

Ghenadi Mașkin — UN VAPOR ALB PE MAREA ALBASTRĂ — O povestire despre prietenie, a cărei acțiune se petrece în Sahalinul de Sud.

Gene Semenov Feves — POVESTIRI DINTR-O REZERVAȚIE INDIANĂ — Autoarea, o bună cunoscătoare a triburilor indiene, a cuprins în cartea ei un material bogat din viața și obiceiurile acestora.

H. Beecher Stowe — COLIBA UNCHIULUI TOM — Romanul zugrăvește cu deosebită pregnanță viața negrilor americani din perioada sclaviei.

Henri Fielding — JONATHAN WILD — Un roman care înfățișează cu o ironie mușcătoare epoca de mari frămîntări a societății engleze, din prima jumătate a secolului al XVIII-lea.

ECOURI LA ANCHETA NOASTRĂ:

TELEVIZIUNEA „Lanterna MAGICĂ“ a secolului XX

După cîteva zile de la apariția numărului 48 al revistei noastre a început să sosească pe adresa redacției o bogată corespondență

Ne-am gîndit să dăm întîietate celor care ne-au scris primii — pionieri și școlari din comuna Vaideeni, județul Vîlcea.

Aproape 100 de copii ne-au trimis opiniile lor la ancheta noastră.

GRIGORE RUGEA, clasa a VIII-a: **M-a interesat foarte mult ancheta și vreau să vă spun că mă atrag acele emisiuni în care pot să aflu cît mai multe lucruri despre mașini, despre construcția automobilelor, a tractoarelor. De altfel, visul meu este să lucrez într-o uzină constructoare de mașini.**

MIHAI DINICĂ, clasa a VIII-a A: **Îmi pare rău că s-au spus puține lucruri despre sport. Eu sînt pentru fotbal, fotbal, fotbal...**

VETUȚA SĂVOIU, clasa a VI-a B: **După ce am citit ancheta, m-am gîndit că ar fi bine să invităm echipa de filmare a televiziunii și în școala noastră. Grupul de fluierași a pregătit o surpriză — un nou program.**

ARON CUPEA, clasa a VII-a: **Și despre «Teleenciclopedie» s-a spus puțin. Este o emisiune care ne place. Ne dezvăluie misterioasa lume din adîncurile apelor, ne poartă prin pădurile de nepătruns ale junglei, în viața triburilor, în cosmos, pe Lună, alături de cosmonauți.**

CE PERSONAJE VĂZUTE PE MICUL ECRAN NU LE-AI PUTUT UITA?

ION SIIULESCU, clasa a VII-a: **Dintre personajele de pe micul ecran, de Sebastian, pe care îl văd în fiecare duminică, m-am apropiat mai mult. Poate pentru firea lui deschisă și veselă, poate pentru mintea lui iscoditoare, neastîmpărată, care ne poartă mereu spre alte întîmplări neașteptate.**

ALEXANDRU NISTOR, clasa a VI-a: **Mihaela și Iurie Darie sînt, după părerea mea, cei mai simpatici. Aduc cu ei atîtea glume și atîta veselie...**

MARIANA BRĂNESCU, clasa a VII-a: **Felul în care ni s-a vorbit despre raportul televizor-ceasornic m-a determinat să mă gîndesc la... cît stau la televizor. De acum îmi aleg un punct sau două, care mă interesează, din program. Cînd nu găsesc subiecte care mă preocupă, prefer să citesc o carte.**

AUREL MANURIA, clasa a VIII-a: **Mărturisesc că stau la televizor fără să aleg, de obicei trei-patru ore. Poate este mult dar, mă mai gîndesc...**

CE EMISIUNE NOUĂ AI VREA SĂ VEZI?

MIHAELA LUCA, clasa a VII-a A: **Aș dori o emisiune despre «Copiii pe glob». Sînt curioasă să cunosc copiii de pe toate continentele. Aș vrea să știu cum învață, cum se joacă, cum trăiesc.**

GHEORGHE ȘTEFU, clasa a VIII-a B: **Ar fi foarte bine dacă ar exista o emisiune care să ne ajute în alegerea unei meserii. Eu aș vrea să devin mecanic auto. Ca mine sînt mulți băieți, dar știm destul de puține lucruri despre aceasta.**

Cu părere de rău că nu putem reda și alte opinii, ne oprim aici. Așteptăm în continuare scrisorile cititorilor noștri.

Lidia NOVAC
Maria NEGREA

MARCO POLO

AUREL LECCA

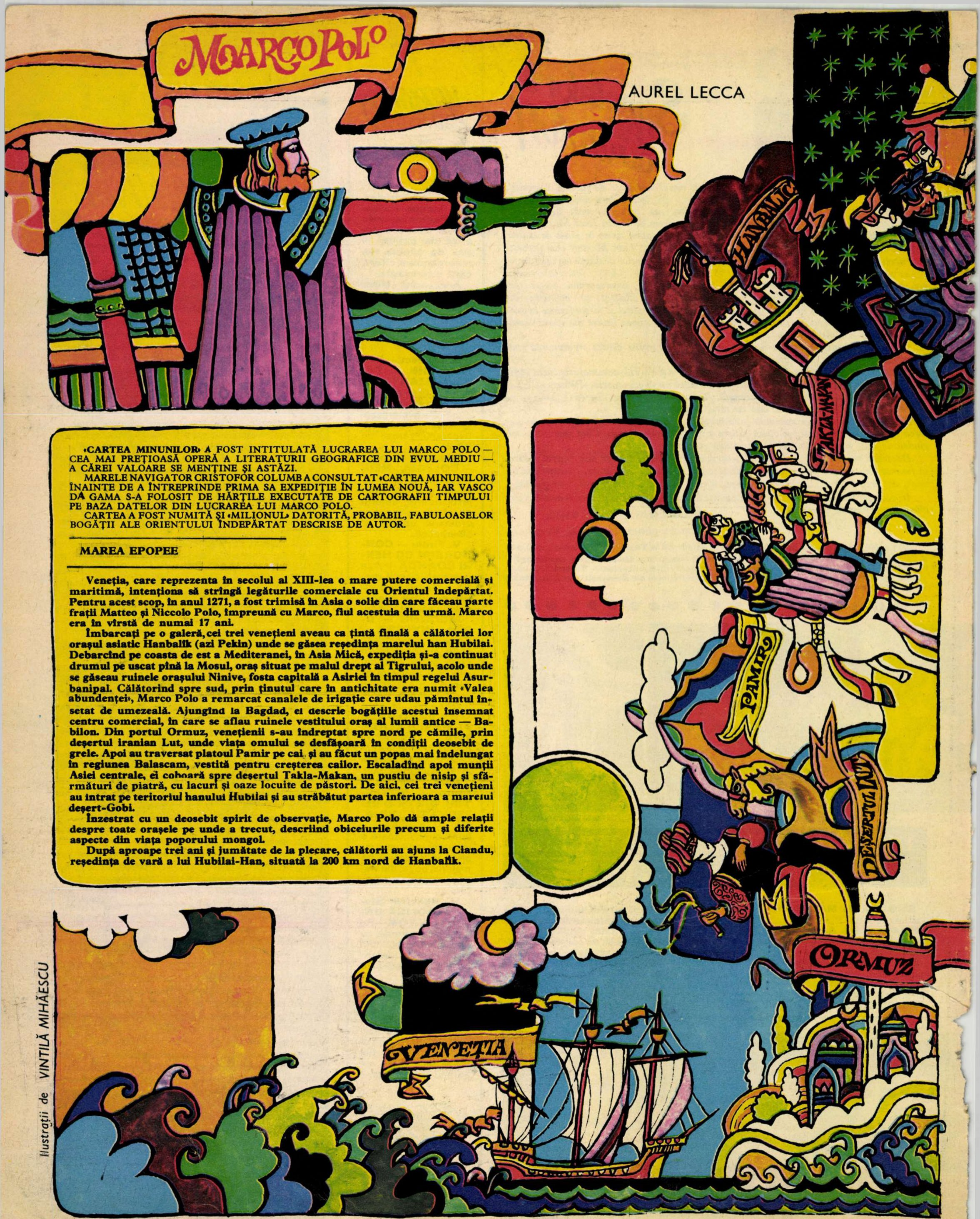

«CARTEA MINUNILOR» A FOST INTITULATĂ LUCRAREA LUI MARCO POLO — CEA MAI PREȚIOASĂ OPERĂ A LITERATURII GEOGRAFICE DIN EVUL MEDIU — A CĂREI VALOARE SE MENȚINE ȘI ASTĂZI.

MARELE NAVIGATOR CRISTOFOR COLUMB A CONSULTAT «CARTEA MINUNILOR» ÎNAINTE DE A ÎNTREPRINDE PRIMA SA EXPEDIȚIE ÎN LUMEA NOUĂ, IAR VASCO DA GAMA S-A FOLOSIT DE HĂRȚILE EXECUTATE DE CARTOGRAFII TIMPULUI PE BAZA DATELOR DIN LUCRAREA LUI MARCO POLO.

CARTEA A FOST NUMITĂ ȘI «MILIONUL» DATORITĂ, PROBABIL, FABULOASELOR BOGĂȚII ALE ORIENTULUI ÎNDEPĂRTAT DESCRISE DE AUTOR.

MAREA EPOPEE

Veneția, care reprezenta în secolul al XIII-lea o mare putere comercială și maritimă, intenționa să strîngă legăturile comerciale cu Orientul îndepărtat. Pentru acest scop, în anul 1271, a fost trimisă în Asia o solie din care făceau parte frații Matteo și Niccolo Polo, împreună cu Marco, fiul acestuia din urmă. Marco era în vîrstă de numai 17 ani.

Îmbarcați pe o galeră, cei trei venețieni aveau ca țintă finală a călătoriei lor orașul asiatic Hanbalîk (azi Pekin) unde se găsea reședința marelui han Hubilai. Debarcînd pe coasta de est a Mediteranei, în Asia Mică, expediția și-a continuat drumul pe uscat pînă la Mosul, oraș situat pe malul drept al Tigrului, acolo unde se găseau ruinele orașului Ninive, fosta capitală a Asiriei în timpul regelui Asurbanipal. Călătorind spre sud, prin ținutul care în antichitate era numit «Valea abundenței», Marco Polo a remarcat canalele de irigație care udau pămîntul însetat de umezeală. Ajungînd la Bagdad, el descrie bogățiile acestui însemnat centru comercial, în care se aflau ruinele vestitului oraș al lumii antice — Babilon. Din portul Ormuz, venețienii s-au îndreptat spre nord pe cămile, prin deșertul iranian Lut, unde viața omului se desfășoară în condiții deosebit de grele. Apoi au traversat platoul Pamir pe cai și au făcut un popas mai îndelungat în regiunea Balascam, vestită pentru creșterea cailor. Escaladînd apoi munții Asiei centrale, ei coboară spre deșertul Takla-Makan, un pustiu de nisip și sfărmături de piatră, cu lacuri și oaze locuite de păstori. De aici, cei trei venețieni au intrat pe teritoriul hanului Hubilai și au străbătut partea inferioară a marelui deșert-Gobi.

Înzestrat cu un deosebit spirit de observație, Marco Polo dă ample relații despre toate orașele pe unde a trecut, descriind obiceiurile precum și diferite aspecte din viața poporului mongol.

După aproape trei ani și jumătate de la plecare, călătorii au ajuns la Ciandu, reședința de vară a lui Hubilai-Han, situată la 200 km nord de Hanbalîk.

Ilustrații de VINTILĂ MIHĂESCU

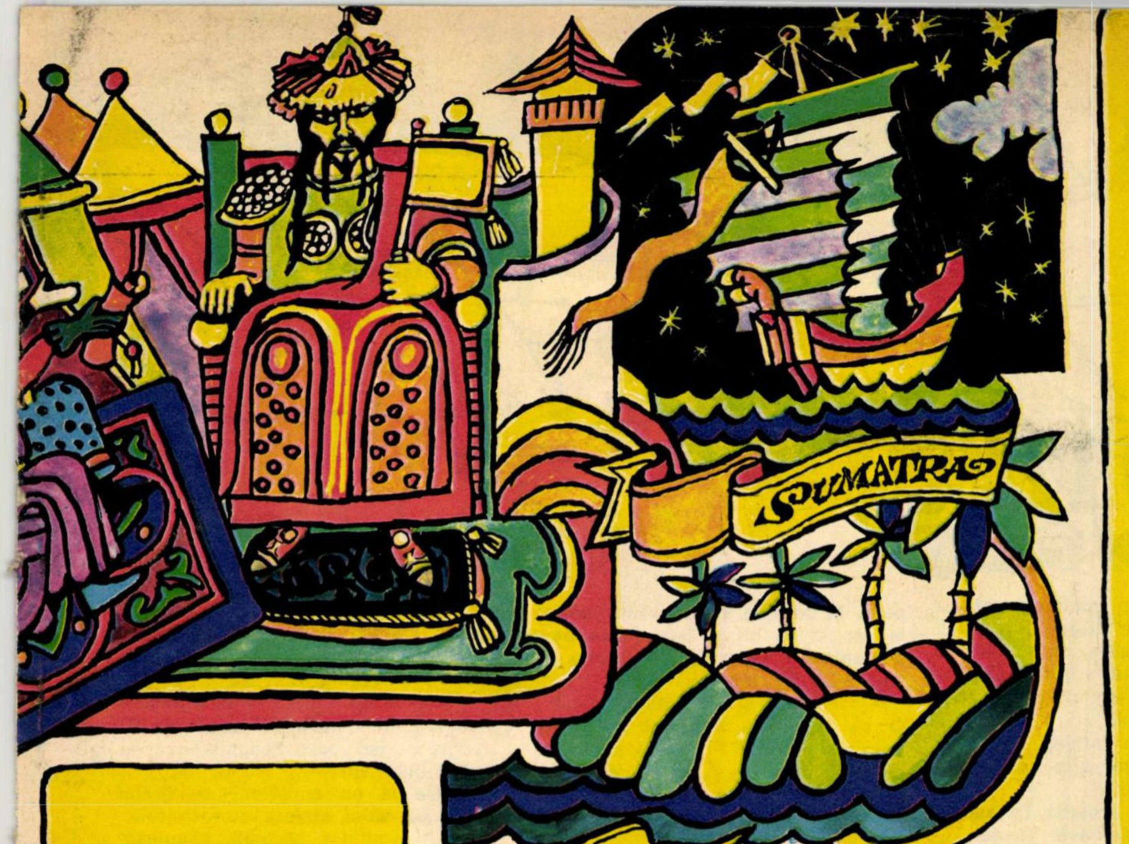

ÎN SLUJBA LUI HUBILAI

Cei trei venețieni au rămas la curtea marelui han timp de 15 ani. Încă de la început, Marco Polo a atras atenția, impunîndu-se prin agerimea minții, drept care hanul i-a încredințat numeroase misiuni comerciale. După 5 ani, cînd el s-a adaptat complet obiceiurilor locale și a învățat limbile mongolă, chineză, turcă și manciuriană, a fost numit guvernator al unei provincii.

Venețianul descrie cu lux de amănunte în cartea sa palatul lui Hubilai din Hanbalîk care era clădit din marmură și avea pe pereți sculpturi și podoabe de aur și pietre prețioase. Un parc imens, în care sălăsluiau numeroase animale sălbatice, înconjura palatul. În piața capitalei se găsea un turn înzestrat cu un clopot uriaș. Seara, după ce bătea clopotul, nimeni nu mai avea voie să circule pe străzi,în afară de călăreții din garda palatului. Fiecare clădire avea pe poartă o tăbliță pe care era scris numele tuturor celor care locuiau în casă. De asemenea și la hanuri era ținută evidenta celor care poposeau acolo. Atît în capitală cît și în toate orașele vizitate de Marco Polo, exista cîte o clădire a pompierilor cu un turn, unde stătea un om de straiă care dădea alarma cînd se producea un incendiu.

Șoselele erau foarte bine întreținute și aveau, la cîte 40 km distanță, o stațiune de poștă cu cai de schimb. Marco Polo a văzut — în timpul călătoriilor sale — aproape 10 000 de astfel de centre și remarcă faptul că nicăieri în Europa nu exista, la acea vreme, un sistem de transport așa bine organizat.

De Anul Nou, întregul popor se îmbrăca în alb, culoare care simboliza fericirea, dar în realitate poporul trăia într-o cruntă mizerie și asuprire, în contrast cu viața de huzur a clasei stăpînitoare.

PE DRUMUL DE ÎNTOARCERE

În anul 1290, Argun, suveranul mongol al Persiei, a cerut în căsătorie pe fiica unchiului său, Hubilai. Marele han a poruncit să fie construite 14 jonci cu cîte 4 catarge. Această flotă urma să asigure transportul prințesei în Persia. Fiica lui Hubilai l-a rugat pe tatăl său să încredințeze celor trei venețieni comanda vaselor. Peste un an, cînd construcția joncilor a fost terminată, alaiul de nuntă a părăsit portul Zaiton (Zaitun).

În cartea sa, Marco Polo descrie călătoria prin Marea Chinei și face observații corecte cu privire la cele două direcții ale musonului. Din cauza furtunii, corăbiile sînt nevoite să ancoreze la coastele insulei Samarca (Sumatra de azi), unde Marco este impresionat de vegetația luxuriantă a insulei și laudă băutura fabricată de băștinași din nucile de cocos. El vorbește și de fauna insulei și în special de maimuțe pe care le numește «oameni cu coadă». Trecînd în Oceanul Indian vizitează arhipelagul Andamane și insula Seilan (Ceylon). Descrie amănunțit coasta de vest a Indiei, cu numeroase porturi, unde ancorau corăbiile venite din Africa și Arabia pentru a face comerț cu pietre prețioase și mirodenii.

Marco Polo sosi în Persia în anul 1294 si află că printul Argun murise. Prințesa s-a căsătorit însă cu prințul Ghazan, fiul lui Argun.

La plecarea din Persia, venețienii au primit din partea prințesei numeroase daruri în aur și nestemate. Ei au călătorit, pe uscat, pe la poalele muntelui Ararat pînă la Trebizonda — port la coasta sudică a Mării Negre. Pe tot parcursul, precum și în port, Marco Polo a cules date cu privire la negoțul făcut de arabi. De asemenea, și informațiuni geografice și etnografice despre unele țări, insule și orașe situate pe coasta de răsărit a Africii. Apoi se îmbarcară pe o navă de comerț și ajunseră la Veneția spre sfîrșitul anului 1295, după o lipsă de 24 de ani. Nimeni din cetatea dogilor, nici chiar rudele lor, care-i credeau dispăruți, nu i-au mai recunoscut. Marco avea atunci 41 de ani, iar tatăl și unchiul său erau septuagenari.

Trei ani mai tîrziu, ca urmare a rivalității comerciale ce exista între negustorii genovezi și venețieni pentru supremația în Mediterană, izbucni un conflict între cele două cetăți italiene. Galerele genoveze mai noi și mai rapide, avînd la provă și la pupă două «castele» pentru arcași, au înconjurat și zdrobit flota venețiană în Marea Adriatică. Marco Polo, care comanda unul din vasele de război venețiene a fost luat prizonier și întemnițat la închisoarea din Genova într-o celulă, împreună cu un alt ostatic numit Rusticiano de Balsani, un om foarte cult.

Timp de un an de zile — cît a stat în închisoare — Marco Polo și-a depănat amintirile în fața lui Rusticiano, care le-a transcris direct în limba franceză.

Prima ediție a lucrării a apărut în limba franceză purtînd titlul «Cartea Minunilor». Au urmat — pînă în secolul al XVI-lea peste 100 de ediții — atît în limba franceză cît și în latină sau italiană, avînd titluri diferite ca «Minunile lumii», «Diversitatea lumii» — sau «Milionul».

Astăzi exista la Biblioteca Națională din Veneția un singur exemplar din prima ediție a cărții cutezătorului venețian care, înfruntînd mari primejdii, s-a avîntat în răsăritul continentului asiatic pentru a face cunoscută europenilor o lume despre care — la acea vreme — nu se știa aproape nimic.

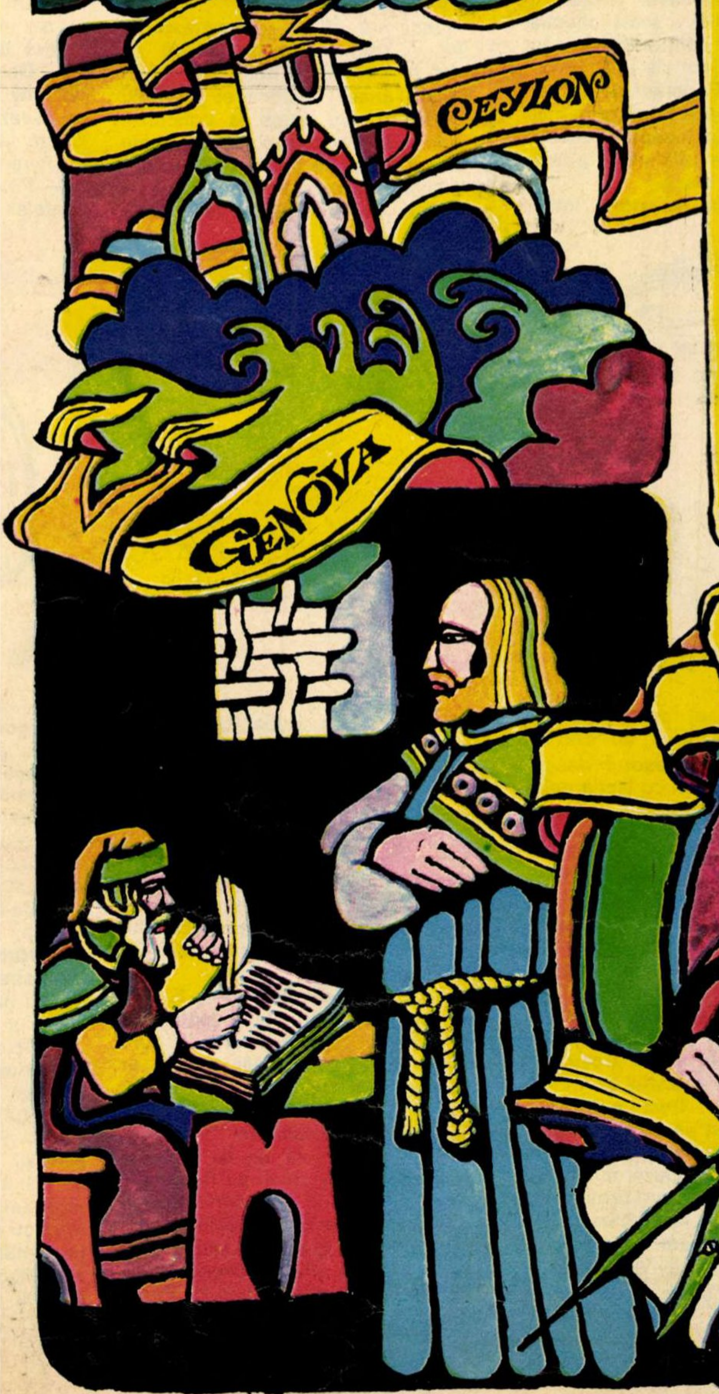

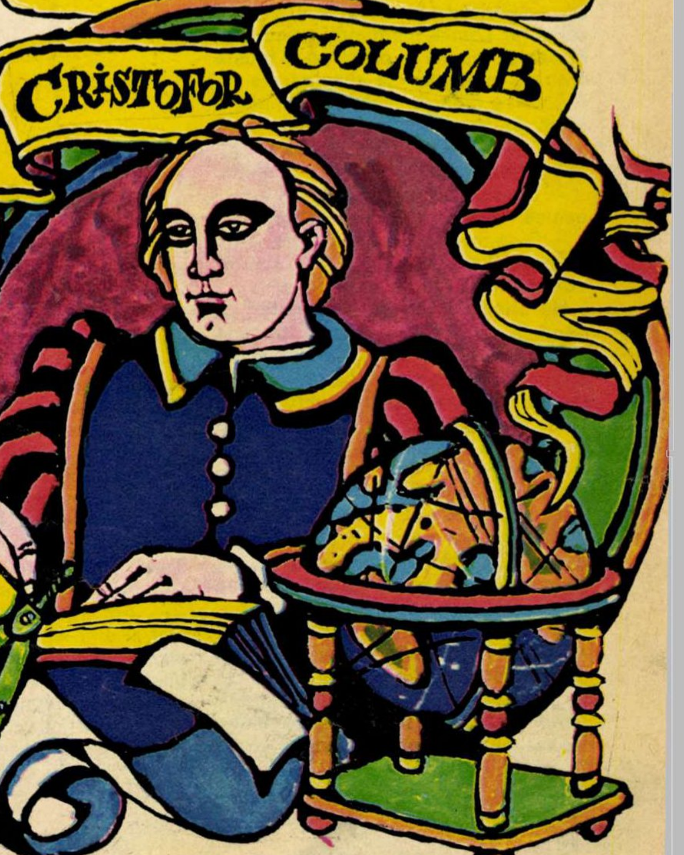

Misterioasa voce de celuloid

NUVELĂ DE **MANOLE AUNEANU**

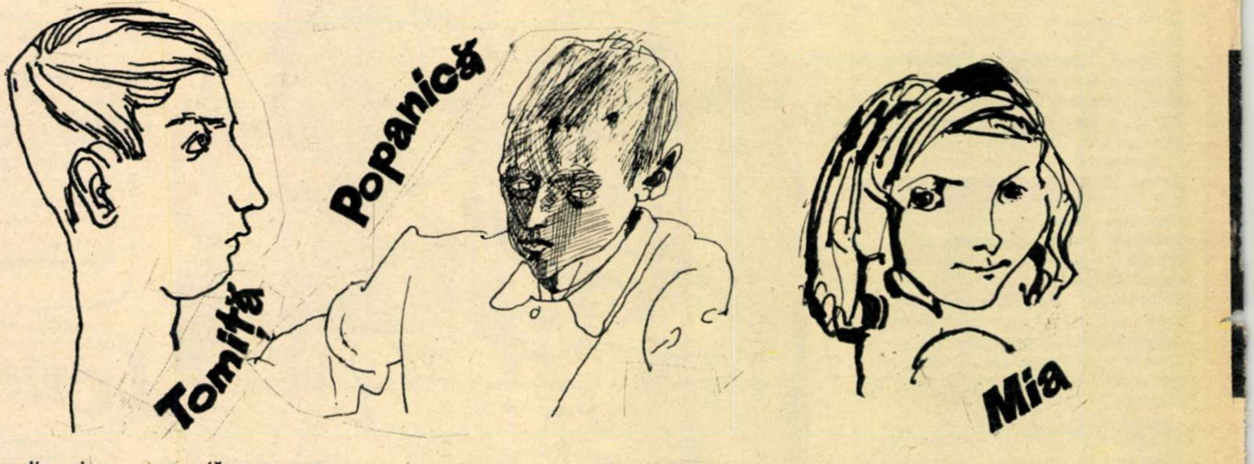

Cîştigînd, pentru a doua oară consecutiv, Olimpiada de fizică, Tomiţă Dudescu s-a trezit, în aproximativ o săptămînă, mai înalt cu cinci centimetri. Acum, vine seara în parcul Hipodromului cu lavalieră în loc de trening şi dacă îl întrebi «ce mai faci, Tom?» îl vezi cum clipeşte preocupat, fără să te audă:

— Tom se gîndeşte, probabil, la o invenţie! explică Mia, privindu-şi emoţionată amicul şi păşind lîngă el pe poante, ca să nu-i sperie ideile.

De la înălţimea lui de 1, 7, Tomiţă Dudescu înţelege că un premiu de fizică trebuie respectat inclusiv de Tănase II care, ori de cîte ori îl întîlneşte, zîmbeşte ostentativ, făcîndu-l pe dublul laureat să capete un scurtcircuit verbal.

— O să mătur cu tine curtea, insolentule! mîrîie nervos Tomiţă Dudescu, repetînd de fiecare dată aceeaşi ameninţare.

— Cum ai zis? Insolent?! se preface supărat Tănase II. Hai, mai spune o dată, să te văd, ai curaj?

— Insolent, da, insolent! strigă celălalt în culmea indignării.

Asta îl amuză teribil pe Tănase II, deoarece cuvîntul «insolent», aşa cum sună în gura lui Tomiţă, aduce foarte mult cu sîsîitul unui gînsac.

Odată, într-o recreaţie, stînd noi la o fereastră de la primul etaj, îl zărim pe Tomiţă plimbîndu-se cu Mia. Popanică tocmai se pregătea să muşte dintr-un măr, dar se răzgîndeşte şi, ochind cu dibăcie, lasă să cadă mărul drept în creştetul lui Tomiţă.

— Ce înseamnă asta? întrebă acesta contrariat, frecîndu-şi de zor scăfîrlia.

— Legea gravitaţiei! chicoteşte Popanică. N-ai auzit de Newton?

— O să mi-o plăteşti, puştiule, bagă de seamă! promite Tomiţă şi, contrar obiceiului, se ţinu de cuvînt.

Ne aflam la ora de matematică şi deodată (profesorul tocmai trecuse la o lecţie nouă, ceva în legătură cu binomul), în liniştea care se aşternuse, răsună, ca un nechezat, rîsul lui Popanică. Se înţelege că toată clasa a îngheţat.

— Dumneata care ai rîs cu atîta poftă, vino te rog, la tablă! rosteşte glacial profesorul.

Mai întîi s-a produs o rumoare generală. Cred că o derută de asemenea proporţii nu s-a întîmplat decît pe puntea Titanicului, cînd transatlanticul a naufragiat. Apoi a urmat gestul autoritar al profesorului care, fără să se clintească de la catedră, l-a ridicat pe Popanică din bancă, dirijîndu-l spre locul execuţiei. Deznodămîntul nu vi-l mai descriu. Popanică a înotat printre cifre ca un scafandru căruia i s-a rupt tubul de oxigen şi a sfîrşit cu un trei în catalog, ca să aibă la ce munci un trimestru întreg. O fracţiune de secundă am prins din zbor privirea Miei. Jubila!

— Un lucru nu înţeleg, murmură Popanică, în drum spre casă: cine a rîs în locul meu?!

— Asta-i bună! explodă Tănase II. Parcă nu ţi-am cunoaşte vocea!

— Păi tocmai aici e toată chestia! continuă celălalt contrariat. A fost vocea mea, dar n-am rîs eu!

Mărturisirea lui Popanică ne-a lăsat, pe mine şi pe Tănase II cu gura căscată. Aşadar, atacul începuse, iar elementul de şoc se află chiar printre colegii noştri de clasă.

A doua zi, la ora de istorie, întîmplarea din ajun se repetă aproape identic. Spre deosebire de ora de matematică, unde profesorul descoperă cu precizie pe cei cu lecţia neînvăţată, profesoara Butunoiu — supranumită de noi doamna Fair-play — a întrebat, ca întotdeauna:

— Există vreun elev fără notă?

— EU! Voiam să vă spun... s-a auzit glasul uşor gutural al Mopsului.

— Văd că ai notă, dar dacă mai vrei una, poftim! a spus profesoara, după ce a răsfoit catalogul.

— Eu — încercă Tănase II o manevră disperată — tocmai voiam să vă spun că am lipsit de la lecţia trecută!

— Ştii că nu-mi plac astfel de glume. Te-ai oferit singur, treci la tablă!

— Eu... n-am vrut să... am vrut să...

— Am înţeles: ai lipsit ora trecută. Dar ai citit lecţia din carte, nu? Vino aici, să vedem ce ştii! curmă profesoara bîlbîiala penibilă a lui Tănase II.

Pe scurt: Mopsul era tufă, nici nu ştia măcar de cînd şi pînă cînd a domnit Ştefan cel Mare. În concluzie, patru în catalog, ca să-i vină mintea la cap şi să nu se mai joace de-a «voluntarul» la orele de istorie. O să-l aibă în vedere!

— Ai făcut-o şi tu de oaie, Mopsule... O să avem de furcă cu tovarăşul diriginte! prooroci Popanică, abordînd, pe bună dreptate, o mutră de cioclu.

— Ce-a fost asta, Pioneză? răbufni Tănase II. Cine s-a folosit de vocea mea?

— Incă nu ştiu — i-am răspuns — dar în ritmul ăsta prevăd că ne ducem pe copcă toţi trei!

Eu şi Tănase II, stînd şi judecînd pe îndelete, am ajuns la concluzia că vocile care apăreau ca din senin în timpul orelor de clasă, potcovindu-mi amicii cu note proaste şi cu vorbe de ocară, nu erau *reale*, veneau de undeva din afară. Popanică — aflaţi de la mine — are în gît nu coarde vocale, ci un aparat de croncănit. Numai un cioroi veritabil l-ar putea imita. Cît despre Tănase II, cred că, la origine, cavitatea sa numită gură a fost folosită ca talangă de către galeria Rapidului, pe vremea cînd echipa juca în divizia B. Aşa că nici cel mai sensibil fonograf n-ar fi capabil să-i reproducă sunetele, darmite un muritor de rînd...

Timpul ne gonea din urmă; îi simţeam răsuflarea fierbinte în ceafă. Am pornit imediat cercetările. Nu ştiu cum e la dumneavoastră, dar la noi, în recreaţia mare, toţi elevii sînt obligaţi să părăsească clasa. Se deschid larg ferestrele, pentru aerisire. În ziua aceea s-a nimerit să fie de serviciu Tănase II. Am efectuat, cu Popanică, un tur de orizont prin curte, ca să înşelăm vigilenţa complotiştilor, apoi ne-am întors — cum s-ar spune — la locul delictului. Presupunerile mele s-au adeverit. Atît la banca lui Popanică, cît şi la aceea în care stăteam eu şi Tănase II fuseseră montate două difuzoare, cam de mărimea unei cutii de chibrituri.

— Ia te uită, ce drăcovenie! a exclamat, nu fără încîntare, Tănase II. Va să zică pe aici ies vocile alea misterioase, dar de unde vin?

— De la un emiţător? se grăbi Popanică să-şi etaleze cunoştinţele.

— Un emiţător portabil, bănuiesc — am adăugat eu — declanşat de cineva la momentul oportun.

— De Mia! scăpără imaginaţia de detectiv amator a lui Popanică şi se repezi glonţ spre banca acesteia. Căută înfrigurat în pupitru, îi răscoli cu înverşunare servieta, nimic!

— Pînă una-alta, demontăm difuzoarele — am propus. E cea mai bună soluţie, nu? Mai tîrziu, vedem noi ce avem de făcut...

În asemenea situaţii trebuie să ai şi puţină şansă. Noi am avut, slavă domnului, nu ne putem plînge, fiindcă în clipa următoare s-a auzit un păcănit în difuzor, după care a răsunat limpede vocea mea: «Foarte bine! De la capăt!»

— Ce-a fost asta?! şopti, gîtuit de emoţie, Tănase II.

— Nimic deosebit — am răspuns calm şi sigur pe mine. Se fac exerciţii pentru un al treilea atac.

— Vor să te căptuşească şi pe tine?

— De ce nu? În ordine cronologică, ar fi rîndul meu. Numai că, de data aceasta, li s-a înfundat!

Zîmbeam. Zîmbeam pur şi simplu. Dacă vi s-a întîmplat vreodată să adunaţi sub ţeastă o mie de idei pe minut, atunci veţi înţelege în ce stare euforică mă aflam. Calculam totul cu repeziciune, nu-mi scăpa nici un amănunt, jur că devenisem cel mai diabolic creier electronic. M-am aplecat sub bancă, am dat de un fir subțire, de culoarea muștarului, care se prelingea spre fereastră și de acolo, afară.

— Nu demontați difuzoarele — am ordonat. Desfaceți doar firul, ca să nu mai facă contact. Atît. Nu trebuie să se știe că le-am aflat secretul. Firul acesta ne va conduce la locul unde au plasat emițătorul.

Eu am dat o raită pe sub fereastra clasei noastre. Firul de culoarea muștarului cobora la parter și dispărea, printr-o găurică făcută în cercevea, în atelierul–școală. Isteț foc, Tomiță ăsta! Trebuie să recunosc că a luat pe merit premiul întîi la Olimpiada de fizică. Auzisem că are acasă două magnetofoane pe care le face și le desface ca pe o nimica, știam, de asemenea, că a reparat singur aparatul de radio al școlii, dar instalația cu difuzoarele întrecea toate așteptările. Juca tare băiatul!

La sfîrșitul orelor de curs, l-am convocat de urgență pe Corcodel. Bravul Moleculă, matematicianul nostru pur sînge, e un băiat de treabă și nu a refuzat niciodată să ne ajute. A ascultat cu atenție relatarea mea, după care, scoțîndu-și ochelarii și frecîndu-și îndelung pleoapele, a declarat:

— În principiu, înțeleg despre ce-i vorba, dar trebuie să mergem la atelierul–școală. Pînă nu văd emițătorul, nu pot să mă pronunț...

Știam că bancul la care lucrează Tomiță se află chiar lîngă peretele ce dă spre curte. Popanică s-a oferit să facă rost de cheia de la intrare. Ne-am strecurat toți patru în atelier. În mai puțin de o jumătate de ceas, Corcodel a dezlegat enigma vocilor de celuloid.

— Vedeți — ne arătă bravul Moleculă drăcia meșterită de Tomiță — aparatul e un fel de tercafon. Mecanismul e simplu, funcționează pe principiul galenei...

— Și vocile noastre? se minună Tănase II. De unde le captează?

— Le are înregistrate pe bandă. Aparatul e cuplat cu un magnetofon. Intîi apasă pe recepție și ascultă ce se întîmplă în clasă, apoi, cînd consideră că a sosit momentul, trece pe emisie. Magnetofonul intră automat în funcțiune...

— Știu de unde a pus mîna pe vocile noastre! am strigat în clipa următoare. De la cursurile de radiofonie!

Eram în al nouălea cer. Fără să mai stau pe gînduri, m-am dus întins la dulapul cu benzi, unde ședeau aliniate, ca într-un muzeu de antichități, vocile tuturor elevilor din atelier. Doamne, numai de i-aș găsi în registru! Iată-i: «Dudescu Toma, 846-882»; «Teodorescu Mioara, 2035-2070». Am scos ambele role și, pe o bandă separată, am înregistrat cu o satisfacție greu de închipuit chițăitul de șoarece al Miei și fornăitul abracadabrant al lui Tomiță.

— Gata, băieți, s-a făcut! le-am spus. Mîine veți asista la un spectacol unic. Premieră pe țară! Corcodel, ești o bomboană! Băgați de seamă — i-am avertizat — nu știți nimic, n-ați auzit nimic!

— Îmi închipui eu cam ce ai de gînd să faci... zîmbi puțin intimidat Corcodel.

Bravul Moleculă, cum le știe el pe toate!

— Am mutat difuzoarele, unul la banca Miei, pe celălalt transferîndu-l alături, la «D», vă închipuiți dumneavoastră la cine. Treaba asta a făcut-o Tănase II. Eu și Popanică ne-am ocupat de înregistrări. Din setul «vocilor celebre» am selectat, pentru Tomiță, o replică din Caragiale — «No! ce-i gramakica?» — rostită lamentabil la o serbare de sfîrșit de an școlar, cînd a înlocuit pe interpretul lui Marius Chicoș Rostogan, fără să primească — vorba actorilor — nici măcar două palme. Mai greu ne-a fost să hotărîm soarta Miei. Tănase II a propus să-i înregistrăm doar rîsul; eu am considerat că trădarea ei trebuie plătită mai scump. În cele din urmă, am căzut de acord să scoatem de pe banda 2033–2070 exclamația «Mersi! Asta știm și noi!» Rupt din context, chițăitul ei de șoarece devenea o crasa impertinență, ceea ce i-ar fi adus, cu siguranță, la ora de geografie, nu o simplă admonestare, ci șapte după-amieze de consemnare la domiciliu, întrucît, pentru abateri de acest gen, tovarășa profesoară Milescu cere făptașului să deseneze, la mărimea de 150/100 cm, o hartă fizică în culori, cu toți munții, apele și trecătorile. Precizînd că memoria vizuală a Miei și talentul ei la desen nu saltă mai sus de genunchiul broaștei, ne-am declarat mulțumiți cu cele șapte după-amieze de lucru pe brînci, cu care urma să fie «recompensată».

Pînă la un punct, planul nostru a mers șnur, în sensul că, pîndind cînd alături, la a X-a D, se desfășura ora de limba româna, la noi, a VIII-a C, au dispărut, din «neglijență», de la tablă și creta, și buretele, eu fiind de serviciu în ziua aceea. M-am ales deci cu o mustrare, după care am fost trimis să aduc cele de trebuință. Am coborît în grabă scările spre parter, strecurîndu-mă în atelierul-școală. Nu era nimeni acolo, așa că am trecut imediat pe recepție. Sosisem la tanc. Tovarășa profesoară tocmai se pregătea de predare.

— Astăzi, avem gramatică, nu? a întrebat.

Pac! a intrat în funcțiune butonul de emisie și vocea fornăită a lui Tomiță a răsunat, bănuiesc, în toată splendoarea sa abadacabrantă:

— No! ce-i gramakica??

Pac! Pac! am trecut iarăși pe recepție, dornic să aflu deznodămîntul.

— Poftim, elevul Dudescu, spune-ne ce-i gramatica! l-au plesnit ca niște bice, aplicate într-un anume loc, cuvintele profesoarei.

— Gramatica este... a bolborosit, perplex, Tomiță.

Difuzorul s-a umplut de rîsete. Am închis tercafonul și m-am întors în clasă, aducînd, bineînțeles, o cutie de cretă și buretele îmbibat cu apă. Cuminte, nevinovat, am șters pe îndelete tabla, apoi m-am retras în bancă, nu fără a trece pe lîngă Mia și a-i cerși, cu un zîmbet de Iago, împăcarea.

— L-ai aranjat? s-a interesat, în șoaptă, Tănase II.

I-am răspuns închizînd complice din ochi.

Al doilea contraatac — și ultimul! — stabilisem să se producă, dacă vă amintiți, la ora de geografie. Tănase II era în formă, își compusese și o mină de om cu durere de măsele, cine-l vedea, îi plîngea de milă. Numai o inimă haină sau o fire excesiv de bănuitoare nu l-ar fi lăsat să plece acasă. În așteptarea evenimentului, eu luam, însă, notițe la matematică. Tovarășul profesor încheie recapitularea lecției precedente și anunță, cum îi e obiceiul: «Trecem la ecuații cu...»

— Mersi! Asta știm și noi! răsună sfidătoare vocea Miei.

În primul moment, nu mi-am crezut, pur și simplu, urechilor. Mia, dîndu-și seama de capcana în care intrase, a izbucnit în plîns. Am întors capul, nedumerit. Tănase II era la locul lui. Enervat, profesorul de matematică n-a acceptat nici o scuză, dimpotrivă, a trimis-o pe «impertinentă» la direcție.

— Popanică! a scrîșnit Mopsul. Îl mănînc de viu!

Pot să jur pe ce vreți că, aplecat asupra maculatorului, n-am observat cînd o ștersese Popanică din clasă. Abia în recreație am aflat că s-ar fi ridicat din bancă, ținîndu-se cu mîinile de burtă și că profesorul i-ar fi arătat ușa, fără să-și întrerupă expunerea. De altfel, chiar dacă l-aș fi văzut plecînd, cum să-mi treacă prin cap că hotărîse, cu de la sine putere, să schimbe planul nostru inițial?

Și uite-așa, în loc să deseneze, șapte după-amieze la rînd, o hartă fizică în culori, cu toți munții, apele și trecătorile, Mia a fost chemată în fața consiliului pedagogic să dea socoteală pentru ce nu a făcut. E drept, noi am explicat tovarășului diriginte cum stau lucrurile. Pe de altă parte, se zvonește că profesorul de matematică ar fi dispus să șteargă cu buretele «gluma nesărată», dacă se dovedește că tercafonul lui Tomiță își va găsi o aplicare practică în școală. Oricum, toată tărășenia asta e o mică dezamăgire pentru mine și gîndul că n-aș fi clintit un fir de păr din capul Miei, dacă n-ar fi fost la mijloc Tomiță, continuă să-mi stea înfipt în creier.

Pînă una-alta, însă, s-a făcut noapte de-a binelea. Lui Tănase II îi trosnesc fălcile de somn, iar Popanică mă spionează să vadă cam ce șanse ar avea să iasă — pentru a cîta oară! — basma curată. Personal, nu am nimic împotrivă să-l iertăm, cu condiția ca Mia... Hm! Noaptea asta e oarbă ca un liliac, iar eu mă simt, naiba știe de ce, ca un pămîntean uitat în craterul Fra Mauro. Vă rog să mă iertați, v-am ținut atîta de vorbă sperînd că Mia se va întoarce de la consiliul pedagogic, ca să vă comunic rezultatul. Din păcate, ea întîrzie. Dumneavoastră culcați-vă, noi o mai așteptăm.

Noapte bună.

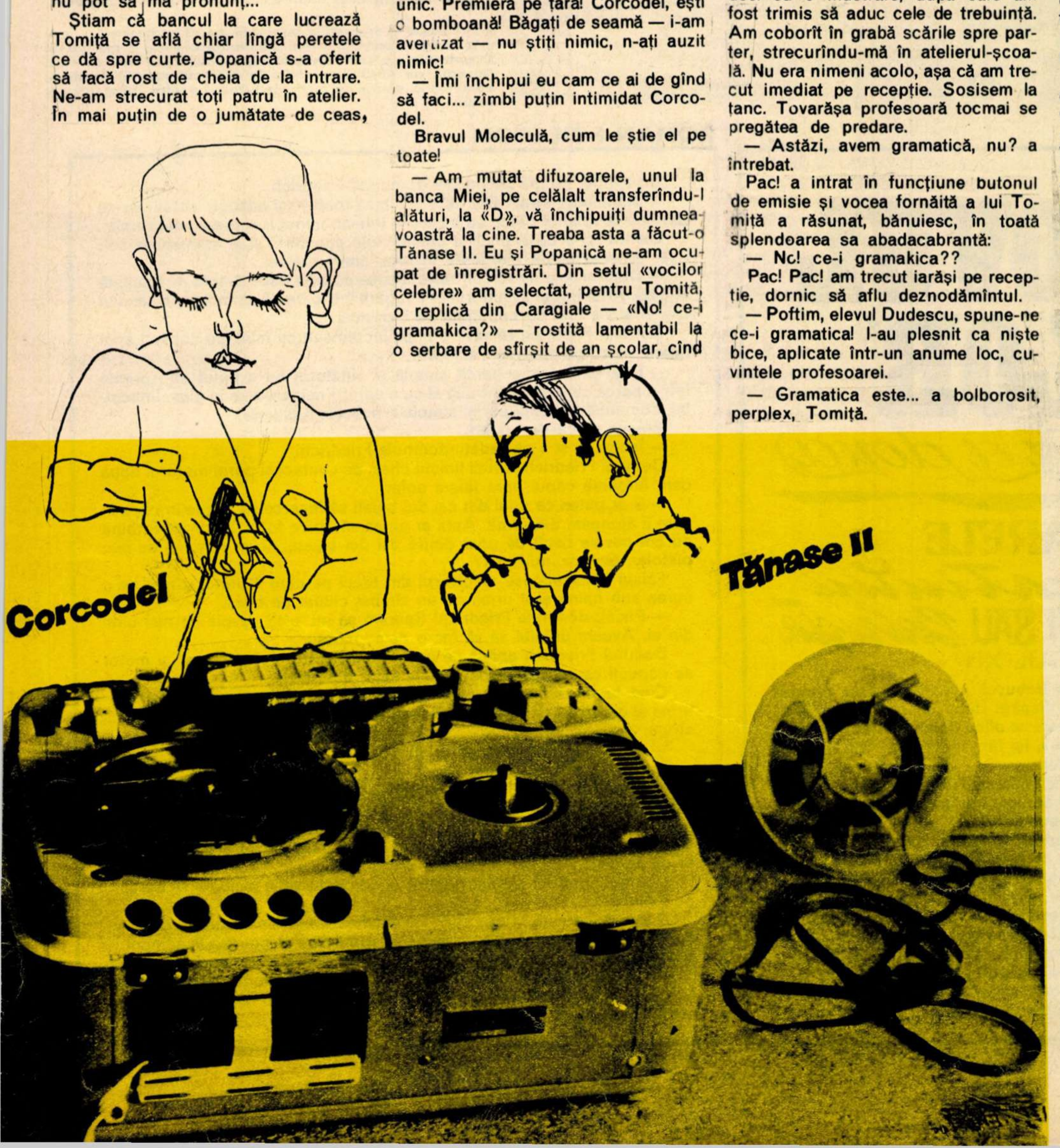

Ilustrații: MIRCEA DUMITRESCU

MERIDIANE

1

2

3

4

1. Această pasionantă dispută de hochei s-a desfășurat nu de mult, la Tașkent. Și aici, în capitala Uzbekistanului însorit (U.R.S.S.), copiii iubesc sporturile de iarnă. Patinajul artistic ca și hocheiul pot fi practicate sub uriașa cupolă de sticlă a palatului sporturilor «Iubileinîi». Aici funcționează o școală specială unde, sub îndrumarea antrenorilor experimentați, învață în prezent 120 de copii. Și pentru că numărul amatorilor crește, în curînd școala își va mări capacitatea la 400 de locuri.

2. Clădirile care se află dincolo de sîrma ghimpată fac parte dintr-o rezervație destinată negrilor din orașul Regele William (Republica Sud Africană). Cînd ies în oraș, copiii de aici nu au voie să meargă pe același trotuar cu copiii albi, nu pot călători decît în autobuze destinate oamenilor de culoare, nu se pot așeza pe o bancă într-un parc. Părinții lor muncesc din greu pentru a primi salarii de 13 ori mai mici decît ale semenilor lor albi!

3. O originală lecție de... spălare corectă a danturii. Profesorul este unul din cele 4000 de cadre de specialitate care au participat la cea de a XVIII-a Expoziție internațională dentară care a avut loc la München (R.F.G.). Cu prilejul vizitării acestei expoziții, copiii nu numai că au învățat încă o dată cum să-și îngrijească dantura, dar s-au și amuzat copios.

4. Excursiile și drumețiile în munții din «Țara dimineților liniștite» (R.P.D. Coreeană) **oferă pionierilor coreeni și prilejul de a confrunta «pe viu» cunoștințele acumulate la orele de curs. Deseori, pe lîngă cercetările în mijlocul naturii, ei string numeroase plante și mici viețuitoare pentru laboratoarele școlii.**

ROMAN FOILETON

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"
(Partea a doua)

EXTRAORDINARELE PERIPEȚII ALE *Scatiului* ȘI ALE PRIETENULUI SAU *Babușcă*

EPISODUL XIV

Pe măsură ce apa «pompată» de Babușcă scădea, luntrea prindea din nou viteză. După puțină vreme, dispăru după un cot al canalului.

În clipa aceea barca cu motor, în care se aflau domnul Friedrich și cei doi agenți, porecliți «șoferul» și «Biju», își făcu apariția și frînă într-un vîrtej de spumă în apropierea Chiorului.

— Asta-i bună! strigă domnul Friedrich, părăsind volanul bărcii cu motor și întinzînd mîna spre Chioru care se apropia înotînd spre el. Doar nu o să-mi spui că cei doi băieți ți-au scăpat!

Chioru înhăță mîna domnului Friedrich și, ajutat de el, se cățăra în barcă, în vreme ce apa se scurgea de pe el ca dintr-o rufă stoarsă.

— Au scufundat barca! Au scufundat barca, gemu el, ștergîndu-și cu palma apa care i se scurgea din păr, șiroindu-i pe față.

— Au scufundat barca? întrebă mirat domnul Friedrich, privind cu luare aminte jur-împrejur. Și-atunci, unde e? Nu văd pe apă decît pălăria ta de paie... adăugă, aplecîndu-se peste marginea bărcii cu motor, ridicînd pălăria de paie care plutea pe apă. Și ei unde sînt?

— Au șters-o cu barca, pe acolo! strigă Chioru, întinzînd brațul și arătînd spre cotul canalului după care dispăruseră băieții. Chiar adineauri...

Un zîmbet flutură pe buzele domnului Friedrich.

— Adineauri, spui? Dar asta schimbă totul — și adăugă instalîndu-se din nou la volanul bărcii cu motor — într-un minut îi ajungem din urmă...

Chioru își scoase poalele cămășii din pantaloni și le stoarse de zor, ușor aplecat peste marginea micuței ambarcațiuni.

— Dați-mi voie să vă contrazic, spuse el, cu o ușoară notă de umilință în glas. Anul trecut «vînătorul» i-a fugărit într-o barcă cu motor pe canalul Lișiței și i-a fost cu neputință să îi prindă.

Domnul Friedrich rămase o clipă încremenit, cu mîna pe contact, apoi ridică brusc privirea spre Chioru.

— Erau pitiți într-o barcă simplă și vînătorul nu a putut să-i prindă într-o barcă cu motor? întrebă el cu o adîncă neîncredere în glas. Imposibil, domnule! Îmi spui pur și simplu o poveste nostimă.

Chioru ridică din umeri:

— Încercați și o să vedeți, domnule Friedrich.

Domnul Friedrich răsuci liniștit cheia de contact și porni motorul după care întoarse capul spre falsul șofer.

— S-ar putea ca unul din cei doi băieți să încerce să scape în clipa în care îi ajungem din urmă. Asta ar putea să strice totul. La drept vorbind nu am nevoie decît de unul dintre cei doi băieți. Ai un renume de bun pistolar, Gregor, nu-i așa?

Falsul șofer scoase revolverul din tocul pe care îl purta atîrnat de o curea sub haină și îl urmă cu un zîmbet ciudat pe buze.

— Păcat, domnule Friedrich! Speram să nu aveți nevoie de nici unul din ei. Aveam prilejul să vă fac o demonstrație...

Domnul Friedrich apăsă pe pedala acceleratorului și barca cu motor se năpusti ca o săgeată pe urmele celor doi băieți.

Cînd barca depăși cotul canalului, într-o viteză fantastică, lăsînd în urma ei o perdea de stropi înspumați, Chioru, aplecat peste bordul bărcii strigă:

— Opriți! Opriți, domnule Friedrich.

Barca cu motor se opri.

— Ce s-a întîmplat? întrebă liniștit domnul Friedrich, întorcînd capul spre Chioru.

— Uitați-vă! răspunse pe un ton agitat Chioru, arătînd spre un covor de frunze de nufăr răscolit de lopeți... Cei doi băieți au intrat în pădurea de sălcii pe-aici... Iată urma bărcii... Priviți...

Domnul Friedrich părăsi volanul, și ridicîndu-se în picioare se apropie de Chioru.

După ce cercetă cîteva clipe cu privirea urma lăsată de barca celor doi băieți pe covorul de frunze de nufăr, urmă care se pierdea în adîncurile întunecoase ale pădurii de sălcii, adăugă cu un zîmbet ciudat pe buze:

— Este de prisos să căutăm băieții în hățișurile pădurii... S-or fi ascuns cu barca sub frunzișul vreunei sălcii... Ne-ar trebui o lună de zile, ca să cercetăm fiecare salcie în parte...

UMOR

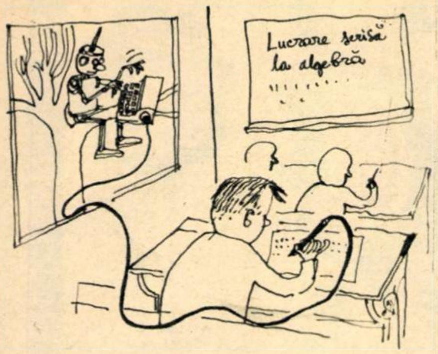

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

DAN VASILE

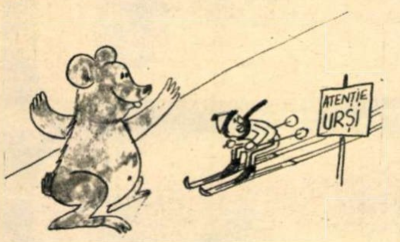

SFINX-SFINX-SFINX

Printre rechizite

BIVERB(6,11)

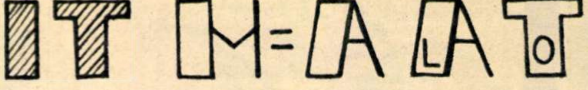

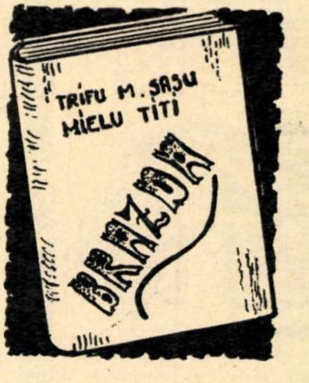

COPERTĂ LITERARĂ

(Anagramă:7,5~6,7)

Prin anagramare, veți afla numele unui istoric și prozator român contemporan și titlul celui mai recent roman istoric al său, legat de eroica epopee a domniei lui Mihai Viteazul.

JOC DE ÎNDEMÎNARE

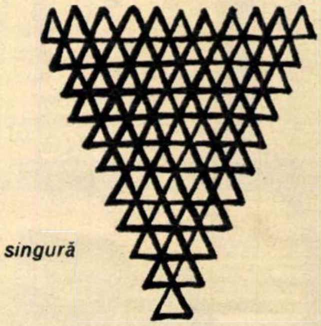

Executați acest ornament dintr-o singură trăsătură de condei, fără a ridica creionul de pe hîrtie.

CUTEZĂTORII SERVICE

VIRGINICA IONESCU (1) clasa a VI-a, București, str. Ghirlandei nr. 54, bl. 76, sc. 3, et. 3, ap. 53. Corespondează și face schimb de timbre ilustrate și servețele de masă; **DAN MOISESCU** (2), clasa a V-a, Școala generală nr. 5, Caracal, județul Olt; **OVIDIU ISPAS** (3), clasa a VII-a, Blaj, str. Horticultorilor nr. 33, județul Alba; **ANA HARABAGIU** (4), clasa a VII-a, satul Burlești, comuna Unțeni, județul Botoșani.

●

DANIELA A. STROE, comandanta detașamentului 5 (clasa a VI-a), Școala generală Vîlcănești, județul Prahova — în numele șahiștilor din detașament provoacă pe amatorii de șah prin corespondență din alte localități.

CERCUL «LUCRU DE MÎNĂ», Școala generală nr. 3, Tecuci, județul Galați — roagă cercurile cu același profil să le trimită cusături românești, specificînd istoricul acestor modele, spre a le servi la alcătuirea unui album.

PIONIERII DETAȘAMENTULUI CLASEI A V-A, Școala generală Robeasca, județul Buzău, alcătuiesc un pietrar; cei care posedă diferite roci, sînt rugați să-i ajute, trimițîndu-le pe adresa școlii.

COSTINA OANCEA, clasa a VIII-a, comuna Gherăseni, județul Buzău — dorește să corespondeze ● **ION N. BĂJAN**, comandantul detașamentului clasei a VII-a, comuna Grădiștea, județul Brăila — amator de muzică ● **OLGA POPA**, clasa a VIII-a, satul Văleni, comuna Botești, județul Neamț — corespondează pe teme de muzică și sport ● **NICOLAE MARINESCU**, satul Techereu nr. 35, comuna Balșa, județul Hunedoara — dorește să corespondeze.

ROMAN FOILETON

— Și-atunci? Și-atunci, domnule Friedrich? se interesă Chioru...

Domnul Friedrich întoarse capul spre el, cu același zîmbet ciudat pe buze.

— Băieții pot străbate cu barca pădurea de sălcii inundată?

Chioru păru să se gîndească o clipă, ștergîndu-și cu palma ultimii stropi care îi străluceau pe frunte.

— Cu neputință, domnule Friedrich... În adîncul pădurii încep jenii... Desișuri de sălcii subțiri, dese ca peria... Nici un om nu se poate strecura, dar pasămite o barcă...

— Perfect... Perfect, făcu mulțumit domnul Friedrich, părăsindu-l pe Chioru și instalîndu-se din nou la volanul bărcii cu motor... După cum văd, ai avut dreptate... Băieții aceștia sînt doi vulpoi bătrîni care nu pot fi prinși cu una, cu două... Și adăugă privind pieziș de jos în sus spre falsul șofer... Își bat joc chiar și de agenții mei cu experiență... Nu găsești?

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

Falsul șofer își mușcă buzele în vreme ce își punea revolverul în tocul de piele ce se zărea sub cămașa decolorată.

— Ne-au luat prin surprindere, domnule Friedrich.

— Te înșeli, continuă domnul Friedrich, privind motorul... Toată chestiunea este că cei doi băieți își gîndesc fiecare mișcare, iar în capul vostru e un vid absolut. Ați putea învăța cîte ceva de la ei...

Buzele falsului șofer tremurau de mînie:

— Dar, domnule Friedrich...

Celălalt îl fulgeră deodată cu privirea:

— Gura, idiotule! strigă el, în vreme ce punea barca cu motor în mișcare. Cască-ți ochii și desfundă-ți bine urechile ca să înveți cum trebuie să procedezi în viitor. Puțină materie cenușie, domnilor, ce dracu!

Manevrînd volanul, domnul Friedrich îndreptă barca cu motor spre un stufăriș de sălcii.

— Ca să-i prindem, trebuie să plecăm de-aici, strigă el, acoperind vuietul motorului. Ați înțeles?

Chiorul și falsul șofer se priviră nedumeriți. Slăbănogul ridică mirat din umeri.

Ajuns lîngă lăstărișul de sălcii, domnul Friedrich ascunse barca în spatele lui și apoi apăsă pe accelerator apăsînd pedala și ambalînd motorul pînă la maximum.

Cei trei bandiți urmărea manevra fără să priceapă nimic. Apoi încet, încet, la anumite intervale de timp, domnul Friedrich, slăbea apăsarea de pe pedala acceleratorului. Duduitul motorului răsuna din ce în ce mai slab.

În sfîrșit, Chioru înțelese despre ce era vorba. Se plesni cu palma peste frunte și strigă cu un glas înăbușit:

— Colosal, domnule Friedrich... Colosal...

Domnul Friedrich ridică încet, încet, piciorul de pe pedală. Ascunși undeva în inima pădurii, sub frunzișul unei sălcii care îi acoperea de sus și pînă jos, ca o cortină grea de catifea verde, Scatiul și Babușcă ascultau încordați zgomotul bărcii cu motor care se stingea încet, încet, pierind parcă undeva în depărtări... În curînd el se mai auzi ca un vaier stins.

— Au plecat! strigă bucuros Scatiul, sărind în picioare în mijlocul bărcii în care se aflau și dînd la o parte frunzișul sălciei care îi acoperea... Tu îi mai auzi, Babușcă?

Babușcă scoase afară capul prin frunziș, ca un actor prin despărțitura cortinei și după ce îl răsuci în stînga și în dreapta, ca să audă mai bine, spuse pe un ton vesel:

— Au plecat, Scatiule, se mai aud pe canal ca un bîzîit de bondar...

Scatiul se propti în trunchiul scorburos al salciei și împinse mahuna afară de sub frunziș.

(va urma)

PAGINA FETELOR

DUPĂ CUM V-A PROMIS ÎNTR-UNUL DIN NUMERELE TRECUTE, OLGUȚA VĂ OFERĂ CÎTEVA IDEI PENTRU DECORAȚIUNI DE CARNAVAL.

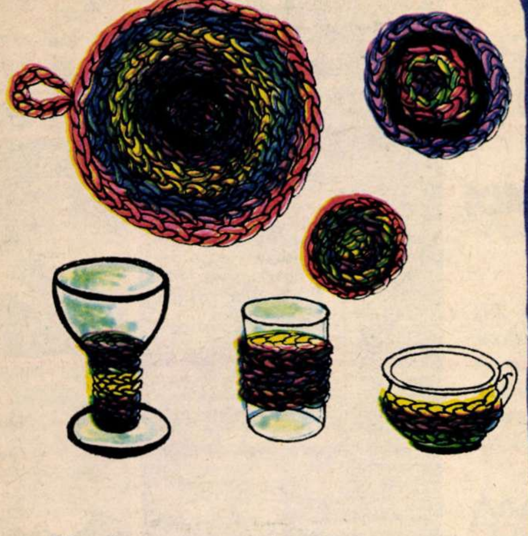

Din pănuşe de porumb colorate şi împletițe, puteți decora pahare.

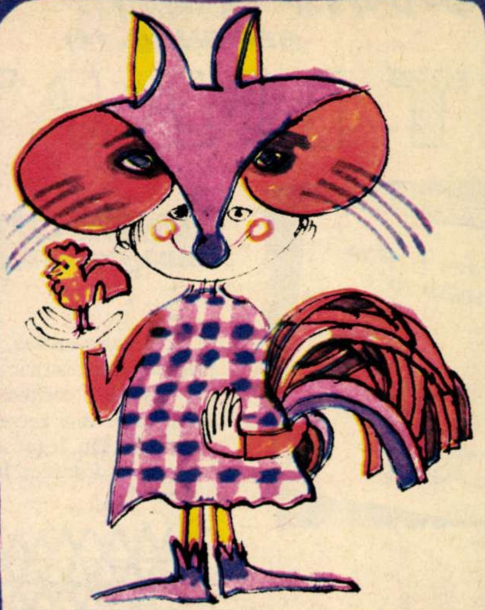

Un amuzant costum de carnaval pe care vi-l puteți confecționa singuri. Masca este decupată din carton.

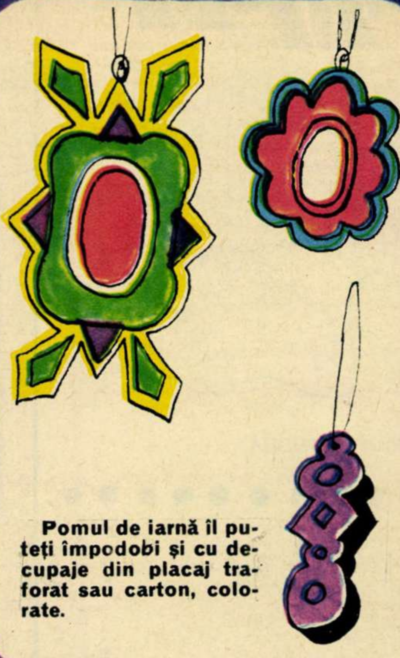

Pomul de iarnă îl puteți împodobi şi cu decupaje din placaj traforat sau carton, colorate.

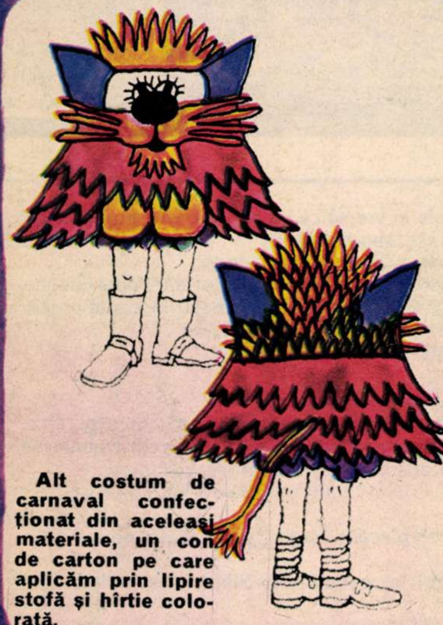

Alt costum de carnaval confecționat din aceleaşi materiale, un con de carton pe care aplicăm prin lipire stofă şi hîrtie colorată.

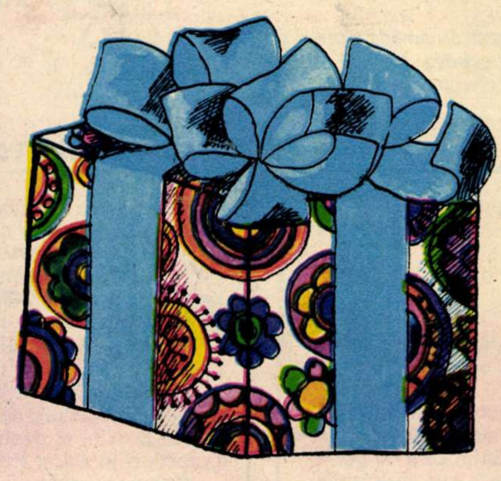

O simplă cutie de carton poate deveni un ambalaj festiv dacă lipiți pe ea decupaje din hîrtie colorată şi staniol.

O pasăre «măiastră» din hîrtie colorată ansamblată ca în desenul alăturat.

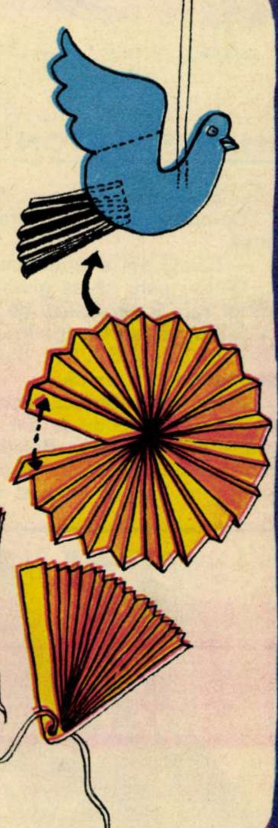

JURNALUL OLGUȚEI

SILVIA ALEXA, Lupeni. «Olguța, pentru modelele de mănuşi şi căciulițe îți mulțumesc. Mi-au reuşit. Acum dă-mi cîteva modele de cizmulițe...» *Silvia dragă, drept să-ți spun, la aşa ceva nu m-am gîndit, încă. Mănuşile şi căciulițele vi le-am propus pentru că le puteți lucra singure dar... cizmulițele?! Pentru că îți trebuie urgent, te sfătuiesc să le cumperi din magazin. Sînt multe modele frumoase.*

C.R., Bonțida. *Într-adevăr, scrisoarea ta are o problemă interesantă şi îți răspund cu multă plăcere, dar nu cred ca răspunsul să poată ajunge la tine doar cu inițialele şi localitatea. Trimite-mi adresa completă.*

Pentru ANICUȚA BRĂESCU, Borcea-Brăila, MIRELA POP, Oradea, JANA VOICU, Găujani, Ilfov, OLIMPIA ALBU, Lipova-Arad *şi multe alte prietene care se pregătesc în vederea zilelor în care vor avea oaspeți, răspund în rubrica alăturată, propunîndu-le cîteva rețete rapide de dulciuri.*

Respectați cantitățile. Succes şi poftă bună!

Olguța

REȚETE RAPIDE

ÎNGHEȚATĂ DE CIOCOLATĂ ÎN... 15 MINUTE! — 3 pahare de lapte fiert, 25 gr ciocolată, 6 lingurițe zahăr pudră, 3 gălbenuşuri. Se amestecă totul pe foc mic. După ce s-a îngroşat, se strecoară prin sită şi se ține la frigider pînă se îngheață.

TORT — Un blat pentru tort, 300 g frişcă, 1 lingură cacao, un pahar de sirop. Se taie blatul în două foi, se stropeşte cu sirop şi se umple cu frişcă amestecată cu cacao. Decorăm cu frişcă şi fructe din dulceață.

FURSECURI — 2 ouă, 2 ceşcuțe de zahăr, 2 ceşcuțe de ulei, 4 ceşcuțe făină, 1 praf de copt, puțină sare şi coajă de lămîie rasă. Se freacă ouăle cu zahărul, se adaugă uleiul, făina, praful de copt şi coaja de lămîie. Se întinde coca pe care o tăiem mici rotunduri sau alte forme. Se pun deasupra stafide sau nuci tăiate. Se coc la foc potrivit.

UN DAR... oferit prietenilor trebuie prezentat cît mai atrăgător:

- îl veți înveli în celofan verde, roşu sau într-o hîrtie cu desene vesele;
- dacă folosiți la legat panglici, faceți funda spre marginea pachetului, nu în mijloc;
- puteți folosi panglici de culori diferite la acelaşi pachet;

DIN NOU PE GHEAȚĂ

A trecut puțină vreme de cînd sfîrșitul acestei toamne capricioase ne-a privit dintr-o dată rece, iar puzderia fulgilor de nea a intrat pe imensa scenă a orașului.

Era o duminică în care cîteva zeci de copii poposiseră pe luciul gheții de la Patinoarul Floreasca. Se întîlniseră aici pentru a-și arăta priceperea într-ale patinajului-viteză, sport deosebit de frumos, care-ți pune la încercare curajul și dibăcia. Viitorii sprinteri ai gheții ascultau sfaturile antrenoarei ANI RAȚĂ, fremătînd de nerăbdare, dornici să alunece pe oglinda patinoarului.

Împărțiți pe grupe de vîrstă (7—8, 9—10, 11—12 și 13—14 ani), luau startul cîte doi, atunci cînd pocnetul pistolului cu capse se suprapunea discuțiilor din jurul mantinelei. Disputele au fost dîrze, cu întîmplări hazlii, iar suporterii își încurajau frenetic favoriții. Cei mai buni s-au dovedit a fi VALENTINA SCURTU, GABRIELA IORDAN, RODICA CONSTANTINESCU și ELENA STOICA dintre fete. TIBERIU TULBA, ADRIAN CRISTEA, VALENTIN VRÎNCEANU și NICOLAE TONCIULESCU dintre băieți. La sfîrșitul concursului, campionii au primit numeroase distincții și premii.

Și zicînd acestea, așteptăm, dragi copii, ca la viitoarele concursuri să fiți prezenți și voi, cei care la această primă selecție ați lipsit, dar iubiți patinajul și doriți să vă afirmați în acest frumos sport.

C. IOANID

Cîștigătorii locurilor I la cele 8 categorii de participanți. ▼

TABELA DE MARCAJ

JUDO-UL PE ACELAȘI PODIUM CU... MATEMATICA

Fenomenul se petrece la Galați, în cadrul cercului de judo de la Politehnică, din care fac parte și pionieri și școlari din acest oraș. «Noi, membrii cercului, acordăm o atenție deosebită sportului — ne scrie elevul Emil Chipac de la Liceul nr. 2 din localitate. Personal, consum cu practicarea judo-ului la fel de mult timp cît consum cu matematica, de pildă...»

Argumentînd, în continuare, că îmbinarea armonioasă a activității sportive cu cea școlară nu poate să dea decît roade frumoase (dovadă notele bune din catalog ale micilor judace din Galați, precum și cele 7 medalii și titluri de campioni de judo cucerite de ei în acest an), Emil lansează o... fierbinte chemare către toți pionierii și școlarii din țară de a practica în timpul lor liber, cel puțin o disciplină sportivă, asigurîndu-i că în felul acesta vor avea numai de cîștigat. Subscriem și noi la această părere și la acest îndemn.

VREAU SĂ AJUNG MARE SPORTIVĂ

Acesta este visul Mariei Oroș, elevă în clasa a VII-a a Școlii generale din Surduc-Sălaj. Un vis pentru împlinirea căruia... trudește din greu pe două planuri deodată: ca elevă (are numai note de la 8 în sus) și ca sportivă. «Am început să practic sportul încă de mică — ne scrie ea. Mă pasionează îndeosebi handbalul și atletismul, discipline sportive în care școala noastră a obținut multe victorii — la handbal locul întîi și la atletism locul doi pe județ în acest an».

LA AL 300-LEA MECI

Mircea Cîmpean, elev în clasa a VII-a B a Școlii generale nr. 12 din Arad, ne informează că, nu de mult, mai precis pe data de 2 noiembrie a.c., un grup de pionieri, pasionați iubitori ai fotbalului, din acest oraș, au trăit clipe emoționante: l-au sărbătorit pe Iosif Lereter, căpitanul echipei U.T.A., aflat la al 300-lea meci disputat în cadrul diviziei A. Pionierii i-au înmînat flori, i-au strîns mîna, felicitîndu-l pentru longevitatea sportivă și urîndu-i încă multe succese, apoi, ca nu cumva cineva să pună vreodată la îndoială acest eveniment deosebit, s-au fotografiat împreună. ▼

Cutezătorii 50

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
VINTILĂ MIHĂESCU

SECRETARIAT TEHNIC
LUCIA SICOMAȘ

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA; TIPARUL: C.P.C.S.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

RACHETA de AUR

Din însemnările lui ILIE NASTASE

CÎNTECUL LEBEDEI NU-I PENTRU NOI!

Primele două luni ale anului 1971 le-am petrecut în S.U.A. Am jucat în campionatul indoor, luptînd din răsputeri pentru a-mi apăra titlul cîștigat anul trecut, la Salisbury.

Am început bine, cîștigînd turneul de la Omaha, apoi pe cel de la Richmond. La Macon am ajuns în finală. Dar... la Salisbury am fost eliminat în «sferturi», de către Graebner. Două săptămîni mai tîrziu, îl învingeam pe Graebner, la Hampton, luîndu-mi revanșa. Dar titlul de campion indoor era pierdut.

N-am putut uita ușor acest insucces deși, începînd din aprilie, conduceam cu autoritate în premiul FILT (Federația internațională de tenis de cîmp), cîștigînd turneele din Franța și Italia. Nu m-a consolat nici victoria (în sfîrșit, victoria!) realizată la Tom Okker, prima rachetă a tenisului profesionist european. Ba, colac peste pupăză, la Roland Garros, pe teren cu zgură, am pierdut la limită în fața lui Ian Kodes (Cehoslovacia).

— Cînd în slăvile... bucuriei, cînd în brațele... deznădejdii! Nu-i nimic, Ilie, mă încuraja Țiriac. Așa-i sportul! Iar cine nu știe să piardă, nu merită nici să cîștige. Cît mă privește, mai am un singur vis, înainte de a mă retrage. Un singur vis...

— Eminescu ar zice: «Mai am un singur dor»

— Zic și eu așa. Mai am un singur dor, înainte de a pleca din echipa națională, lăsînd locul unuia mai tînăr: să mergem cît mai departe în «Cupa Davis». Să nu ne mai poticnim ca anul trecut, la Maribor...

— Salatiera de argint e visul meu de... aur, am spus eu făcînd un calambur.

Hotărîți să demonstrăm pentru ultima dată ce poate cuplul Țiriac–Năstase, am început marea bătălie pentru «Cupa Davis». Am învins, rînd pe rînd, reprezentativele Olandei, Israelului, Iugoslaviei și R.F. a Germaniei. Următorii adversari: India și Brazilia. Pe indienii Lall și Mukerjea i-am depășit destul de ușor. În Brazilia însă, după prima zi, era 1—1, iar în ziua a doua, la dublu, am fost învinși! Deci 2—1 pentru Koch și Mandarino! Invincibilul cuplu Țiriac–Năstase, cel mai bun din lume, ceda pasul!

... Dar a venit ziua a treia. Jucînd ca un veritabil virtuoz al rachetei, Țiriac a cîștigat la Koch iar eu la Mandarino. Deci 3—2 pentru România! Din nou în finala «Cupei Davis»! Performanța din 1969 se repeta. În toată lumea tenisului, numele României era iarăși la ordinea zilei.

Despre marea finală care s-a desfășurat la Charlotte s-a scris în revista «Cutezătorii». Am telefonat la cîteva minute după meci. Echipa noastră a smuls două puncte redutabilei echipe a S.U.A., ceea ce n-a izbutit nici o altă finalistă. Iar dacă Țiriac ar fi reușit să-l învingă pe Franck Froehling, după egalitatea din prima zi (2—2 la seturi și 6—6 la gheme)... Doar două mingi ne-au lipsit, pentru a cîștiga salatiera!

— Acest meci a fost pentru mine «Cîntecul lebedei», Iliuță, mi-a spus Țiriac la sfîrșit. Sper ca la anul, cu alt coechipier mai tînăr în naționala țării, să izbutești ceea ce n-ai izbutit cu mine, timp de 6 ani, cît am fost nedespărțiți!

«Dar am realizat lucruri minunate, Ioane! Și dacă n-ai fi fost tu, nu știu ce m-aș fi făcut eu, de unul singur! M-aș fi pierdut undeva pe drum. Fii sigur că istoria tenisului românesc va vorbi despre rodul prieteniei noastre, care ar putea să fie multora model... Cîntecul lebedei? O glumă care nu-i pentru noi!»

Asta i-am spus lui Țiriac. Adică... **am vrut** să-i spun. N-am putut însă. Și știți de ce? Eram prea emoționat. M-ar fi înecat plînsul. Și mi-ar fi fost rușine ca eu, coșcogeamite campion, să smiorcăi.

Dar Țiriac a văzut lacrimile din ochii mei.

— Tot copil ai rămas, Iliuță! mi-a spus el, cu duioșie în glas. N-o să mai jucăm în reprezentativa țării. Dar crezi că ne vom despărți? Te voi ajuta mereu. Doar sîntem prieteni! Nu-i așa? Iar prietenia e ca vinul: cu cît se învechește, cu atît e mai valoroasă...

(VA URMA)

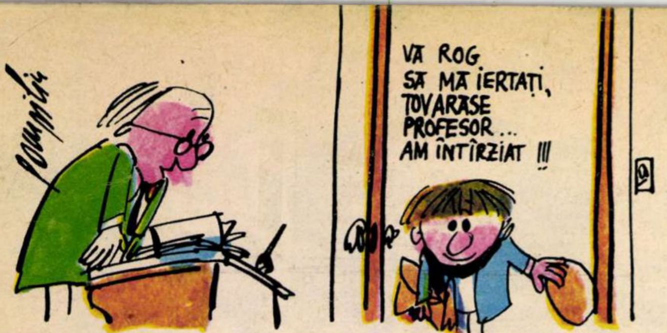
VA ROG SA MA IERTAȚI, TOVARASE PROFESOR... AM ÎNTÎRZIAT !!!

TICUȚĂ

Scenariu și desene: **POMPILIU DUMITRESCU**

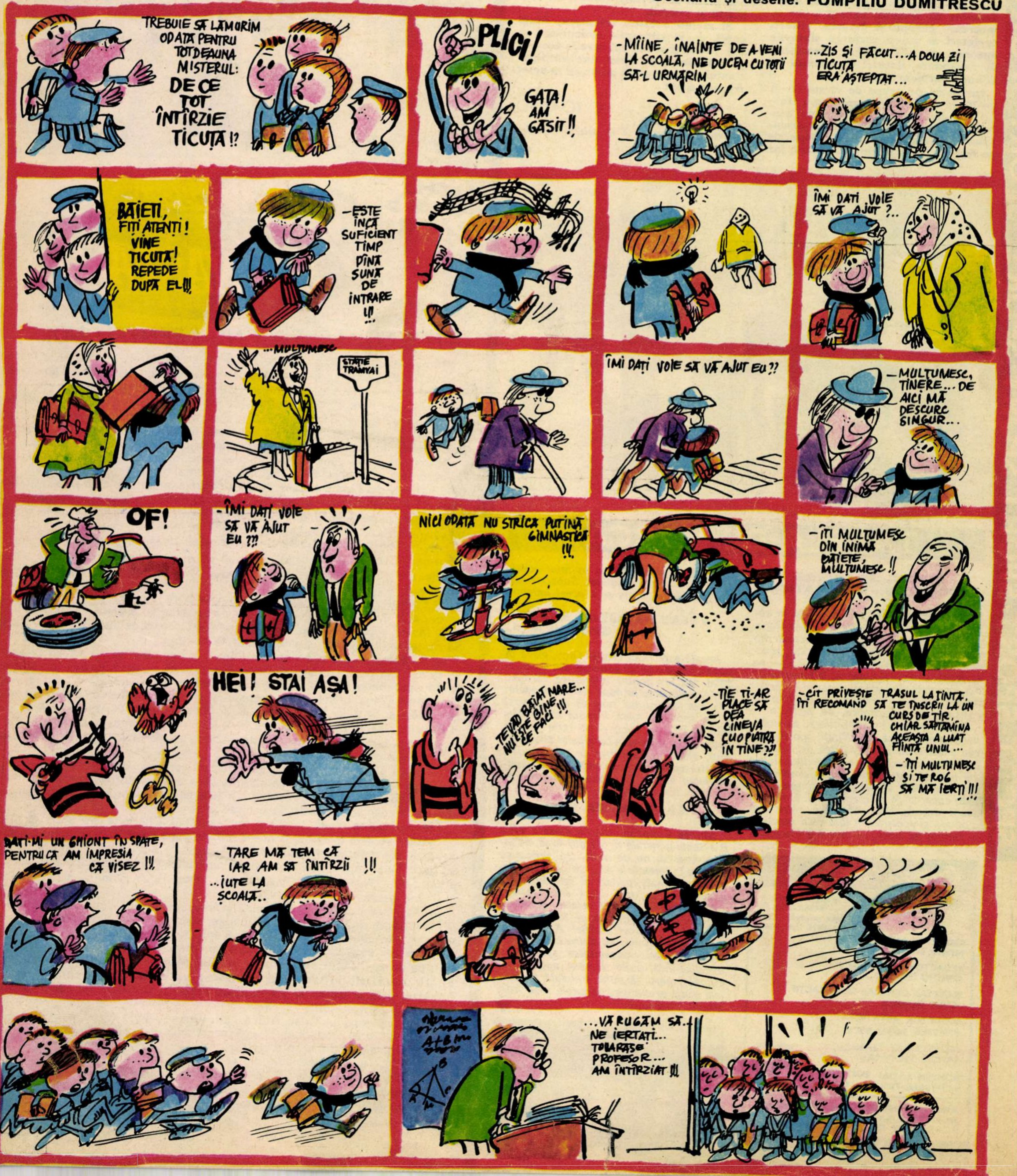
TREBUIE SĂ LĂMURIM ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA MISTERUL: DE CE TOT ÎNTÎRZIE TICUȚĂ !?
PLICI!
GATA! AM GĂSIT !!
- MÎINE, ÎNAINTE DE A VENI LA ȘCOALĂ, NE DUCEM CU TOȚII SĂ-L URMĂRIM
...ZIS ȘI FĂCUT... A DOUA ZI TICUȚĂ ERA AȘTEPTAT...
BĂIEȚI, FIȚI ATENȚI! VINE TICUȚĂ! REPEDE DUPĂ EL !!!
- ESTE ÎNCĂ SUFICIENT TIMP PÎNĂ SUNĂ DE INTRARE !!!
ÎMI DAȚI VOIE SĂ VĂ AJUT ?..
...MULȚUMESC
STAȚIE TRAMVAI
ÎMI DAȚI VOIE SĂ VĂ AJUT EU ??
- MULȚUMESC, TINERE... DE AICI MĂ DESCURC SINGUR...
OF!
- ÎMI DAȚI VOIE SĂ VĂ AJUT EU ??
NICIODATĂ NU STRICĂ PUȚINĂ GIMNASTICĂ !!
- ÎȚI MULȚUMESC DIN INIMĂ BĂIETE, MULȚUMESC !!
HEI! STAI AȘA!
- TE VĂD BĂIAT MARE... NU ESTE BINE CE FACI !!!
- ȚIE ȚI-AR PLACE SĂ DEA CINEVA CU O PIATRĂ ÎN TINE ?!
- CÎT PRIVEȘTE TRASUL LA ȚINTĂ, ÎȚI RECOMAND SĂ TE ÎNSCRII LA UN CURS DE TIR. CHIAR SĂPTĂMÎNA ACEASTA A LUAT FIINȚĂ UNUL...
- ÎȚI MULȚUMESC ȘI TE ROG SĂ MĂ IERȚI !!!
DAȚI-MI UN GHIONT ÎN SPATE, PENTRU CĂ AM IMPRESIA CĂ VISEZ !!
- TARE MĂ TEM CĂ IAR AM SĂ ÎNTÎRZII !!!
...IUTE LA ȘCOALĂ..
...VĂ RUGĂM SĂ NE IERTAȚI... TOVARĂȘE PROFESOR... AM ÎNTÎRZIAT !!!

Biblioteca municipală

51
Joi, 23 decembrie 1971,
anul V (222),
16 pagini, 1 leu

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr.

- Acțiunea «VOINICUL»
- Un nou serial: «CAVALERUL AERULUI»
- Jubileu UNICEF

CLASA VI C
TRIMESTRUL 1 S-A ÎNCHEIAT!
ÎN CLASA NOASTRĂ NU ESTE NICI UN CORIGENT!
ÎNCEPE VACANȚA DE IARNĂ!

Foto: ELENA FUNDULEA

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII 51

La lucrările recentei plenare a Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a fost dezbătut planul de dezvoltare economică și socială a Republicii Socialiste România, actualizat pe baza propunerilor rezultate în urma analizelor care au avut loc în întreprinderi, centrale economice, ministere — precum și proiectul Bugetului de Stat al Republicii Socialiste România, pe anul 1972, pe care le-a aprobat și a decis să fie supuse spre legiferare Marii Adunări Naționale.

Întrunită în plen, în cadrul lucrărilor celei de a VII-a sesiuni, Marea Adunare Națională a luat în discuție planul de dezvoltare economică și socială a Republicii Socialiste România pe anul 1972 actualizat pe baza propunerilor rezultate în urma analizelor care au avut loc în întreprinderi, centrale economice și ministere precum și alte proiecte de legi menite să contribuie la dezvoltarea multilaterală a patriei noastre socialiste, la perfecționarea activității în diferite domenii ale economiei.

Lucrările primei ședințe au început joi, 16 decembrie, a.c. la ora 10 dimineața. În sala Marii Adunări Naționale, alături de deputați, se aflau numeroși invitați.

Deputații și invitații au întîmpinat cu puternice și îndelungi aplauze sosirea în sala de ședințe a conducătorilor partidului și statului.

În loja din dreapta au luat loc tovarășii: **Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaraș, Manea Mănescu, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, Florian Dănălache, Constantin Drăgan, Emil Drăgănescu, Janos Fazekaș, Petre Lupu, Dumitru Popa, Leonte Răutu, Gheorghe Stoica, Vasile Vîlcu.**

Lucrările ședinței au fost deschise de tovarășul **Ștefan Voitec,** președintele Marii Adunări Nationale.

Legea pentru adoptarea planului de dezvoltare economico-socială a Republicii Socialiste România pe anul 1972 și Legea pentru adoptarea bugetului de stat pe anul 1972 au fost votate în prima zi a lucrărilor.

Cea de a VII-a sesiune a Marii Adunări Nationale și-a încheiat lucrările vineri, 17 decembrie, la amiază.

RADAR Pionieresc

Pentru pionierii comandanți de unități, **Consiliul Național al Organizației Pionierilor** organizează, în această vacanță, numeroase tabere republicane de instruire.

La **Bran, Piatra Neamț, Sîngeorz Băi, Săliște-Sibiu, Gîlma-Dîmbovița, Cîmpulung-Argeș, Homorod-Harghita, Izvorul Ampoiului-Alba, Cozia-Vîlcea** și **Ștefești-Prahova** se vor întîlni, pentru instruire, pionierii comandanți de unități din toate județele țării.

Concursuri de inițiere la ski...

Pentru frumoasele zile de vacanță, **Palatul pionierilor** din **Capitală** a pregătit un bogat program.

Iată cîteva spicuiri din program: **Joi, 23 decembrie, ora 10,** în sala de teatru va avea loc convorbirea cu tema **«Prestigiul cetățeanului român peste hotare»**.

Joi, 30 decembrie, ora 10, în sala de teatru va avea loc convorbirea cu tema **«Prezența României la O.N.U.»** care va fi urmată de filmul **«Vizita la O.N.U. a tovarășului Nicolae Ceaușescu»**. În aceeași zi, la ora 16, va avea loc convorbirea a cărui temă va fi **«Planul cincinal»**.

În zilele de 3 și 5 ianuarie 1972, ora 10, pionierii claselor a VII-a și a VIII-a sînt invitați, în sala de teatru, pentru a participa la acțiunea **«Voi fi utecist în anul glorioasei aniversări»**.

carnavalul „mini-roboților

«Aripi românești» (duminică, 26 decembrie, ora 10), «Oceanul planetar — al șaselea continent» (joi, 6 ianuarie, ora 10), «Din istoricul automobilului» (joi, 6 ianuarie, ora 10) — iată titlurile acțiunilor organizate pentru pasionații de știință.

Sala de marmură a Palatului va găzdui în zilele de 28 și 29 decembrie **carnavalul** «fulgilor de nea», al «mini-roboților», al «Cutezătorilor» și al «bobocilor».

Zilnic, între orele 9-13, clubul sportiv **«Cutezătorii»** va organiza pentru voi manifestări.

Tuturor pionierilor, atît din Capitală cît și din întreaga țară, le dorim vacanță plăcută!

PIONIERIA - ETAPĂ FUNDAMENTALĂ A EDUCAȚIEI COMUNISTE

Știut fiind faptul că pionieria constituie etapa fundamentală în educarea tinerei generații, se înțelege ce importanță hotărîtoare dobîndește pentru întregul proces al educației comuniste «debutul» educativ pionieresc. De aceea, activitatea cu pionierii — această muncă de mare complexitate care constituie o veritabilă probă de verificare pentru orice educator comunist, și în general climatul material și spiritual în care se dezvoltă copiii României socialiste — se află în atenția și prețuirea partidului și statului nostru, a întregii noastre societăți socialiste. Tocmai în această perspectivă, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a subliniat necesitatea ca toți *profesorii,* toți *comandanții să fie nu numai specialiști, dar și educatori comuniști. Activitatea cu pionierii și în general munca de educare a tinerilor nu pot fi desfășurate la cel mai înalt nivel al eficacității practice decît dacă sînt înțelese ca o educație cu un pronunțat ca*racter politic. *În felul acesta, și copiii își vor putea da mai bine seama de minunatele condiții de învățătură și viață pe care le au astăzi asigurate, ca și de îndatoririle ce le revin față de societate, față de creatorii bunurilor materiale și spirituale, care manifestă atîta grijă pentru ei.*

GHEORGHE NECULA,
prim secretar al
Comitetului județean
Ilfov al P.C.R.

TROFEUL „RACHETA SATELOR" ÎN JUDEȚUL ILFOV!

În ziua de 5 decembrie a.c., începînd de la o oră matinală, pionierii-agenți de circulație din comuna Tîncăbești dădeau «liber» mașinilor care, necontenit, aduceau oaspeți.

Orele 10 dimineața. În sunetele goarnelor și în răpăitul tobelor, se aduc drapelul tricolor și drapelul unității de pionieri. Se deschide astfel «Ziua Rachetei cutezătorilor», zi cu un bogat program.

Sînt de față oaspeții: tovarășii Iuliu Furo, vicepreședinte al Consiliului Național al Organizației Pionierilor, Corneliu Băjenaru, director în Ministerul Invățămîntului, Constantin Stoica, prim secretar al Comitetului județean Ilfov al Uniunii Tineretului Comunist, Victor Negrea, activist în secția de propagandă a Comitetului județean Ilfov al Partidului Comunist Român — activiști ai Consiliului județean al Organizației pionierilor — Ilfov, comandanți-instructori, cadre didactice, 50 de delegați pionieri din comunele Clinceni, Brazii, Stejaru, Schitu, Comana și alte comune și sate ale județului Ilfov.

Au avut loc apoi concursurile de montaj radio și de colaj, dotate cu frumoase premii oferite de revistele «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor».

Apoi, în careul pionieresc, în prezența oaspeților, tovarășul Mihai Negulescu, redactor șef al revistelor «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor» a înmînat tovarășului Toma Bordei, președintele Consiliului județean Ilfov al Organizației pionierilor, trofeul «Racheta satelor» pentru cea mai reprezentativă participare a elevilor din mediul sătesc la ediția a IV-a 1971 a concursului Minitehnicus.

În încheiere, copiii au cîntat, au dansat, într-un cuvînt s-au distrat de minune la carnavalul «Minitehnicus» organizat de unitatea de pionieri gazdă din Tîncăbești.

Foto: ELENA FUNDULEA

Aici scriu şi desenează COPIII

Partidului

Dacă din anii tăi
scad anii noştri de fericiri,
îţi rămîn iernile...

Ghioceii care-au răzbit
gheţurile iernilor tale
sîngerînde,
trebuie să fi fost roşii,
De aceea,
în primăverile anilor
de şcoală
ne-mpodobim umerii
cu amintirea lor.

MARINELLA ROMAN,
Liceul
«Fraţii Buzeşti»,
Craiova

ROZETA SĂPTĂMÎNII

De curînd, elevii şi pionierii şcolii noastre au trăit un eveniment de seamă: inaugurarea laboratorului audiovizual. Elevii din clasa a VI-a au avut prilejul de a desfăşura prima lecţie în acest laborator, la care au asistat tovarăşi profesori de pe toată raza comunei Şinca de care aparţinem.

Am încercat cu toţii un sentiment de mîndrie şi satisfacţie că prin munca noastră, desfăşurată în orele de practică agricolă pe loturile şcolare, am reuşit să strîngem sumele necesare pentru dotarea lui. Mulţi pionieri au lucrat chiar la instalaţii, printre aceştia remarcîndu-se Ioan Boier, Gheorghe Dobrin, Gheorghe Biţă.

Laboratorul nostru funcţionează în condiţii optime iar lecţiile predate prin aceste mijloace tehnice moderne sînt deosebit de interesante şi cunoştinţele pot fi însuşite cu mai multă uşurinţă. Pentru a vă convinge, vă invităm, dragi colegi din alte şcoli, să ne vizitaţi. Vă aşteptăm!

Comandant de unitate
GABRIELA DOBRIN,
Şcoala generală Şercaiţa,
judeţul Braşov

TRIBUNA cititorului

NE SCRIU CITITORII DIN COMUNA VĂDĂSTRIŢA

Mă pasionează literatura şi îmi place să scriu versuri. De aceea, aş dori ca revista să iniţieze un concurs de poezii închinate patriei.

EUGENIA GAVRILESCU

Urmăresc număr de număr revista «Cutezătorii» şi aştept cu nerăbdare să citesc fiecare nou episod al romanului foileton «Ostrovul lupilor». Întîmplările extraordinare şi curajul cu care înfruntă primejdiile cei doi băieţi, Scatiul şi Babuşcă, îmi trezesc de fiecare dată emoţii.

CORNEL VRANCEA

NOTA REDACŢIEI

Începînd cu acest număr, îndeplinim dorinţa multor cititori care ne-au rugat să publicăm articole privitoare la aspecte ale limbii române. Conferenţiarul universitar **Grigore Brâncuş**, prodecan al Facultăţii de limba română din Bucureşti, care va susţine rubrica «Cum vorbim, cum scriem», (din pag. 7), aşteaptă totodată întrebările, sugestiile, opiniile voastre.

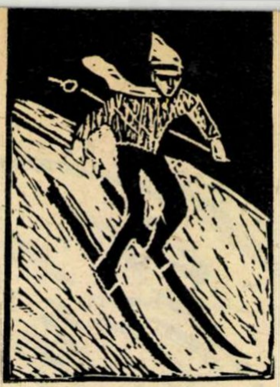

«Schior»
linogravură

Petru
Nemeş,
Şcoala
generală
de 8 ani
nr. 1,
clasa
a VI-a B,
Lupeni,
Hunedoara.

1. «IARNA» Elena V. Mihăilă, Şcoala generală Cîrjoaia, clasa a VI-a A, comunaCotnari, judeţul Iaşi.
2. «IARNA» Dumitru Todea, Şcoala generală Mătiseşti, clasa a VIII-a, Satul Mătiseşti Horea, judeţul Alba.
3. «LA PATINAJ» Marget Lazăr, Liceul Sovata, clasa a VII-a D, Sovata, judeţul Mureş.

1

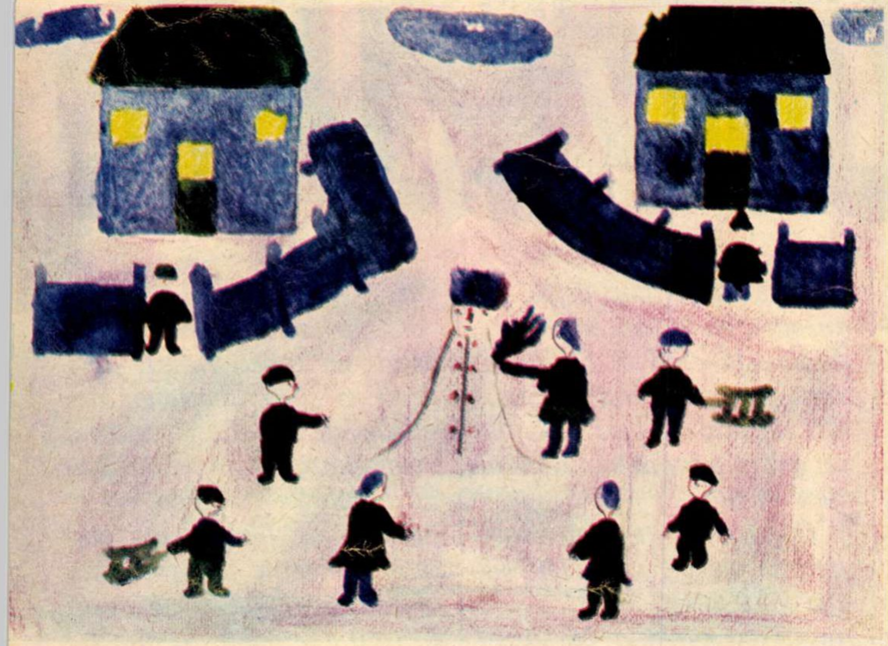

2

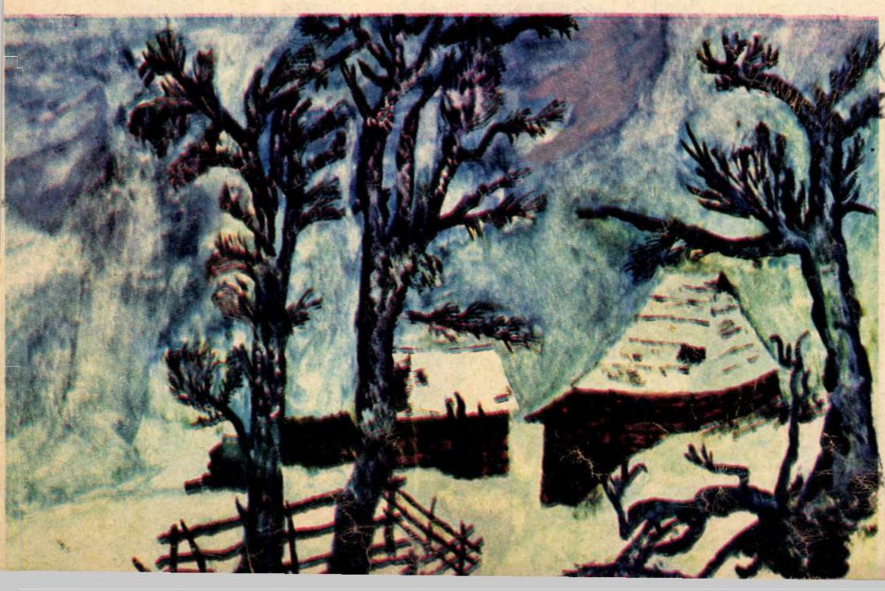

3

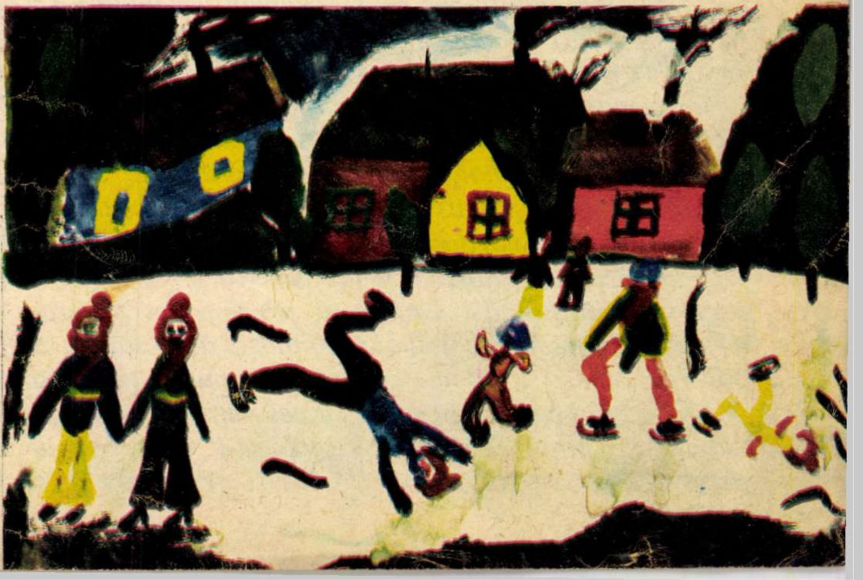

GÎNDURI DESPRE PIONIERIE

Am primit în urmă cu cîteva luni vizita unor pionieri dintr-o şcoală bucureşteană. Din întrebările lor am înţeles, în orele petrecute împreună, că pionieria înseamnă entuziasm, curiozitate, ambiţie, cutezanţă, curaj şi, în primul rînd, cinste. Este o asociere ce se realizează fără nici un efort şi care, evident, onorează Organizaţia pionierilor.

Dar în acelaşi timp am văzut şi celălalt aspect al problemei: generaţii întregi au luptat şi s-au sacrificat pentru a vă putea pune la dispoziţie minunatele condiţii de care vă bucuraţi. Acum, voi aveţi obligaţia ca prin realizările şi eforturile voastre (astăzi ca elevi, mîine ca cetăţeni ai acestei ţări) să împliniţi ambiţiile şi speranţele lor. Mi se pare o datorie de onoare!

MARIN PREDA

Nu numai teorie!

Într-o vară, cu cîțiva ani în urmă, pe cînd mă aflam în cunoscuta tabără de la Timișul de Sus, unde se desfășura finala unei competiții sportiv-aplicative republicane a pionierilor și școlarilor, am asistat la o scenă care mi s-a întipărit adînc în memorie. De-a lungul unui dificil traseu turistic, presărat cu tot felul de obstacole naturale și artificiale, doi băieți și trei fete l-au purtat realmente «pe sus», cu răbdare și stoicism, pe un al șaselea membru al echipajului lor, un băiat întreg și sănătos, dar neîndemînatic și fricos din cale afară. Era însă vorba de un... fizician-chimist desăvîrșit, de care echipajul avea nevoie, pentru că undeva, pe parcursul traseului, îi așteptau două probe grele, bazate pe cunoștințe din aceste domenii. Și, într-adevăr, fizicianul-chimist și-a folosit din plin priceperea, rezolvînd excelent (două note de 10) ambele probleme. Dar din cauză că se mișcaseră mai încet decît alții, au depășit timpul rezervat parcurgerii traseului și echipajul s-a situat, astfel, pe undeva, pe la coada clasamentului, în urma altora care, deși la probele pe obiecte dăduseră răspunsuri mult mai modeste, (numai note pînă la 8) se încadraseră în timpul prevăzut de regulament. Și atunci, acolo, în ziua aceea, la capătul traseului, lîngă placarda pe care scria «SOSIRE», am văzut doi băieți triști și trei fete plîngînd, pe cînd cel de al 6-lea, colegul lor, conștient că lui i se datora insuccesul echipajului și nemaiputînd să-i privească în ochi, se depărtă de unul singur, peste poiană, fără nici o țintă...

Privind în urma lui mi-am dat seama, mai mult și mai bine decît oricînd pînă atunci, că pentru a binemerita de la semenii tăi, de la patrie și de la viață chiar, nu-i suficientă numai pregătirea teoretică, oricît de desăvîrșită ar fi aceasta, nu-i suficient să-ți «meargă» numai capul, ci și mîinile, și picioarele. Și este cît se poate de normal să fie așa deoarece în viață, atît în cadrul profesiei cît și dincolo de ea, fiecare dintre noi este pus în situații dintre cele mai diverse pe care trebuie să le rezolve. Și nu oricum, ci cît mai bine cu putință.

Închipuiți-vă, de pildă, un om oarecare, indiferent de profesia sa, surprins într-o cameră la etajul 4 ori 7 al unei clădiri cuprinsă de flăcări. Pompierii întîrzie, scara și lifturile nu mai pot fi folosite și singura lui soluție de salvare este să se folosească de o frînghie, suficient de lungă, pe care cei de jos au reușit să i-o zvîrle înăuntru, pe geam. Omul a legat-o, a întins-o bine, dar... ezită, îi e frică, se teme să-și dea drumul pe ea în jos... Sau, dacă vreți, puteți să vă închipuiți un oraș, într-o situație dificilă. Un ochitor excelent, dar care atunci cînd a fost să sară peste un șanț mai mare, n-a reușit s-ajungă pe celălalt mal, a căzut chiar la jumătatea lui și în această cădere și-a rupt mîna dreaptă... Închipuiți-vă situațiile astea și multe altele asemănătoare și atunci veți înțelege și mai bine de ce au fost inventate și de ce există pentru voi mari acțiuni (și competiții totodată) republicane cum sînt «*Tetratlonul prieteniei*», «*Delfin*», «*Ștafeta iscusinței și îndemînării*», «*Campionatul de carturi*», «*Campionatul de judo*», «*Expedițiile Cutezătorii*», *Cupa «Măgura Branului» la orientare turistică* precum și nenumărate altele la nivel local sau județean (întreceri de tir cu arcul, olimpiade albe, vînătoare de vulpi etc.), competiții printre care «*Voinicul*» strălucește ca o stea de primă mărime.

Dar cît s-a făcut nu-i suficient încă. Și nu va fi suficient atîta timp cît unii dintre voi se vor mai afla încă în postura acelui excelent fizician-chimist care însă n-a fost în stare să urce un deal și să coboare o vale pe propriile lui picioare. Drept care vă recomandăm cu căldură să urmați exemplul colegilor voștri din Brașov care, convinși că e... musai să devină *voinici*, au găsit o modalitate dintre cele mai plăcute de a-și împlini acest vis.

CONSTANTIN DIACONU

„ACȚIUNEA VOINICUL”

Dacă cineva v-ar întreba ce-i acela un voinic, *i-ați răspunde, fără-ndoială, că-i vorba de unul înalt, bine legat, cu mușchi puternici și tari ca oțelul care, dacă nu-i în stare să facă munții praf și pădurile surcele ca Sfarmă-Piatră și Strîmbă-Lemne, reușește cel puțin să rupă în mîini o potcoavă de cal (una nou-nouță, nu tocită). Ei bine, vă mărturisim că la fel gîndeam și credeam și noi pînă mai acum cîteva săptămîni. De cînd am asistat însă la finala competiției sportiv-aplicative a pionierilor și școlarilor din județul Brașov, pitoresc și sugestiv intitulată Cupa «Voinicul», ne-am schimbat părerea.*

Am descoperit cu ocazia asta că cel puțin aici, în județul Brașov, ca să fii voinic nu-i neapărată nevoie să măsori doi metri în înălțime și să atîrni o zecime de tonă. Poți să fii mic, un prichindel de o șchioapă și ușor ca un fulg, poți să fii băiat sau fetiță și totuși să ți se acorde titlul acesta care te onorează, care-ți face cinste. Cu o condiție însă: să participi încă de la faza pe detașament la amintita competiție, să-i îndeplinești cerințele, să treci cu bine adică prin toate probele ei.

Tot felul de încercări, una mai interesantă, mai captivantă și, în același timp, mai folositoare decît alta.

Să știi și să poți, adică, să prezinți un program de gimnastică la sol, la alegerea ta, unul de tip înviorare, în cel puțin 48 de timpi, dar care să-i convingă deopotrivă și pe arbitri, și pe suporteri, că-ți plac astfel de mișcări, că le faci în fiecare dimineață cînd te scoli. Și, mai ales, că te-ai obișnuit atît de mult cu ele, încît le vei practica totdeauna de-acum încolo.

După asta îți tragi puțin sufletul și pe urmă îți iei din nou avînt. Și străbați, musai cu bine, o cursă cu obstacole bine... garnisită: mai întîi trebuie să sări (fără să te oprești la jumătatea distanței, că atunci riști o baie cu... nămol) peste un șanț cu apă lat de exact 150 cm, apoi să sari peste un gard viu înalt de 80—100 cm, pe urmă este neapărată nevoie să dovedești tuturor că ai aptitudini de... artist de circ, trecînd în echilibru peste o bîrnă lungă de 6—7 m și ridicată cel puțin la un m de sol, după care, tîrîș-grăpiș, te strecori, pe burtă sau pe coastă, printr-un tunel îngust, lung de 6 m și confecționat din nuiele de brad. Și tocmai cînd simți că te cam lasă încheieturile și începi să te gîndești ce bine-i cînd stai întins pe spate în iarbă, mai ai încă ceva: de trecut peste o rîpă. O rîpă destul de lată, destul de adîncă, și peste care nu se află nimic întins, nici măcar o prăjină de undiță. Tu însă ai în mînă o frînghie. Și cum pe marginea rîpei cresc vreo cîțiva copaci, îți alegi unul, te cațeri în el, legi zdravăn frînghia de-o ramură, te dai jos, te apuci cu mîinile de frînghie, cît mai de sus, începi să te balansezi ca o pendulă, ajutîndu-te de picioare, apoi cînd balansul e maxim, prinzi momentul

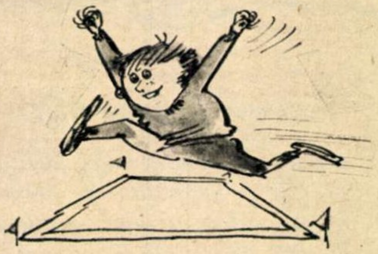

şi-ţi dai drumul, zburînd peste rîpă, pe celălalt mal...

Dar pînă la titlul de voinic tot mai e, tot mai ai. Mai ai de aruncat la ţintă (un con de brad, o piatră, o minge de oină pe care trebuie să ştii şi să poţi să le arunci într-un anume punct dinainte ales), să ştii să improvizezi, din te miri ce şi cît ai bate din palme, o targă pe care, ajutat de un coleg, să transporţi un alt coleg accidentat, să dovedeşti că ştii să semnalizezi cu fanioane. După care...

Urmează proba de orientare turistică. Cu busola într-o mînă şi harta în cealaltă, porneşti pe un traseu necunoscut, lung de vreo 2—3 000 m, pe care te aşteaptă vreo 4 sau 5 puncte de control, unde ai de trecut peste cîte o încercare năstruşnică — remedierea unei pene de cauciuc la bicicletă, de pildă. Şi dacă ai ştiut să te orientezi, şi dacă mai dovedeşti că ştii şi poţi organiza, cu cîţiva colegi, un frumos şi atractiv joc sportiv sau muzical, poţi să te consideri, în sfîrşit, VOINIC.

Timp de două zile am asistat la trecerea unor asemenea probe de către 160 pionieri şi şcolari, cei mai voinici dintre voinicii din judeţul Braşov care, reuşind să treacă prin toate fazele acestei competiţii, s-au calificat în finala ei. Timp de două zile minunatele împrejurimi ale Branului au fost folosite de către aceşti copii, constituiţi în 32 echipaje, pentru a se întrece între ei. Pe locul întîi şi titlul de campion al acestei a III-a ediţii a Cupei «Voinicul» s-au clasat membrii echipajului «Şoimii Tîmpei» de la Şcoala generală nr. 15 din Braşov. Cîştigători sînt însă toţi cei cîţiva mii de pionieri şi şcolari din judeţ (9 800 numai din Braşov) care, participînd încă de la prima fază, aceea pe detaşament, la această competiţie, s-au transformat în adevăraţi voinici, capabili să se descurce într-o mulţime de situaţii mai dificile, toţi cei care, în felul acesta, şi-au cultivat şi şi-au dezvoltat nişte deprinderi practice sportiv-aplicative care mai tîrziu, în viaţă, le vor fi de mare folos.

Şi dacă vă mai spunem că frumoasa lor întrecere a fost punctată şi de o interesantă demonstraţie de măiestrie ostăşească a unei subunităţi de vînători de munte, că micii «voinici» l-au avut ca oaspete pe generalul-maior Constantin Dragu *care le-a vorbit despre cum se pregătesc ostaşii noştri pentru a fi gata oricînd să-şi apere patria, dîndu-le, totodată, şi cîteva sfaturi în ceea ce priveşte acţiunea «Voinicul», veţi înţelege, credem, cît de interesante şi folositoare au fost pentru ei cele două zile de noiembrie petrecute în împrejurimile Branului. Şi dacă veţi înţelege lucrul acesta, probabil că mulţi dintre voi le vor urma exemplul, organizînd şi-n alte localităţi din ţară asemenea acţiuni sportiv-aplicative. Aşteptăm să le vedem şi să scriem şi despre acestea, cît mai repede cu putinţă.*

Mircea STĂNCULESCU,
lector universitar

CUI ÎI SURÎDE NOROCUL

Povestire de IULIU RAȚIU

Dacă n-ați văzut cum arată un noroc... trist, atunci uitați-vă la al meu. Mie niciodată nu mi-a surîs norocul. Stă ca o mumie, cu buzele atîrnate în jos și privește într-un singur loc. Mă și mir cum de nu i-or fi curgînd lacrimi din ochi, cît de fix privește la ghiozdan. Ce-o fi văzînd acolo, numai el știe. Că norocul meu nici nu vorbește. Al altora am auzit că le mai șoptește pe la ureche: ba trei numere la loto, ba cîte-o «solistă» la pronosport... Al meu tace ca mutul. Și cîtă nevoie aș fi avut și eu să-mi spună duminica trecută să plec în excursie cu ceilalți. Dar ți-ai găsit: o vorbă n-a scos! A stat serios și posac, cu nasul în cartea de istorie. Și în timpul ăsta băieții descopereau săgeata aceea grozavă, cu vîrful mîncat de rugină. Apoi coiful și, în sfîrșit, zalele. Ce minunăție! Așa noroc mai zic și eu. Dintr-un simplu joc, trei exponate de muzeu, cu plăcuță și număr fiecare: 2382, 2383, 2384... L-am dus și pe el să le vadă. Nici măcar n-a catadicsit să zîmbească. Dar să-mi surîdă și el, ca norocul altora! Cînd am ajuns acasă a și pus mîna pe cartea de geologie. Auzise că se preconizează o expediție fantastică, la cariera de piatră din apropiere, unde cu o săptămînă înainte un coleg de-al meu avusese norocul să descopere fosila unui crustaceu care trăise cu un milion de ani mai înainte. Vă dați seama ce formidabilă descoperire! Nu cu cinci-șase sute de mii de ani, acolo, ci cu un milion în cap. Am văzut și eu fosila... Îi lipsea, e adevărat, coada, dar i se putea citi vîrsta pe față și asta era de ajuns... Și tocmai asta i-a făcut pe băieți să organizeze expediția. Au făcut rost de rucsacuri, de bocanci și de ciocane speciale pentru depistatul mostrelor. Ce mai: au avut noroc că tatăl unui coleg de-al meu, care e geolog, tocmai venise dintr-o prospecție. Eu însă de ce noroc am avut parte? De-un noroc studios, pe care toată duminica aceea nu l-am putut scoate cu nasul din carte. A stat și a făcut conspecte, în timp de colegii mei au făcut cea mai formidabilă colecție de roci... Pirită, mică, ardezie, calcar... Au avut parte de un noroc fantastic! De altfel, ca și cei care o săptămînă mai tîrziu, plecînd să caute flori de pădure pentru ierbarul școlii, au văzut un lup alb... Repet: un lup alb! Vă imaginați ce înseamnă asta? O raritate, o excepție, un unicat, un noroc senzațional!

«Dar dacă-i mînca?»

Auziți, oameni buni ce-a putut să-mi spună (că pînă la urmă a spus și el ceva), norocul ăsta nenorocit al meu, după ce auzise singur, cu urechile lui cum lupul, surprins de apariția grupului de băieți, a rămas așa de încremenit încît unul dintre ei a putut chiar să-i facă și o fotografie, cu a doua parte din secundă... Am văzut și eu poza: un adevărat record. Și eu îmi petrec zilele cu ăsta... nici nu-mi mai vine să-i spun pe nume... Că, ce mare grozăvie ar fi pentru el, dacă mi-ar surîde și mie odată. Dar duminica viitoare, fie ce-o fi, gata! Adică vreau să spun că, deși știu că nu-i frumos, am să scot limba la el... Și chiar dacă atunci norocul n-o să-mi surîdă, eu tot plec cu detașamentul, în excursie, la munte...

Să n-am norocul ăsta nici acum, ar fi prea de tot!

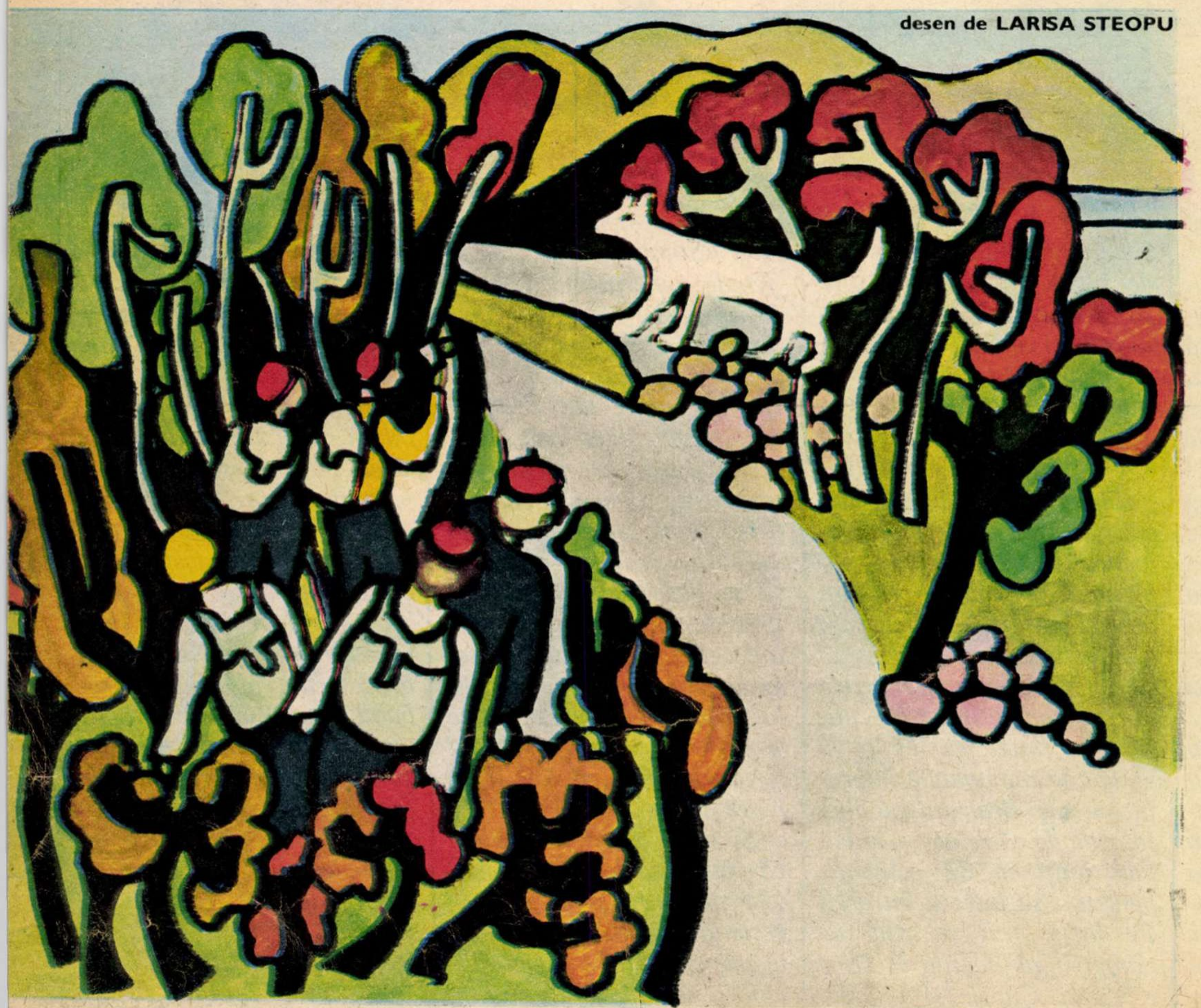

desen de **LARISA STEOPU**

Cum vorbim, cum scriem

URME DIN LIMBA DACILOR

de conf. univ.
GRIGORE BRÂNCUŞ

Pătrunzînd masiv în Dacia o dată cu coloniştii romani, limba latină avea să devină, după îndelungi frămîntări în procesul complex de romanizare, ca urmare a folosirii ei în raporturile dintre localnici şi noii veniţi, idiomul pe care-l vorbim astăzi. Şi nu numai atît. Anumite forme noi de organizare economică şi socială nu aveau denumiri decît în limba latină astfel că în multe împrejurări, înşişi localnicii o foloseau între ei.

Era şi firesc ca, în învăţarea noii limbi, dacii să-şi menţină anumite deprinderi de articulaţie proprii, unele forme sintactice caracteristice vorbirii lor precum si numeroase cuvinte legate îndeosebi de specificul ocupaţiei pe care o practicau. Deşi, cu vremea, limba dacilor a fost părăsită cu totul şi nu ni s-a transmis din ea nici măcar un singur rînd scris, ca să ne putem face o imagine, oricît de aproximativă, despre structura ei, totuşi s-a ajuns, după stăruitoare investigaţii ştiinţifice, să se stabilească, cu destulă siguranţă, o bună parte din moştenirile dace ale limbii noastre.

Metoda constă mai întîi în depistarea, prin eliminare, a tot ceea ce nu este de origine latină sau împrumut ulterior din partea limbilor (slavă, maghiară, turcă etc.) cu care româna a venit în contact. După această operaţie, recurgem la comparaţia cu limba albaneză, limbă considerată descendentă dintr-un idiom foarte înrudit cu cel pe care îl vorbeau dacii. De exemplu, cuvinte ca *buză*, *barză*, *brad*, *ceafă*, *fluier* şi altele se află şi în albaneză cu forme aproape identice. Ele nu sînt, la origine, nici latine, nici slave, nici maghiare etc. ci autohtone, păstrate din vremuri străvechi, preromane.

În felul acesta, se descoperă mai bine de o sută de cuvinte care reprezintă substratul limbii noastre, cuvinte din limba dacilor. Iată cîteva: *abur*, *baci*, *balaur*, *baltă*, *brînză*, *brîu*, *bucurie*, *căciulă*, *cătun*, *cioară*, *cioc*, *ciut*, *coacăză*, *copil*, *droaie*, *fărîmă*, *gard*, *ghimpe*, *gresie*, *grumaz*, *guşă*, *mal*, *mărar*, *mazăre*, *mînz*, *moş*, *mugur*, *năpîrcă*, *pîrîu*, *pupăză*, *a scăpăra*, *scrum*, *sîmbure*, *strugă*, *şopîrlă*, *ţap*, *ţarc*, *ţeapă*, *urdă*, *vatră*, *viezure*. În afară de cuvintele comparabile cu albaneza, există altele, mult mai numeroase (ca de exemplu, a *băga*, *brînduşă*, *melc* etc.), a căror provenienţă autohtonă se demonstrează cu ajutorul altor mijloace. Prin semnificaţiile pe care le poarta, toate aceste străvechi cuvinte aparţin graiului unei populaţii rurale care se îndeletnicea mai ales cu păstoritul. Ele constituie pentru istoria noastră o puternică dovadă că ţinuturile pe care le locuim astăzi, de o parte şi de alta a arcului carpatic, sînt leagănul din timpuri antice al strămoşilor noştri.

CAVALERUL aerului

1

Scenariu: **RADU THEODORU** Desene: **PUIU MANU**

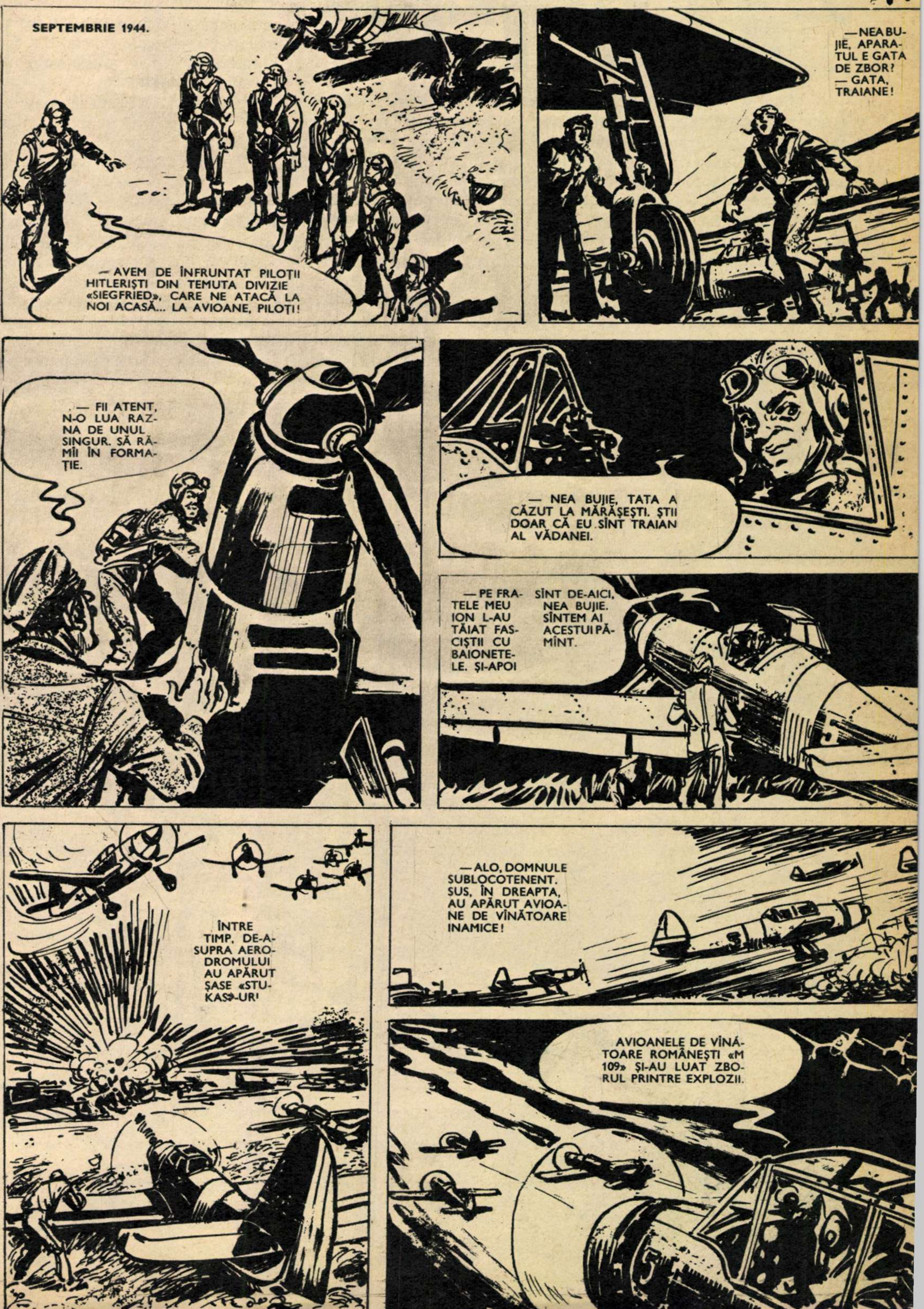
SEPTEMBRIE 1944.
— AVEM DE ÎNFRUNTAT PILOŢII HITLERIŞTI DIN TEMUTA DIVIZIE «SIEGFRIED», CARE NE ATACĂ LA NOI ACASĂ... LA AVIOANE, PILOŢI!
— NEA BUJIE, APARATUL E GATA DE ZBOR? — GATA, TRAIANE!
— FII ATENT, N-O LUA RAZNA DE UNUL SINGUR. SĂ RĂMÎI ÎN FORMAŢIE.
— NEA BUJIE, TATA A CĂZUT LA MĂRĂŞEŞTI. ŞTII DOAR CĂ EU SÎNT TRAIAN AL VĂDANEI.
— PE FRATELE MEU ION L-AU TĂIAT FASCIŞTII CU BAIONETELE. ŞI-APOI SÎNT DE-AICI, NEA BUJIE. SÎNTEM AI ACESTUI PĂMÎNT.
ÎNTRE TIMP, DEASUPRA AERODROMULUI AU APĂRUT ŞASE «STUKAS»-URI
— ALO, DOMNULE SUBLOCOTENENT. SUS, ÎN DREAPTA, AU APĂRUT AVIOANE DE VÎNĂTOARE INAMICE!
AVIOANELE DE VÎNĂTOARE ROMÂNEŞTI «M 109» ŞI-AU LUAT ZBORUL PRINTRE EXPLOZII.

ANOTIMPUL ZĂPEZILOR

În Skansen am căutat să recunosc minunata lume deasupra căreia a zburat cîndva Nils Holgersson, purtat de bunul lui prieten, gînsacul. Casele ţărăneşti şi orăşeneşti, conacele, bisericile şi prăvăliile acestui mare muzeu în aer liber din Stockholm reconstituie fidel Scandinavia de altădată. Toată Scandinavia. Pînă în ţinuturile îngheţate, locuite de laponi. De cîte ori mă gîndeam la ei mă lua cu frig. Mi-aminteam imaginile şoc ale unui film documentar intitulat «Nanuk». Într-o colibă tăiată în gheaţă, la lumina slabă a unui opaiţ, Nanuk şi întreaga lui familie se cuibăreau în culcuşul întocmit din blănuri: cel mai cald, cel mai omenesc moment al unei vieţi care nu era decît o continuă, aprigă luptă pentru supravieţuire.

Am văzut în Skansen un igloo, o căsuţă ca un muşuroi, îngrămădită toată în jurul unui horn. M-am aplecat ca să pot intra prin deschizătura joasă. Gazdele lapone m-au poftit prin semne să mă odihnesc pe maldărele de blănuri aşezate ca nişte laviţe de jur-împrejur. Nu se poate sta altfel în igloo. Nu mi-aş fi închipuit că încăperea este atît de spaţioasă şi de plăcută, aş zice chiar confortabilă, plină de împletituri multicolore şi de obiecte şi unelte neobişnuite pe alte meleaguri.

De la traiul mizerabil, subuman, al lui Nanuk şi al copiilor săi, la condiţiile din igloo-ul decorativ pe care l-am văzut e o distanţă considerabilă. Dar igloo-ul e şi el un obiect de muzeu, un fel de fosilă. Laponii din Norvegia, Suedia, Finlanda şi nordul Uniunii Sovietice, eschimoşii din Groenlanda şi din Alaska duc acum o viaţă mai asemănătoare cu cea a compatrioţilor lor din regiunile mai puţin vitregite de natură. Copiii lor cunosc lumina electrică, alimente şi fructe aduse cu avioanele şi cu elicopterele, radioul şi chiar televiziunea.

Un singur lucru nu le poate aduce această civilizaţie: lumina de zi în toiul iernii. O noapte fără de sfîrşit — aşa e iarna aproape de Polul Nord.

O străveche saga scandinavă povesteşte că, înspăimîntaţi de întunericul care părea că nu va mai părăsi niciodată pămîntul, oamenii l-au trimis pe cel mai viteaz flăcău pe vîrful celui mai înalt munte cu misiunea de a căuta soarele. Tînărul s-a întors cu straşnica veste că marginea zării s-a luminat, că soarele este aşadar acolo şi va reveni. Bucuria laponilor a fost imensă. Noaptea aceea memorabilă (21 decembrie) a fost numită «noaptea supremă» şi s-a statornicit că ea va marca începutul noului an. Colindătorii — skaldes — trec în noaptea supremă pe la toate casele şi cîntă înfăptuirile de seamă ale anului precedent. Tradiţia cere ca pe masă să troneze «[illegible]celul lui Frei», bine rumenit şi împodobit cu panglici multicolore. Înainte

de a-l împărți, toți cei din casă își unesc mîinile deasupra lui și făgăduiesc că în anul care începe vor săvîrși cel puțin o faptă demnă de luat în seamă. Prăjitura Anului Nou — julkake — se atîrnă de grindă și rămîne acolo pînă în ziua în care plugurile ies pentru prima oară la cîmp.

Nici măcar în Nordul cel mai îndepărtat, după cum se vede, iarna n-a însemnat vreodată pentru oameni hibernare. Ei nu cădeau in amorțeală ca urșii,ci își cheltuiau energia în pregătiri pentru activitatea intensă din primăvară.

Iernile noastre nu sînt nici pe departe atît de cumplite și de sălbatice ca iernile latitudinilor înalte. Pentru majoritatea locuitorilor din zona temperată a globului, iarna este, ca și pentru noi, un anotimp din cele patru, un anotimp oarecare, neimpunînd un program special, mai restrîns, de muncă. Și în afară de asta, cu cît o țară este mai industrializată, cu atît sînt mai neînsemnate deosebirile dintre viața de vară și cea de iarnă. Numai în societățile predominant agrare ritmul vieții este influențat puternic de ritmul anotimpurilor.

Pentru școlari, iarna este anotimpul cel mai plin, cel mai fertil. Psihologii au constatat de mult că primii fulgi de zăpadă au,în fiecare an ,un puternic efect înviorător, tonic, asupra copiilor și a tinerilor. Poate că de aceea vacanța mare vine abia o dată cu toropeala și cu moleșeala verii.

Și iarna își are însă mica ei vacanță, o vacanță veselă, zgomotoasă, cu tradiții pline de haz. Este vacanța în care se înnoiește anul, prilej de visuri îndrăznețe. de planuri năstrușnice, de făgăduieli superbe. Știți ce fac, de pildă, copiii flamanzi în ajunul Anului Nou? Își încuie părinții într-o cameră și nu le dau drumul decît după ce cad la învoială cu micii lor «temniceri» asupra felului în care va fi ..sărbătorit Anul Nou! Condițiile de «eliberare» se referă de obicei la pregătirea anumitor dulciuri și la invitarea anumitor prieteni. A doua zi, copiii sînt considerați stăpînii casei și îi primesc, în această calitate, pe oaspeții lor și pe cei ai părinților.

E iarnă acum la noi, privind pe geam, avem impresia că zăpada pe care o vedem acoperă întreg Pămîntul, că pretutindeni crivățul suflă cu aceeași furie, că cerul întregii lumi are aceeași culoare de plumb. Uităm pentru o clipă cît e de mare și de felurită lumea aceasta, uităm că pe suprafețe imense nu e niciodată iarnă și că emisfera sudică se încălzește la soarele verii noastre de anul viitor (sau poate la al celui care a trecut), urmînd să dîrdîie de frig atunci cînd noi vom face plajă.

FELICIA ANTIP

Jubileu UNICEF

25 DE ANI DE LA CREAREA FONDULUI NAȚIUNILOR UNITE PENTRU COPII

La spectacolul de gală consacrat aniversării a 25 de ani de la crearea UNICEF, care a avut loc la Opera română, au participat membri ai guvernului, conducători ai unor instituții centrale, ai unor organizații de masă și obștești, personalități ale vieții noastre culturale și artistice, un numeros public. De asemenea, au luat parte membri ai corpului diplomatic. Spectacolul s-a bucurat de un frumos succes. În fotografie, moment din timpul spectacolului.

În această lună, la 11 decembrie, s-au împlinit 25 de ani de cînd a fost creat Fondul Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF.

În țara noastră, evenimentul a fost marcat printr-o serie de acțiuni care au avut loc atît în Capitală cît și în țară. Printre acțiunile organizate în țara noastră de către Comitetul Național Român pentru UNICEF s-a aflat și spectacolul de gală care a avut loc la Opera din București. În alocuțiunea rostită cu acest prilej, președintele Comitetului Național Român pentru UNICEF, **Virgiliu Radulian,** președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, a subliniat largul ecou pe care sărbătorirea unui sfert de secol de la înființarea Fondului Națiunilor Unite pentru Copii l-a avut în țara noastră, reafirmînd hotărîrea forului național UNICEF de a-și aduce o contribuție activă la dezvoltarea și educarea copiilor din întreaga lume în spiritul păcii, colaborării și înțelegerii între popoare, la cultivarea solidarității tinerei generații în lupta pentru promovarea progresului social.

După cuvîntul lui **Leon Davičo,** șeful Serviciului de Informații al Biroului european al UNICEF, **Sayed Abbas Chedid**, directorul Centrului de Informare al O.N.U. la București a dat citire mesajului secretarului general al O.N.U., **U Thant,** adresat UNICEF.

A urmat în continuare spectacolul de gală care s-a bucurat de un frumos succes.

Tot cu prilejul aniversării UNICEF a fost deschisă la Centrul de Informare al O.N.U. la București o expoziție de pictură, sculptură și lucrări de artizanat ale pionierilor români, de la care vă oferim de data aceasta, și cîteva imagini, precum și o întîlnire între pionieri români și copii străini care învață la școli bucureștene.

DIN CUVÎNTUL ROSTIT LA SPECTACOLUL DE GALĂ DE LA OPERA ROMÂNĂ DE LEON DAVIČO, ȘEFUL SERVICIULUI DE INFORMAȚII AL BIROULUI EUROPEAN AL **UNICEF**

«Permiteți-mi, mai întîi, să vă mulțumesc cu căldură pentru cuvintele spuse aici despre UNICEF, organizație pe care am onoarea s-o reprezint aici în această seară». Referindu-se la crearea Comitetului Național Român pentru UNICEF, vorbitorul și-a exprimat convingerea că acesta va aduce o contribuție prețioasă în activitatea Fondului Națiunilor Unite pentru Copii. De asemenea, a adus mulțumiri organizatorilor spectacolului de gală precum și artiștilor care și-au dat concursul. Apoi vorbitorul a prezentat aspecte din activitatea UNICEF, spunînd între altele: «Au trecut 25 de ani de cînd, la 11 decembrie, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a hotărît să creeze UNICEF-ul pentru a ajuta copiii aflați în nenorocire, bolnavi, subalimentați, traumatizați de coșmarul războiului din Europa.

După un sfert de secol, se poate face un bilanț: zeci de milioane de copii ajutați, salvați de la moarte în Europa, Asia, Africa, America Latină; 628 de milioane de dolari primiți din partea guvernelor și a marelui public al acestui pămînt și cheltuiți pentru ca ei, copiii, această bogăție, cea mai importantă și indispensabilă a fiecărei societăți, să înceteze de a se mai teme de viitor, pentru ca ei singuri să se poată ajuta și să se poată modela într-un mod just și echitabil». În continuare vorbitorul a evocat diferite împrejurări în care UNICEF-ul a venit în ajutorul copiilor din diferite colțuri ale lumii, exprimîndu-și opinia că acest for este unul dintre cele mai eficace mijloace de manifestare a solidarității umane. În încheiere, vorbitorul s-a referit la contribuția României la lupta întregii omeniri împotriva războaielor și a calamităților de orice natură, pentru un viitor fericit al copiilor lumii. «Această luptă noi trebuie s-o ducem împreună, în spiritul cooperării internaționale care caracterizează munca UNICEF și tradiția politicii de pace a guvernului Republicii Socialiste România».

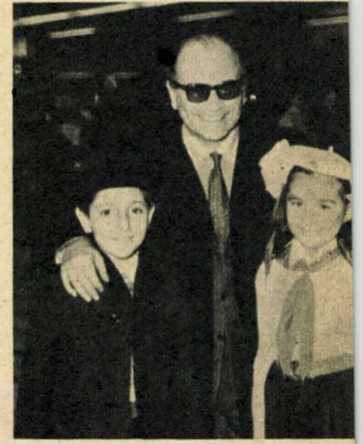

TELEGRAMA COMITETULUI NAȚIONAL ROMÂN PENTRU UNICEF ADRESATĂ BIROULUI EUROPEAN UNICEF

Cu prilejul celei de a 25-a aniversări a UNICEF, am deosebita plăcere să vă adresez — în numele Comitetului Național Român pentru UNICEF — cele mai cordiale felicitări și urarea de a obține noi succese în activitatea dv. nobilă pusă în slujba copiilor, a fericirii tinerelor generații de pretutindeni.

Sîntem convinși că, prin dezvoltarea și adîncirea cooperării noastre, vom contribui la înfăptuirea acestor deziderate majore, a principiilor înscrise în Declarația drepturilor copilului, pentru care militām împreună.

VIRGILIU RADULIAN,
președinte

Pe adresa Comitetului Național Român pentru UNICEF, a sosit o telegramă semnată de **SAYED ABBAS CHEDID,** *directorul Centrului de Informare al O.N.U. la București, care transmite călduroase felicitări pentru modul în care s-a organizat în România sărbătorirea celei de a 25-a aniversări a Fondului Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF.*

«Sărbătorirea acestei aniversări — *se spune în încheierea telegramei* — **a înregistrat, sub diferitele sale forme, un răsunător succes, semnificativ pentru participarea mereu mai fructuoasă a României la opera internațională de ocrotire a copilului».**

DIN **MESAJUL** SECRETARULUI GENERAL AL **O.N.U.**, **U THANT**,

adresat cu prilejul aniversării a 25 de ani de la crearea Fondului Națiunilor Unite pentru Copii — UNICEF.

Sînt fericit — se spune în mesaj — să adresez acest omagiu Fondului Națiunilor Unite pentru Copii, cu prilejul celei de-a 25-a aniversări a acestui for.

Gîndurile noastre se întorc, în mod inevitabil, la anul 1946, anul în care Adunarea Generală a Națiunilor Unite a întreprins, într-una din primele sale acțiuni concrete, crearea UNICEF, în vederea salvării copiilor unei Europe răvășite de război.

Faptul că națiunile au încercat întreprinderea unei asemenea acțiuni colective în favoarea copiilor și tineretului marchează un punct de cotitură decisiv în istoria umanității și chiar în viața Organizației Națiunilor Unite.

Opera îndeplinită, timp de un sfert de secol, de către UNICEF, se spune în continuare în mesaj, ne aduce în memorie preambulul Cartei Națiunilor Unite vizînd «ocrotirea generațiilor viitoare de flagelul războiului» și «favorizarea progresului social și instaurarea unor condiții de viață mai bune, în cadrul unei libertăți mai largi». Sprijinind peste 100 de țări în curs de dezvoltare în acțiunea de îmbunătățire a sănătății, alimentației, educației și în formarea copiilor lor, ajutînd pe toți copiii, fără deosebire de rasă, de religie, de naționalitate sau de opinie politică, UNICEF a dovedit lumii întregi că cele mai înalte aspirații ale omului, exprimate în Carta Națiunilor Unite, pot fi realizate.

Pentru perpetuarea acestor aspirații, lumea trece astăzi în cel de-al doilea Deceniu al Națiunilor Unite pentru Dezvoltare, o acțiune în care UNICEF are un rol vital, subliniază mesajul. Una din sarcinile sale nu este oare și convingerea lumii de importanța capitală a tinerei generații pentru planificarea dezvoltării naționale? Trebuie, de asemenea, mobilizate și mai mult resursele pentru a putea dispune de arme de pace, cum ar fi materialul și echipamentul care vor permite construirea mai multor școli, centre de sănătate rurale, spitale, cămine.

Rațiunea profundă a atribuirii, în 1965, a Premiului Nobel pentru Pace UNICEF nu reprezintă oare recunoașterea solemnă a faptului că bunăstarea copiilor de astăzi este indisolubil legată de pacea lumii de mîine?

În încheierea mesajului, se arată: «Se cuvine ca în momentul în care intrăm în cel de-al doilea Deceniu pentru Dezvoltare și cînd sărbătorim cea de-a 25-a aniversare a UNICEF să reafirmăm atașamentul nostru pentru cea mai nobilă dintre cauze, cea a ocrotirii și îmbogățirii vieții copiilor, de care depinde viitorul omenirii».

ÎN CURSUL CELOR 25 DE ANI DE EXISTENȚĂ

— UNICEF a echipat circa 12 000 de centre rurale principale și 38 000 centre secundare de sănătate în 132 de țări, precum și servicii de pediatrie și maternitate în mii de spitale.

— Circa 2 500 de școli normale de învățători și 56 000 de școli primare și secundare au primit materiale furnizate de UNICEF.

— 965 de instituții preprofesionale și 31 centre de formare de pedagogi supraveghetori au fost echipate datorită ajutorului UNICEF.

— UNICEF a adus ajutorul său în 3 000 de cluburi ale femeilor, în 2 500 de cămine pentru copii mici și circa 3 000 de orfelinate, centre ale copilului și cămine pentru tineret.

— În cadrul programelor sale de alimentație UNICEF a furnizat material și echipament în mai mult de 9 000 de grădini școlare și cantine, în mai mult de 4 000 de centre de alimentație, zone pilot de experiment și demonstrație și grădini ale cooperativelor școlare și a contribuit, în materie de alimentație, la formarea a circa 600 de stagiari.

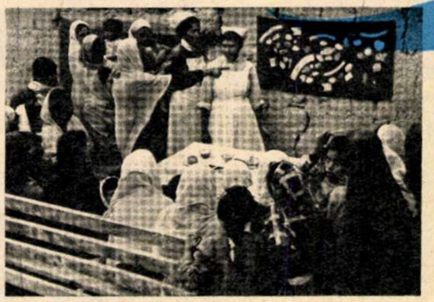

— Mai bine de 425 milioane copii au fost examinați în cadrul luptei contra unei cumplite boli tropicale (pian) și 25 milioane dintre ei au urmat un tratament.

— Circa 400 milioane copii au fost vaccinați cu BCG.

— În jur de 415 000 copii au fost vindecați de lepră.

— Circa 71 milioane copii au beneficiat de examene medicale în cursul campaniilor contra trahomei și 43 milioane dintre ei au fost îngrijiți.

SĂRBĂTORIREA JUB UNICEF ÎN ȚA

Iași. La Casa pionierilor, tinerii participanți l-au ascultat pe tovarășul **Grigore Bernic,** președintele Consiliului județean al Organizației pionierilor care le-a vorbit pionierilor despre activitatea UNICEF.

Pionierii au discutat despre preocupările și acțiunile lor în acest scop, au scos în evidență faptul că și mulți copii din România — și unii din județul Iași — au participat cu succes la unele acțiuni ale UNICEF-ului cum ar fi concursul internațional de desene **«Meridianele prieteniei»,** concursul **«Pretutindeni trăiesc copii — UNICEF 1971»** organizate și în România de către revista «Cutezătorii».

A urmat un program artistic la care pionierii și-au folosit și cunoștințele de limbi străine însușite la școală. S-a cîntat și s-a recitat în românește și în franceză, rusă, germană, engleză.

Tot cu acest prilej, pionierii ieșeni au vizitat o expoziție organizată de către «Clubul prieteniei» de la Casa pionierilor, la care au consultat diferite albume și fotografii cu aspecte din viața și activitatea copiilor din U.R.S.S., R.D. Germană, Republica Populară Mongolă și multe alte țări din lume. Acest club, care-și desfășoară activitatea la Casa pionierilor din Iași, dispune de o interesantă corespondență a pionierilor ieșeni cu pionierii și copiii din toată lumea.

◆

Sibiu. La Casa pionierilor a avut loc o adunare festivă la care au participat membrii tuturor celor 15 cercuri care funcționează aici. În cuvîntul său, tovarășul **Ioan Cosma,** directorul Casei pionierilor, le-a vorbit copiilor despre misiunea Fondului Națiunilor Unite pentru Copii, despre activitatea depusă de acest organism internațional de-a lungul anilor pentru a veni în ajutorul copiilor lumii.

O expoziție care exprimă viața fericită a copiilor din patria noastră sub grija părintească a Partidului Comunist Român va oferi vizitatorilor, în vacanța de iarnă, aspecte din preocupările și năzuințele pionierilor sibieni.

◆

Timișoara. În sala de festivități a Casei pionierilor a avut loc spectacolul consacrat aniversării UNICEF. În cuvîntul de deschidere al festivității, tovarășa **Mariana Petrașcu,** directoarea Casei pionierilor, le-a vorbit celor prezenți în sală despre viața fericită a copiilor din țara noastră precum și despre viața plină de griji a copiilor oamenilor muncii din țările capitaliste și coloniale. A urmat apoi un frumos program artistic susținut de ansamblul pionieresc «Hora Timișului».

Frumoase acțiuni dedicate aniversării UNICEF au fost organizate și în orașele **Lugoj, Sînicolaul Mare, Jimbolia, Deta, Buziaș** precum și în școlile generale din comunele județului.

◆

Județul Dolj. La casele pionierilor din **Craiova, Calafat** și **Băilești** se află în curs de organizare cluburi ale prietenilor UNICEF.

În școlile municipiului **Craiova,** precum și în școlile din județ, pionierii vor organiza expoziții cu lucrări realizate de ei precum și alte acțiuni cultural-artistice.

În cadrul emisiunii pentru pionieri de marți, 21 decembrie, la studioul de radio Craiova au fost prezentate copiilor aspecte din activitatea UNICEF.

◆

Județul Argeș. La Pitești s-a deschis o expoziție cu lucrări de artă plastică realizate de pionieri intitulată «Copilărie fericită». În această vacanță, pionierii piteșteni vor putea viziona la cinematograful «Dacia» un ciclu de filme cu aspecte din viața copiilor din țara noastră precum și din alte țări ale lumii.

În ziua de 24 decembrie, la **Cîmpulung,** va avea loc un simpozion a cărui temă va fi dedicată copilăriei de pe toate meridianele lumii.

Pe lîngă bogata corespondență pe care o întrețin în cadrul «cercurilor prieteniei» cu copiii din diferite țări ale lumii, pionierii Școlilor generale **Tigveni, Izvorul** precum și de la **Casa pionierilor Pitești, Casa pionierilor Cîmpulung, Casa pionierilor Curtea de Argeș** ș.a. și-au propus să alcătuiască albume cu fotografii reprezentînd aspecte din viața fericită a copiilor din patria noastră precum și cu aspecte din viața copiilor din țările socialiste și din alte țări ale lumii.

◆

Cluj. Și pionierii clujeni au ținut să sărbătorească jubileul UNICEF. Tovarășul **Vasile Popa,** președintele Consiliului județean al Organizației pionierilor a vorbit despre rolul și activitatea UNICEF, despre acțiunile organizate de Comitetul Național Român pentru UNICEF.

Apoi, cei prezenți la adunare au purtat discuții cu privire la acțiunile care urmează a fi organizate în viitor, exprimîndu-și solidaritatea cu copiii din țările care luptă pentru eliberare națională și socială.

În încheiere, copiii au vizionat cîteva filme realizate de membrii cineclubului Casei pionierilor din Cluj.

PRIMA ZI DE PIONIER

Nu de mult, elevele fruntașe ale clasei a III-a A a Școlii generale nr. 5 din Capitală, au trăit prima mare sărbătoare a copilăriei — primirea cravatei roșii!

Evenimentul a fost așteptat cu nerăbdare de întreaga unitate. Detașamentele claselor mari s-au ocupat cu grijă de pregătirea celor mici. Astfel, anul acesta, în cadrul unor șezători, pionierii Roxana Becleanu, Mihai Cristea, Doina Gheorghe și mulți alții, le-au vorbit despre ce înseamnă să fii pionier, ce este cravata roșie, cine poate deveni pionier, cum sînt organizați și care sînt îndatoririle pionierilor. De asemenea, ei nu au uitat că celor mici le place și veselia. Împreună au învățat cîteva cîntece pionierești, poezii și jocuri.

Așadar, micii școlari: Daniela Negrea, Corina Cucu, Corina Mohai, Rodica Morariu, Victoria Nicolau, Cristina Dumitru, Mioara Nicolau, Ileana Stănescu, Liliana Preda, Irina Șorafian și Teodora Călin, o dată cu simbolurile dragi pionierești au primit în dar și o frumoasă tradiție în organizarea unor acțiuni interesante ce reușesc să apropie mai mult pe școlarii mici de pionieri, prietenii lor mai mari. Totodată, acum, mai mult ca oricînd, ei au înțeles că se află în pragul unui drum luminos, pe parcursul căruia se vor pregăti să devină oameni de nădejde ai patriei.

ELENA FUNDULEA

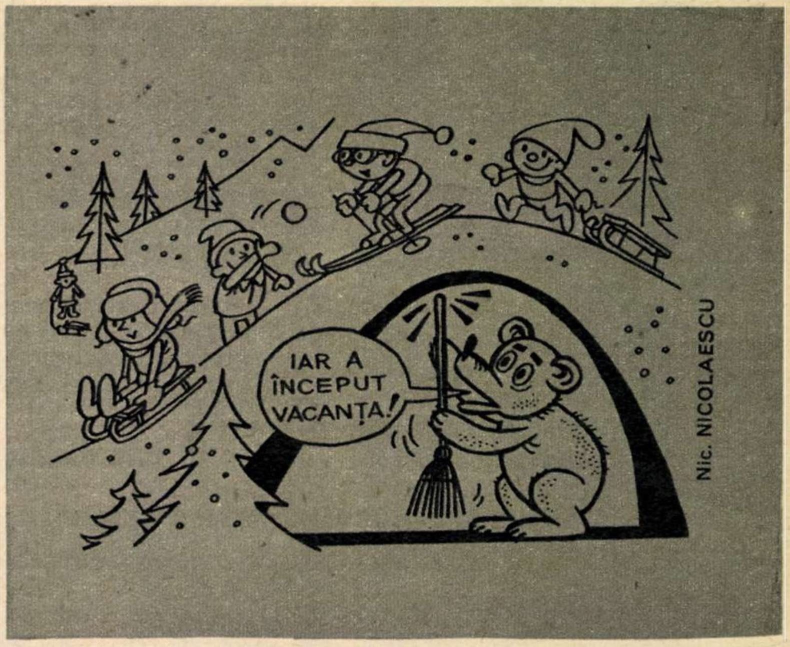

PETRE LUSCALOV

„OSTROVUL LUPILOR"

(Partea a doua)

CAPITOLUL XV

— În două ore ajungem la șantier, spuse Scatiul, instalîndu-se la lopeți. Și de-acolo îi telefonăm tovarășului Vlad, la Tulcea. Ce zici, Babușcă?

— Bună idee, conveni Babușcă, apucînd lopețile și instalîndu-se la cîrma bărcii. Dar mai înainte trebuie să ieșim de aici. Dă-i bătaie, Scatiule!

Scatiul înfundă lopețile în apă și barca porni.

Pilotată de Babușcă, înainta acum, șerpuind ușor printre trunchiurile scorburoase ale sălciilor, străpungînd cu un foșnet mătăsos frunzișurile sălciilor ce cădeau în cascadă peste ape. Canalul se apropia.

— Iată-i, spuse în șoaptă domnul Friedrich, aplecînd ușor un lăstăriș de salcie, și arătînd cu brațul spre cei doi băieți care ajunseseră cu barca într-un luminiș și vîsleau de zor spre ei. Vin, au căzut în cursă...

Falsul șofer care se afla în spatele lui smulse revolverul din toc și îi scoase piedica. Apoi se culcă ușor în barcă, și sprijinind brațul de marginea ei, ochi cu atenție spre cei doi băieți.

Chiorul și Slăbănogul se ghemuiră și ei în barcă.

— Nici o mișcare, continuă în șoaptă domnul Friedrich, dînd drumul crenguței de salcie. Lăsați-i să se apropie. E un vînat sperios. Nu acționați decît la ordinul meu. Ați înțeles, domnilor?

Și cei patru oameni se așezară la pîndă.

Băieții se apropiau de canal. Deodată pleoapele somnoroase ale lui Babușcă se ridicară brusc și ochii lui verzi străluciră puternic.

Scatiul încremeni cu lopețile în mînă, un stol de rațe sălbatice, răsări ca o mică escadrilă de turboreactoare deasupra canalului și speriat parcă de ceva, schimbă brusc direcția, pierzîndu-se cu fluierat prelung în înălțimi.

Un al doilea stol de rațe sălbatice care îl urmă, păru să se poticnească în văzduh, și fîlfîind puternic din aripi, făcu calea întoarsă, dispărînd într-un picaj amețitor în adîncurile pădurii.

— Ce s-a întîmplat, Babușcă? întrebă încordat Scatiul, afundînd lopețile în apă și oprind barca. Ochii verzi, pieziși ai lui Babușcă scînteiau puternic în soare.

— E cineva pe canal, Scatiule... spuse el, încordat, cu urechile ciulite... Trage barca după o salcie...

Scatiul manevră lopețile și în curînd barca dispăru după frunzișul unei sălcii.

— Crezi că domnul Friedrich ăla este acolo? întrebă Scatiul cînd barca se opri în spatele salciei, și dădu drumul la lopeți.

— Mai e vorbă? bombăni nemulțumit Babușcă... N-ai văzut că rațele sălbatice s-au speriat de ceva?

Scatiul păru să se gîndească cîteva clipe.

— Cred că s-au speriat de noi, Babușcă... și adăugă ridicîndu-se în picioare și trăgîndu-și cămașa peste cap... Așteaptă-mă aici... mă duc să văd despre ce este vorba...

După ce azvîrli cămașa în barcă, Scatiul se lăsă să alunece în apă, ocolind salcia se îndreptă înotînd spre canal.

Domnul Friedrich dădu la o parte lăstărișul de salcie, și după ce privi cîteva clipe spre băiatul care se apropia înotînd de ei, se așeză ușor, ca o umbră, la volanul bărcii cu motor.

— Fiți gata, le șopti el celor trei bărbați ghemuiți în barcă la spatele său. Băiatul nu trebuie să ne scape.

Acum Scatiul era aproape. Trăgînd aer în piept, dispăru în adîncuri, și peste cîteva clipe capul lui răsări în mijlocul canalului.

Deodată Scatiul văzu, cum o umbră neagră, uriașă, se năpustește

CÎNTEC TÎNĂR

Reportaj de
MIHAI NADIN

FOTOGRAFIILE:
cercul foto
de la Casa pionierilor
din Sibiu

Am păşit pragul Casei pionierilor din Sibiu cu o emoţie aparte. De la frumoasa vîrstă a pionieriei, atunci cînd într-o altă casă de acest fel descopeream în cercul de radio taina aparatului cu galenă şi apoi a celui cu tranzistoare, au trecut ani în care nu am mai avut prilejul să mă întorc în universul de curiozitate şi fantezie al unei asemenea case.

Totul mi s-a părut acum cunoscut, familiar. Eram gata să răspund salutului pionieresc, gata să intru într-una din sălile unde-şi desfăşoară activitatea cercurile acestei harnice case a pionierilor. Am avut însă şi adevărate surprize care pot fi şi ale voastre, dragi prieteni. Ce spuneţi, de pildă, de un cerc de ceramică? Dar despre unul, în aparenţă atît de firesc, de legătorie de cărţi? Alături de cercurile de foto, de carturi, de electronică am văzut la Sibiu pionieri lucrînd la roata olarului, modelînd măşti de gips, pregătind amestecuri complicate pentru şarjele de ceramică menite să smălţuiască vase decorative, figurine, bibelouri.

De aproape 4 ani de zile, conduşi de profesorul Handel Kurt Fritz, ei deprind aici tainele unei profesii şi ale unei arte. Mai de curînd au primit în dar din partea colectivului Uzinei de piese auto din Sibiu, un cuptor. Printre primele obiecte realizate cu ajutorul acestuia, s-au aflat şi cele care au fost oferite la rîndul lor de către pionierii muncitorilor acestei uzine. Pioniera Roswitta Ulbrich, una din cele mai harnice membre ale cercului, a ţinut să ne arate figurile unui joc de şah cu piese inspirate de basmul popular românesc, colegii ei înfăţişîndu-ne zeci şi zeci de obiecte în care fantezia şi bunul gust se împletesc convingător. Cercul e preocupat acum de colecţionarea unor motive folclorice autentice, urmînd pilda cercului de ţesături unde această îndeletnicire a devenit tradiţională. Rodica Gîndilă ne descrie cîteva din modelele descoperite de pionieri la Răşinari, Poiana Sibiului, la Sălişte, iar instructoarea cercului, tovarăşa Elisabeta Curarariu ne recomandă cu mîndrie elevele recurgînd la expoziţia cu ţesăturile lucrate în cadrul cercului, la măştile realizate aici, covoarele şi carpetele ţesute sub îndrumarea ei. Şi aici sprijinul unei uzine, cea textilă de la Cisnădie, se face din plin simţit, prin materialul oferit gratuit, cît şi prin unele unelte specifice puse la dispoziţia cercului.

Am stat poate un timp mai îndelungat în sălile unde lucrează membrii cineclubului Casei pionierilor. Aflasem că este un cineclub laureat al mai multor festivaluri, despre unele filme turnate aici îmi vorbiseră chiar pionierii sibieni care le-au văzut si aplaudat. Pentru că, de ani de zile, cineclubul «Cibinium» organizează o caravană care prezintă filmele realizate sub emblema sa în fiecare şcoală, fapt ce a stimulat apariţia unor cinecluburi şi în alte şcoli.

Am vizitat toate sălile casei, însoţiţi de inimosul director al acesteia, profesorul Ioan Cosma. Am fost la cercurile de muzică şi balet, de desen şi artă aplicată, aeromodele, carturi... Profesoara Gabriela Paraschiv încheia tocmai, cu grupa de pionieri avansaţi, o nouă întîlnire de lucru. Ne-a arătat desenele semnate de Nicolae Achim (elev în clasa a VI-a), Sorin Băncioiu (aceeaşi clasă) şi alţii, cu satisfacţia firească a celui care urmăreşte dezvoltarea unor talente în care are o mare încredere.

Ultimul cerc vizitat a fost cel de legătorie. Poate intenţionat, poate că a fost doar o întîmplare. Dar oricum ar fi, ideea însăşi de a organiza un asemenea cerc, aici în orasul unei splendide tradiţii a muncii tipografice, mi s-a părut cu totul deosebită. Pionierii lucrează sub conducerea maistrului Gheorghe Tompoş, un excelent meseriaş care lasă în urmă peste 40 de ani de muncă în această profesie. Se leagă manuale, cărţi ale copiilor, cărţi din bibliotecile şcolilor, se realizează albume, tablouri pe sticlă pentru şcolile noi. Ce surpriză plăcută trebuie să fi avut elevii noii şcoli nr. 19, atunci cînd, intrînd în sălile de clasă, au descoperit darurile colegilor lor de la cercul Casei pionierilor! Unul dintre cei mai harnici membri ai cercului, pionierul Eugen Bădălac, s-a gîndit să propună colegilor săi şi alte lucrări (casete de lucru manual, carnete, dosare) astfel încît ei să participe direct, pe măsura cunoştinţelor însuşite, la întărirea bazei materiale a casei lor.

Nu ştiu cît am întîrziat printre pionierii sibieni, nu ştiu nici cîţi dintre ei mi-au devenit prieteni. Îi voi revedea, fireşte, şi sper să aflu ce alte noi preocupări mai au, cîte vise şi planuri au mai împlinit. Casa a rămas acum în urmă, în minunatul ei parc, pionierii au continuat firesc, lucrul lor serios, temeinic, şi pe mine mă însoţeşte şi acum un cîntec frumos, cîntecul lor tînăr.

Patriei

Pămînt născut din grîu şi din bujori
Pămînt scăldat cu Dunăre şi mare
Cu oameni harnici şi cutezători
Cu munţi ce-şi urcă vîrfurile-n soare.

De tine m-am legat, iubit pămînt
Cu primii paşi făcuţi din pragul casei
Cînd cerul tău m-a sărutat rîzînd
Pe creştetul bălai şi de mătase.

Sărutul tău dintîi mă va veghea,
Cu fulgere de soare toată viaţa
Şi pavăză-mi va fi la vreme rea;
Cu cîntec începîndu-mi dimineaţa.

Întreaga viaţă rămînînd dator
Voi da răspuns la marea-ţi bunătate,
Acoperindu-ţi numele cu flori,
Cu fapte vrednice şi cugetate.

ELENA DRAGOŞ

---

asupra lui cu un duduit asurzitor, împroşcîndu-l într-o ploaie de stropi înspumaţi şi simţi cum nişte mîini îl înhaţă de păr, trăgîndu-l afară din apă.

— M-au prins! Fugi, Babuşcă, fugi! strigă el, zbătîndu-se în mîinile Chiorului şi ale Slăbănogului care îl trăgeau în barcă... M-au prins! Fugi. Babuşcă! Fugi!

— Făceţi-l să tacă! strigă enervat domnul Friedrich, manevrînd cu repeziciune volanul şi îndreptînd barca cu motor spre salcia după care rămăsese ascuns Babuşcă.

Chioru îi astupă gura Scatiului cu palma, în vreme ce Slăbănogul, poreclit Biju, ducea mîinile băiatului la spate legîndu-le cu o sfoară.

Sărind ca o vulpe înfuriată în vîrful cozii, barca cu motor condusă de domnul Friedrich zbură printre trunchiurile uscate, scorburoase, înecate în ape, şi cu un viraj scurt se năpusti după salcia înaltă şi pletoasă unde Scatiul îl lăsase pe Babuşcă.

— Prindeţi-l! aproape că urlă domnul Friedrich frînînd barca într-o formidabilă explozie de stropi înspumaţi... În clipa următoare cuvintele îi îngheţară pe buze.

Sub frunzişul greu şi pletos al salciei, care se legăna uşor în vînt deasupra apei, domnul Friedrich şi cei trei oameni ai lui zăriră barca cu lopeţile larg desfăcute în straperzane. Babuşcă însă nu se vedea nicăieri.

— La naiba! strigă domnul Friedrich, întorcînd nedumerit capul spre Chioru. Totul nu a durat decît un minut. Văd că sus, în salcie, nu este nimeni. Unde putea să dispară puştiul?

— S-o fi ascuns în scorbură, îşi dădu cu părerea falsul şofer, întinzînd braţul şi arătînd o gaură mare ce se căsca în trunchiul noduros şi uscat al salciei. Priviţi, un băieţel se poate strecura uşor pe-acolo.

Domnul Friedrich manevră barca cu motor şi aceasta străpungînd frunzişul pletos al salciei, se apropie de scorbură.

Falsul şofer se înălţă pe vîrfurile picioarelor, şi vîrî mîna pînă la cot în scorbură.

— Nu este aici. Scorbura este goală, murmură el cu ciudă, după ce cotrobăi cîteva clipe cu mîna prin trunchiul uscat al salciei.

Domnul Friedrich privi spre Scatiu şi îl întrebă pe un ton rece şi tăios.

— Prietenul tău se află ascuns undeva pe-aici. Pesemne un alt truc de-al vostru. Unde e?

Cu mîinile legate la spate, cu părul ud şi căzut pe frunte Scatiul îi înfruntă privirea cu dîrzenie:

— Vă pierdeţi vremea, domnule Friedrich, răspunse el printre dinţi. Babuşcă nu poate fi găsit...

Slăbănogul ridică brusc mîna ca să-l plesnească peste faţă. Domnul Friedrich îl opri cu un gest autoritar.

— Nu poate fi găsit? zîmbi ironic domnul Friedrich, aruncîndu-şi privirea pe ceasul brăţară pe care îl purta la mînă. Cum spuneam, totul a durat 40—50 de secunde. Şi adăugă rotindu-şi privirea jur-împrejur. Deci Babuşcă al dumitale se află aici pe o rază de cel mult 30 de metri. Doar nu o fi «Omul invizibil» a lui Wells...

— Să vă spun eu unde se află băiatul, domnule Friedrich, chicoti triumfător Chioru, arătînd spre rădăcinile păroase ce păreau că ţîşnesc din trunchiul uscat al salciei, căzînd în cascadă în adîncurile apei... Babuşcă este ascuns sub aceste rădăcini...

Domnul Friedrich îl fixă pe Scatiu cu un licăr de admiraţie în ochi.

— Ingenios, băieţi! Dar, oricum, nu merită să pierdem timpul. Spune-i prietenului tău să iasă afară de-acolo.

Un zîmbet dispreţuitor flutură pe buzele Scatiului.

— V-am spus că Babuşcă nu poate fi găsit.

Domnul Friedrich se răsuci enervat spre Chioru.

— Să terminăm o dată... Intră în apă şi scoate-l de urechi.

— Îndată, domnule Friedrich! spuse Chioru pe un ton aproape milităros, scoţîndu-şi cămaşa. Vi-l aduc îndată...

Şi plonjă din barcă în adîncurile apei.

Scatiul îl văzu cum dispare ca o umbră prelungă sub rădăcinile păroase ale salciei. Timpul trecea. Apoi, deodată, capul Chiorului se ivi la suprafaţa apei. Pe faţa lui se putea citi o mirare fără de margini.

— Băiatul nu se află acolo, spuse Chioru, răsuflînd din greu în vreme ce se apropia înotînd spre barcă.

— Caută-l, caută-l sub celelalte sălcii! strigă furios domnul Friedrich, arătînd cu braţul spre sălciile apropiate. Băiatul trebuie să fie undeva pe-aici. Şi adăugă pe acelaşi ton întorcîndu-se spre cei doi complici ai săi. Şi voi ce staţi?!! V-aţi instalat în fotolii ca la teatru?

Biju se repezi şi apucînd c lopăţică de pe fundul bărcii, începu să vîslească cu ea, îndepărtînd barca pe urmele Chiorului.

Timp de o oră, cei patru bărbaţi cercetară cu atenţie fiecare salcie ce se afla în jur. Dar Babuşcă dispăruse fără urme. Domnul Friedrich îşi dădu seama că cercetările nu mai au nici un rost.

(va urma)

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Florile CHINEI

Astăzi, prin intermediul rubricii «Pretutindeni trăiesc copii» vom poposi la mii de kilometri, spre soare-răsare, printre colegii voștri pionieri din Republica Populară Chineză. Sînt copii ageri, harnici, care prețuiesc în egală măsură învățătura, jocul și munca.

Acasă, la școală, în activități practice ei se pregătesc cu tragere de inimă pentru a deveni schimbul de mîine al părinților și fraților mai mari.

După orele de clasă, ei își dedică o parte din timpul lor liber muncii pe terenurile agricole ale comunelor populare, iau parte la indiguiri, la plantări de arbori, la muncile de terasare în vederea prevenirii eroziunii solului și alte lucrări.

▲ **La orice muncă s-ar afla, copiii sînt însoțiți permanent de cîntec și voie bună.**

◀ **Copii din comuna populară Ciunșan.**

Mulți copii fac interesante experimente în vederea îmbunătățirii unor soiuri de cereale. Elevii unei școli elementare din comuna populară *Ciunșan*, situată într-o zonă muntoasă din nord-estul Chinei, prin forțe proprii, și-au înființat o mică stațiune experimentală — unde și-au propus să aclimatizeze un soi de porumb de bună calitate primit de la renumita brigadă agricolă *Daceai*, cunoscută în întreaga țară.

Printr-o muncă perseverentă, prin experiențe repetate, copiii, ajutați de cadrele didactice, au obținut ca noul soi de porumb să poată fi recoltat numai după 100 zile. După acest succes, semințele obținute de micii agronomi au fost răspîndite în întreaga comună agricolă.

În județul *Siyan* din provincia *Șansi*, alături de bărbați și femei, copiii au ajutat la mutarea cursului unui rîu — redînd astfel agriculturii o suprafață de circa 80 de hectare de pămînt arabil.

În multe locuri de pe cuprinsul Chinei populare, copiii și tineretul se constituie în brigăzi de producție, gata oricînd să-și aducă contribuția în munca de cultivare a pămîntului și strîngere a recoltelor, la combaterea calamităților naturale. În ținutul *Siyang*, din partea centrală a Chinei, în urma unor ploi torențiale, au avut loc inundații care au distrus case și diguri care protejau ogoarele. La chemarea comuniștilor, au răspuns și o mulțime de fete formînd o brigadă care a muncit cu tenacitate pentru salvarea culturilor de orez, refacerea ogoarelor, reconstruirea digurilor, replantarea firelor de orez smulse de ape, pe zeci de hectare. Pentru hărnicia și spiritul de sacrificiu de care au dat dovadă membrii comunei agricole din Daceai le-au numit «brigada fetelor de oțel».

Fapta săvîrșită de *Pi-Jun* în vîrstă de 12 ani, de la Școala elementară nr. 3 din *Ciuciou*, provincia *Hunan* din centrul Chinei, este cunoscută de întregul popor. Intenționînd să culeagă buruieni de pe lîngă linia de triaj a gării, fetița a observat că trei copii mici, pînă în 6 ani se jucau pe șina de cale ferată pe care veneau cîteva vagoane. Cu abnegație și curaj, școlărița i-a salvat pe cei trei copii pierzîndu-și brațul și piciorul stîng. Fapta de eroism a micuței Pi-Jun este astăzi cinstită de toți copiii Chinei Populare, devenind un simbol.

Iată doar cîteva fapte care vorbesc despre felul în care învață, muncesc și se instruiesc copiii unui popor harnic — copiii Chinei populare.

LAURENȚIU GHEORGHIU

În laboratorul școlii.

ELEVII DIN PEKIN ȘI FABRICA LOR

La Școala medie nr. 1 din Pekin, funcționează o mică fabrică electronică. Muncitorii sînt chiar elevii școlii. Tot elevii, împreună cu cadrele didactice, au fost cei care au înființat-o. În ateliere, elevii aplică cunoștințele primite în cadrul orelor de curs, le îmbină cu producția și cercetarea științifică. Datorită hărniciei și priceperii lor, elevii de aici produc acum o serie de aparate electronice cerute de economia în plină dezvoltare.

Printre aparatele cu care se mîndresc acești foarte tineri muncitori de 14—15 ani se numără și aparatul electronic cu ajutorul căruia se pot citi cifrele prin raza marginală. Aparatul electronic de care vorbim este mult folosit la calculatoare și radare (foto 1).

O altă realizare frumoasă a elevilor acestei școli este și aparatul special de fotografiat pentru fabricarea circuitelor imprimate (foto 2).

CE MESERIE NE ALEGEM

OAMENII CÎMPIEI

Dintr-o dată, cutia de scrisori a devenit neîncăpătoare. Mi-au scris băieţi dintr-un sat de lîngă Botoşani şi o clasă întreagă din Dobrogea; cîteva fete din Baia Mare semnează o scrisoare foarte frumoasă pe care o încheie cu nu mai puţin 6 întrebări la care aşteaptă răspuns «urgent»; Scrisorile încep aşa: «Dragă Emil, interesează-te...», «Dragă Emil, află pentru noi»... Pe scurt, foarte multe fete şi băieţi mă roagă să le răspund la întrebări legate de *şcolile pe care ar vrea să le urmeze şi pentru care doresc să se pregătească*. Pentru ei deschidem această rubrică.

În ultimul timp am primit foarte multe întrebări legate de şcolile unde se pot învăţa profesiuni care se exercită în agricultura noastră socialistă. Deci, despre ele vom vorbi mai întîi.

Ţăranul care «făcea de toate» ţinea de o agricultură rudimentară. Astăzi, modernele ferme agricole şi puternicele cooperative agricole de producţie au nevoie de specialişti care să lucreze după ultimele cuceriri ale ştiinţei. Or, acest lucru se învaţă în şcoli şi, după aceea, direct în producţie toată viaţa. Ca să aveţi o imagine privind nevoia de cadre calificate pe care o reclamă agricultura noastră, meditaţi asupra acestor date: în anul 1971, în cele 132 licee agricole, şcoli profesionale, de maiştri şi postliceale, învaţă circa 40 000 de tineri, în timp ce în 1975 vor fi primiţi numai în anul I peste 17 000 de tineri!

UNDE ÎNVĂŢĂM MESERIILE SATULUI?

Astăzi funcţionează şcoli profesionale cu profil agricol în toate judeţele ţării. Ele pregătesc muncitori calificaţi ca: *mecanici agricoli, strungari, electricieni de întreţinere şi reparaţii, mecanici utilaje de construcţii şi terasamente pentru îmbunătăţiri funciare, lăcătuşi mecanici, laboranţi produse agricole, silozari, tîmplari, sudori, pădurari*. Reţeaua şcolilor pe judeţe, nomenclatorul de profesiuni, durata de şcolarizare sînt înscrise în broşura special *editată de Ministerul Învăţămîntului*. **Această broşură poate fi consultată la secretariatul şcolii unde învăţaţi, precum şi la secretariatul şcolii profesionale cea mai apropiată de locuinţa voastră.**

Liceele agricole pregătesc specialişti în *agronomie, horticultură, protecţia plantelor, zootehnie veterinară, îmbunătăţiri funciare, mecanică agricolă, cadasru şi organizarea teritoriului, silvicultură, contabilitate şi merceologie agricolă*. În afara culturii generale pe care elevii şi-o însuşesc, ca în oricare liceu, ei desfăşoară nenumărate lucrări practice în laboratoare de specialitate. Atît băieţii cît şi fetele găsesc în **nomenclatorul liceelor agricole** profesiuni care să li se potrivească şi care să le ofere prilejul de a munci în domeniul care-i interesează. Toate informaţiile necesare le găsiţi în **«Îndrumătorul pentru admiterea în liceele de specialitate»** pe care îl puteţi consulta la secretariatele şcolilor. Sau încă o soluţie: copiaţi reţeaua şcolilor cu acest profil din judeţul vostru şi afişaţi apoi lista la vedere. Ea poate constitui baza unei discuţii într-o adunare de detaşament sau de U.T.C.

Dacă aţi absolvit şcoala profesională, ori aţi ucenicit la locul de muncă, puteţi, după ce v-aţi încadrat în producţie, să urmaţi cursuri liceale — serale ori fără frecvenţă. Absolvenţii liceelor agricole pot, la rîndul lor, să candideze pentru admiterea în învăţămîntul superior agricol care funcţionează în Bucureşti, Iaşi, Cluj, Timişoara şi Craiova.

Într-unul din laboratoarele Liceului agricol din Tg. Mureş. ▲ ▼

Dar să nu uit: şcolile profesionale, ucenicia la locul de muncă, liceul agricol asigură prin contract absolvenţilor un loc de muncă în specialitatea respectivă. Aşadar, după absolvirea ei se pot duce să lucreze în cadrul staţiunilor experimentale, la I.A.S.-uri, la C.A.P.-uri şi în alte unităţi care deservesc satul socialist.

Pentru astăzi am pus punct. V-au mulţumit răspunsurile mele? Mi-o veţi spune în viitoarele voastre scrisori.

Vă reamintim: pentru alte informaţii privind cele 132 de licee agricole, şcoli profesionale agricole, de maiştri şi postliceale, consultaţi broşurile «ÎNDRUMĂTOR PENTRU ADMITEREA ÎN ŞCOLI PROFESIONALE» ŞI «ÎNDRUMĂTOR PENTRU ADMITEREA ÎN LICEELE DE SPECIALITATE» pe care le puteţi consulta la secretariatul şcolii unde învăţaţi.

Emil.

Descifrind motorul tractorului. ▲

Oră de practică zootehnică. ▼

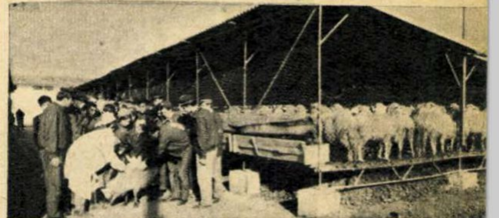

NOTAŢI-VĂ ACESTE ADRESE

Din lipsă de spaţiu, dăm doar adresa cîte unei singure şcoli profesionale şi a unui singur liceu agricol din fiecare judeţ.

ŞCOLI PROFESIONALE AGRICOLE

Aiud, Alba, str. Tribun Tudoran nr. 1, tel. 421: mecanic agricol; *Sîntana*, Arad, Str. Ghioceilor nr. 6: mecanic agricol, electrician întreţinere şi reparaţii, strungar; *Costeşti*, Argeş: mecanic agricol; *Hemeiuş*, Bacău, tel. 1 38 13: mecanic agricol; *Valea-lui-Mihai*, Bihor, str. Bobîlnei nr. 43, tel. 20: mecanic agricol; *Năsăud*, Bistriţa-Năsăud, str. Gării nr. 1, tel. 213: pădurar; *Dorohoi*, Botoşani bd. Victoriei nr. 110, tel. 433: mecanic agricol; *Făgăraş*, Braşov: mecanic agricol; *Baldovineşti*, Brăila, str. Galaţi nr. 286, tel. 23 77: mecanic agricol, electrician de întreţinere şi reparaţii; *Buzău*, Buzău, str. Crizantemelor nr. 17, tel. 25 68: electrician întreţinere reparaţii, mecanic agricol; *Oraviţa*, Caraş-Severin, str. Şcolii nr. 4: mecanic agricol; *Cluj*, Cluj, str. Soporului nr. 57, tel. 2 37 95: mecanic agricol; *Constanţa*, bd. Aurel Vlaicu nr. 84: laborant pentru produse agricole; silozar; *Sfîntu Gheorghe*, Covasna, str. Ciucului nr. 50, telefon 11.31: electrician de întreţinere şi reparaţii, mecanic agricol; *Găeşti*, Dîmboviţa, str. Argeşului nr. 2: mecanic agricol; *Calafat*, Dolj, str. V.I. Lenin nr. 12, tel. 13: mecanic agricol, mecanic utilaje pentru îmbunătăţiri funciare; *Tecuci*, Galaţi, str. 23 August nr. 107, tel. 33: mecanic agricol, lăcătuş mecanic utilaje de construcţii şi terasamente, mecanic utilaje pentru îmbunătăţiri funciare; *Odorheiul Secuiesc*, Harghita, str. Justiţiei nr. 12, tel. 473: mecanic agricol; *Ciulniţa*, Ialomiţa: mecanic agricol; *Miroslava*, Iaşi, str. Bisericii nr. 20, tel. 1.50.15: mecanic agricol, electrician întreţinere şi reparaţii; *Olteniţa*, Ilfov, str. Argeşului nr. 100, tel. 523: mecanic agricol, mecanic utilaje îmbunătăţiri funciare; *Şimian*, Mehedinţi, str. Gării nr. 1, tel. 113: mecanic agricol; *Gurghiu*, Mureş, telefon 4: pădurar; *Roman*, Neamţ, str. Alexandru cel Bun nr. 2, tel. 18.57: strungar, mecanic agricol; *Caracal*, Olt, str. V. Alecsandri nr. 85, tel. 374: mecanic agricol; *Bărcăneşti*, Prahova, tel. 2,13,93: mecanic agricol; *Carei*, Satu-Mare, str. Culturii nr. 4, tel. 483: mecanic agricol, strungar; *Dumbrăveni*, Sibiu, Piaţa Republicii nr. 5, tel. 11: mecanic agricol; *Fălticeni* (Spătăreşti), Suceava, str. 6 Martie nr. 1: mecanic agricol; *Brînceni*, Teleorman, tel. 34.34: mecanic agricol, maşinist utilaje de construcţii, terasamente; *Biled*, Timiş: mecanic agricol, mecanic utilaje îmbunătăţiri funciare; *Tulcea, Tulcea*, şoseaua Isaccea, km. 3, tel. 13.37: mecanic agricol; *Negreşti*, Vaslui, şoseaua 7 Noiembrie nr. 4: mecanic agricol; *Drăgăşani*, Vîlcea, str. V. I. Lenin nr. 50, tel. 934: mecanic agricol; *Focşani*, Vrancea, str. Cuza Vodă nr. 46, tel. 17.59: mecanic agricol, electrician de întreţinere şi reparaţii.

LICEE AGRICOLE

Blaj, Alba, str. Republicii nr. 9, telefon 223: horticultură, contabilitate şi merceologie agricolă; *Lipova*, Arad, str. Butariu nr. 5, tel. 298: contabilitate şi merceologie agricolă; *Curtea de Argeş*, Argeş, str. Republicii nr. 25, tel. 176; horticultură, veterinară, zootehnie, contabilitate şi merceologie agricolă; *Salonta*, Bihor, str. Sarcadului nr. 1, tel. 123: agronomie, contabilitate şi merceologie agricolă; *Bistriţa*, Bistriţa-Năsăud, str. Tîrpiului nr. 21, tel. 73: horticultură; *Sendriceni*, Botoşani, telefon 326: agronomie; *Brăila*, str. Dorului nr. 35, tel. 1.20.32: îmbunătăţiri funciare, veterinară, contabilitate şi merceologie agricolă; *Rîmnicu-Sărat*, Buzău, str. N. Bălcescu nr. 2, tel. 10.55: agronomie, veterinară, zootehnie; *Turda*, Cluj, str. Agriculturii nr. 1, tel. 16.80: agronomie, zootehnie, contabilitate şi merceologie agricolă; *Palas*, Constanţa, str. Filimon Sîrbu nr. 188, tel. 50.75: veterinară, zootehnie; *Tîrgu-Secuiesc*, Covasna, str. Vasile Conta nr. 25: contabilitate şi merceologie agricolă; *Nucet*, Dîmboviţa, str. Gării nr. 2: zootehnie; *Calafat*, Dolj, str. V.I. Lenin nr. 2: agronomie, contabilitate şi merceologie agricolă; *Tecuci*, Galaţi str. 23 August nr. 107, tel. 33: agronomie, zootehnie; *Bîrseşti*, Gorj horticultură; *Odorheiul Secuiesc*, Harghita, str. Justiţiei nr. 12, tel. 473: contabilitate şi merceologie agricolă; *Geoagiu*, Hunedoara, tel. 12: horticultură, zootehnie; *Călăraşi*, Ialomiţa, str. Bucureşti nr. 4, tel. 462: îmbunătăţiri funciare, contabilitate şi merceologie agricolă; *Podul Iloaiei*, Iaşi, Şoseaua Naţională: agronomie, zootehnie; *Brăneşti*, Ilfov, tel. 25.41: cadastru şi organizarea teritoriului, îmbunătăţiri funciare; *Halînga*, Mehedinţi, zootehnie; *Roman*, judeţul Neamţ, telefon 10.69: agronomie, veterinară, zootehnie; *Slatina*, Olt, str. Drăgăneşti nr. 35, tel. 434: agronomie, zootehnie, contabilitate şi merceologie agricolă; *Mizil*, Prahova, str. Mihai Bravu nr. 136, tel. 273: contabilitate şi merceologie agricolă; *Livada*, Satu-Mare, str. Principală nr. 473, tel. 1.10.01: cadastru şi organizarea teritoriului, contabilitate şi merceologie agricolă, zootehnie; *Şimleul Silvaniei*, Sălaj, str. Bărnuţiu nr. 11, tel. 178: veterinară, zootehnie, horticultură, contabilitate şi merceologie agricolă; *Dumbrăveni*, Sibiu, Piaţa Republicii nr. 15, tel. 11: contabilitate şi merceologie agricolă; *Fălticeni*, Suceava, str. Maior Ion nr. 10, tel. 635: horticultură, contabilitate şi merceologie agricolă; *Turnu-Măgurele*. Teleorman, str. Oituz nr. 11, tel. 17.84: îmbunătăţiri funciare, contabilitate şi merceologie agricolă; *Ceacova*, Timiş, str. Drumul Ghilod nr. 9: agronomie; *Huşi*, Vaslui, str. Viticultori nr. 1, 143: horticultură, contabilitate şi merceologie agricolă, îmbunătăţiri funciare; *Drăgăşani*, Vîlcea, str. M. Kogălniceanu nr. 5, tel. 296: horticultură, contabilitate şi merceologie agricolă; *Odobeşti*, Vrancea, str. 30 Decembrie nr. 42: horticultură.

Cutezătorii 51

ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII NR. 1
OFICIUL POŞTAL 33 — BUCUREŞTI
Căsuţa poştală 4132
Telefon 176010 int. 1458

REDACTOR ŞEF
MIHAI NEGULESCU

REDACTOR ŞEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA

SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
IOAN DONCA

REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU

TEHNOREDACTOR
EMIL PETROVICI

ADMINISTRAŢIA: EDITURA SCÎNTEIA ; TIPARUL: C.P.C.S.

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESA

Ticuță

Scenariu și desene:
POMPILIU DUMITRESCU

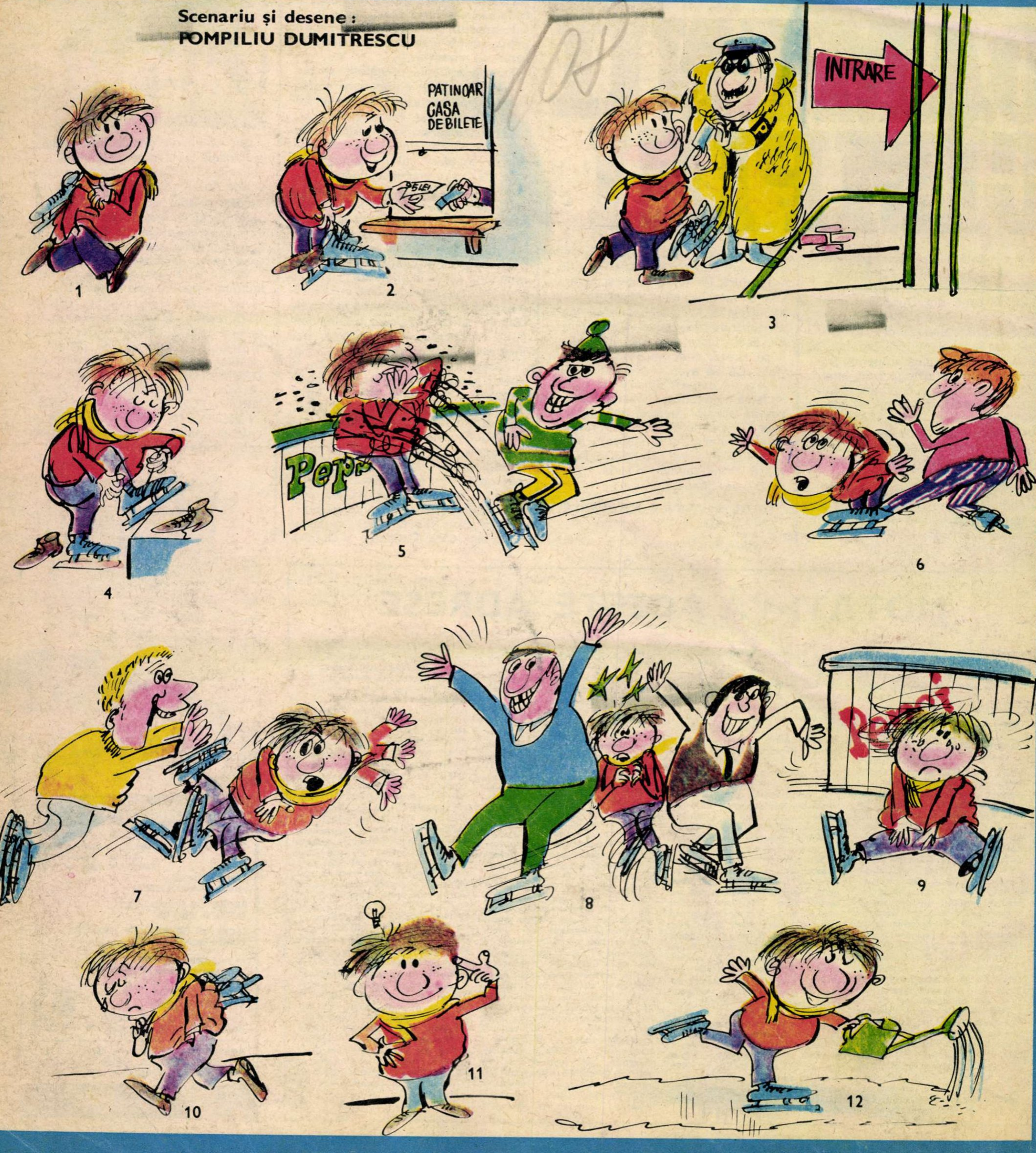
1
PATINOAR
CASA
DE BILETE
5 LEI
2
INTRARE
P
3
4
Pep
5
6
7
8
Pepsi
9
10
11
12

JOI, 30 DECEMBRIE 1971, ANUL V (223), 16 PAGINI. 1 LEU

52

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

108

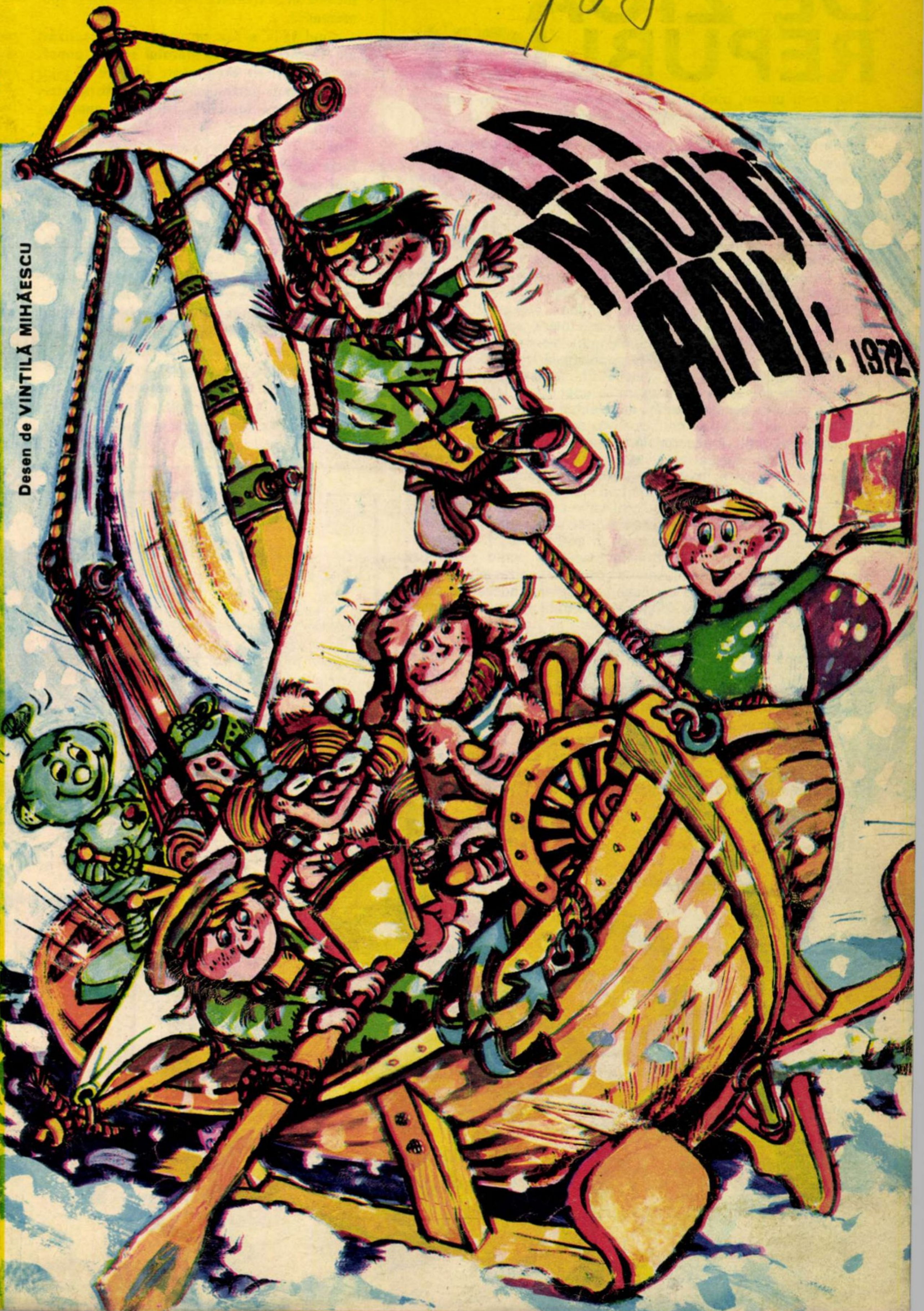

Desen de VINTILĂ MIHĂESCU

DE ZIUA REPUBLICII

Mai avem un an, pînă la 30 Decembrie 1972, și vom sărbători un sfert de veac de la proclamarea Republicii!

Un sfert de veac!

Pentru tinerii din generația mea, idealul ca țara să devină republică, să nu mai aibă în cap un rege, era un vis fabulos; s-ar putea spune, în vocabularul de azi, un vis științifico-fantastic. Pentru tînărul care pornea în viață, existența regelui însemna că există oameni care din naștere au mai multe drepturi decît alții. A fi născut într-o casă săracă, printre oameni care nu erau «de familie bună» părea, în ochii unora, ceva rușinos! Dar pretutindeni plutea ecoul celor spuse de luptătorii de la 1848, că republica înseamnă efortul de a întrona «poporul-rege», fiecare cetățean fiind «domn sie însuși» și totodată «supus acelorași legi», slujind interesul general.

Bălcescu, Bolliac, ca și alți mari gînditori pașoptiști visau la «maiestatea poporului», «stăpînirea norodului», «ocîrmuirea dinlăuntru ». Dar abia actul istoric al alungării monarhiei și al făuririi republicii (atunci, în 1947, republică populară; iar din 1965, republică socialistă, consfințind munca depusă între timp de popor în construirea vieții socialiste și inaugurarea unei ere în istoria patriei) au făcut posibile aceste realități, au deschis porțile unei perioade îndelungate de activitate constructivă, activitate în care vă veți încadra și voi, cititorii acestor rînduri, nu peste mulți ani. Scopul acestei activități este perfectarea cuceririlor de pînă acum, mărirea gradului de participare al maselor la conducerea treburilor publice, pentru a asigura mai grabnic și mai profund un trai prosper și luminat, conform cu idealurile civilizației socialiste. Conducerea întreprinderilor de către comitete ale oamenilor muncii, a centralelor de către consilii, este grăitoare în acest sens, fiind una din realizările mai recente, din formele create de partid și de stat pentru a pune la îndemîna maselor un cadru organizat în care să-și poată înteți participarea la conducere. Problema aceasta a participării active a poporului la conducerea treburilor țării a fost enunțată clar de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român.

Clasa voastră, detașamentul de pionieri, activitatea pe care o desfășurați vă deprinde cu treburile obștești pe care mai tîrziu veți fi chemați să le îndepliniți pentru bunul mers al țării. Adoptarea marelui program al educației comuniste, un întreg complex de măsuri, legi și planuri acționează laolaltă în același sens: să ridice democrația socialistă și activitatea maselor la nivelul condițiilor ce li s-au creat, să vă ajute ca, atunci cînd pășiți în viață, să găsiți condiții mai bune, să reluați munca și lupta noastră de pe o treaptă mai înaltă sub conducerea Partidului Comunist Român.

SERGIU FĂRCĂȘAN

AN NOU PIONIERESC

Cu prilejul sărbătoririi Republicii și al Anului Nou, în numele Consiliului Național al Organizației Pionierilor vă transmit cele mai calde felicitări pentru frumoasele înfăptuiri pe care le-ați obținut în anul ce se încheie în activitatea voastră școlară și pionierească.

Anul 1971 a fost un an de mari realizări ale harnicului și talentatului nostru popor, un an de mari evenimente istorice și politice în viața partidului și societății noastre. El va rămîne înscris în istorie ca anul sărbătoririi semicentenarului Partidului Comunist Român, care a însuflețit și mobilizat forța creatoare a părinților și fraților voștri mai mari, comuniștii și uteciștii, a voastră înșivă, la construirea societății socialiste multilateral dezvoltate. Fiecare pionier, fiecare unitate și detașament și-au adus contribuția activă și entuziastă la înalta cinstire a partidului, părintele și îndrumătorul mișcării pionierești din țara noastră, dovedind prin faptele și inițiativele lor devotamentul nemărginit față de Partidul Comunist Român, recunoștința tinerei generații pentru minunatele condiții create de partidul și statul nostru ca personalitatea fiecăruia să înflorească, copilăria să fie fericită, pregătirea pentru muncă și viață să fie temeinică.

Mișcarea pionierească din țara noastră a înscris în istoria ei anul 1971 ca an al celei de a doua Conferințe naționale a Organizației pionierilor. În cinstea acestui moment important din viața organizației, au țîșnit ca dintr-o fîntînă vie mii și mii de inițiative pionierești concretizate pe întreg cuprinsul patriei în acțiuni de sădire a pomilor și florilor, de înfrumusețare a orașelor și satelor dovedind nețărmurită și fierbinte dragoste față de glia strămoșească, față de partid și popor. Prin asemenea acțiuni și prin multe altele, pionierii României socialiste au dovedit și dovedesc că năzuiesc, după puterile lor, dar din toată inima, să fie zi de zi și ceas de ceas la înălțimea aprecierilor făcute de către secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, și anume că «Organizația de pionieri este o valoroasă școală de plămădire a celor mai nobile trăsături morale ale personalității: cinstea, demnitatea, respectul față de muncă, mîndria patriotică, spiritul internaționalist, generozitatea și dăruirea pentru interesele poporului, exigența și spiritul revoluționar, comunist».

Începerea anului școlar și Conferința națională au surprins întreaga pionierie în iureșul muncii și activității ei, așa încît peste două milioane de copii au participat la în-

Țară a tinereții

Vulcan de suferințe milenare!
Păduri de suliți, arcuri, coifuri, scuturi,
Bejenii printre munți cu stei și buturi
Și rîuri volburînd de-mbujorare.

Nu-i oare timpul să te-alinți în soare,
Tu, plai, gură de rai, cu flori și fluturi
În lungi primăvăratice săruturi
Și zumzet de albine lucrătoare?

Din cernoziom și din străveche lavă
Răsară bogăție, rod și slavă,
Iar inima bătrînului pămînt

Zvîcnească de fierbinte zăcămînt
Menit să dea căldură și lumină
Acestei țări de tinerețe plină!

MIHAI BENIUC

frumusețarea școlilor, la amenajarea bazelor sportive, la munca pe ogoare, în cadrul C.A.P.-urilor, I.A.S.-urilor, micro-C.A.P.-urilor. Inițiative pionierești deosebit de interesante au continuat și după Conferința națională urmărind transpunerea în viață a angajamentelor luate în fața conducerii partidului. În această idee a apărut la Medgidia acțiunea «Ștafeta cravatelor roșii» în cadrul căreia fiecare generație de pionieri este chemată să lase orașului sau satului, în dar, ceva, un teren sportiv, un parc etc. să transmită apoi această ștafetă celor care urmează. Este o inițiativă prețioasă care merită să fie preluată de pionierii din toată țara. Frumoasă este și hotărîrea purtătorilor cravatelor roșii cu tricolorul patriei, din Valea Jiului, de a chema pe pionieri ca în fiecare zi, în cadrul organizației, să facă fapte demne de viitori comuniști. Pionierii din județul Argeș participă, alături de cei mai mari decît ei, la numeroase acțiuni care să transforme județul lor în «județ al onoarei, hărniciei, cinstei și demnității socialiste». Asemenea lor, pionierii din toate județele țării inițiază și întreprind noi și noi acțiuni patriotice, participă cu însuflețire la viața obștească, economică și social-culturală a localităților în care trăiesc. Numai muncind și activînd neîntrerupt, dovedind disciplină și atașament față de organizație, pionierul poate fi demn de numele de pionier, de fiu credincios al poporului, de luptător devotat pentru cauza P.C.R., pentru înflorirea României socialiste. Pionierul este și trebuie să fie curajos, demn, să aibă încredere în forțele sale și ale tovarășilor săi, să fie un bun coleg și prieten, care luptă hotărît împotriva lipsurilor, pentru onoarea și prestigiul colectivului, să dovedească prin fapte atașamentul față de organizație. Sîntem convinși că veți face totul ca în anul ce vine să se întărească necontenit influența educativ-politică a organizației, să obțineți rezultate bune la învățătură, să participați activ la viața grupei și detașamentului din care faceți parte, să faceți activitatea pionierească cît mai interesantă, mai bogată în conținut și mai frumoasă.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor nutrește ferma convingere că toți pionierii țării vor traduce în faptă, clipă de clipă, sarcina de a fi în primele rînduri în lupta pentru transformarea fiecărui detașament într-un centru activ de educație revoluționară, de formare a personalității și caracterului comunist.

Dorim ca anul 1972 să vă aducă mari satisfacții și bucurii în muncă și-n activitatea pionierească, împlinirea celor mai îndrăznețe visuri, rezultate dintre cele mai bune la învățătură, spre mîndria voastră și a noastră, a tuturora, spre bucuria și mulțumirea părinților și educatorilor voștri.

Sănătate, fericire, voie bună și «La multi ani», dragi pionieri!

VIRGILIU RADULIAN
Președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului Învățămîntului

IRAN
Cutezătorii
Jobarat
Cutezătorii
5
Jobarat
22
25
Cutezătorii
42
Cutezătorii
45
50

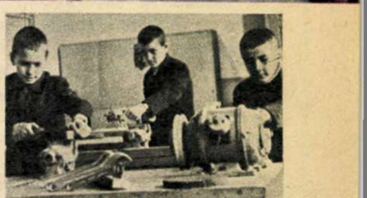

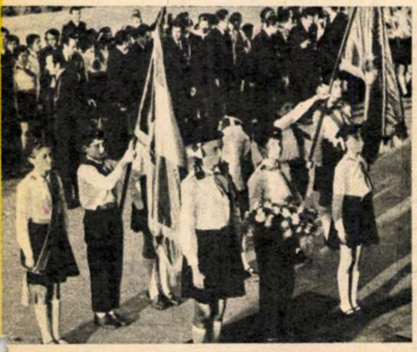

Fotografii de
DAN CONJA
GABRIEL SUCIU
IOSIF NICĂ
ELENA FUNDULEA și GRIGORE PREPELIȚĂ

VACANȚĂ ALBĂ

Iarna a biruit. Zăpezile cern fulgi de lumină și florile de gheață ne întîmpină sărbătorește. În acest decembrie tîrziu, stăruiesc pătrunzătoare în aer aromele timpului: ozonul gerului strașnic, cetina brazilor aduși din inima muntelui și aburul vanilat al cozonacilor. A venit iar vacanța anotimpului alb, gîndul mă poartă — ce repede fuge! — într-o lungă călătorie în timp, în urmă cu șase decenii, cînd împlinisem unsprezece ani. Ce planuri îmi făceam pentru acele zile de răsfăț al aerului tare: zboruri cu săniuța din vîrful delușorului ce mărginea pădurea, castelele de zăpadă cu turnuri încununate de țurțuri și aprige înfruntări cu cei de o seamă în arta de a ținti cu bulgări de nea. Cînd gerul mă biruia rămîneam lîngă fereastră, încălzindu-mă sub soarele fierbinte al insulei lui Robinson Crusoe, sau mă aventuram cu gîndul spre tărîmul austral: tocmai în iarna acelui an exploratorul Amundsen plecase să cucerească Polul Sud. Aș fi vrut să urc și eu odată pînă spre piscul frigului din țara noastră — pe culmea muntelui Omul — sau măcar pînă pe Caraiman, dar cine să-mi fie călăuză? Și cine să-și ia asupra-i cheltuielile «expediției»? Și cîți ca mine nu rămîneau la acei ani ai visurilor colorate în orizontul uliței, în hotarele satului ori ale tîrgului de baștină.

Aceste gînduri și-au pornit azi zborul avînd în față o seamă de file tipărite ce conțin programul activităților destinate să însuflețească și să dea mai mult farmec vacanței de iarnă. Un program amplu și variat întocmit de Consiliul Național al Organizației pionierilor în colaborare cu o seamă de instituții de cultură și sport. Excursii și tabere în stațiunile din munți, concursuri de săniuțe și ski precum și o serie de alte interesante întreceri sportive, carnavaluri bogate în surprize, concerte susținute de ansambluri pionierești precum și de artiști de mare prestigiu, întîlniri cu poeți și prozatori, cu actori și cu maeștri ai sportului, sînt doar cîteva din numeroasele activități ale acestei desfășurări a jocului măiestriei și voioșiei. Iată o perspectivă care aprinde viu imaginația, un program dinamic ce răspunde tuturor năzuințelor, tuturor vîrstelor copilăriei. Vă așteaptă, dragii mei, o vacanță captivantă, bogată în înțelesuri și satisfacții cum noi cei mai vîrstnici nici n-am îndrăznit să visăm.

AUREL LECCA

La NĂRUJA
VENEA IARNA

Cînd am sosit, pe culoarul școlii se stingeau ultimele clinchete ale clopoțelului. Ca la un semn, ușile claselor s-au deschis făcînd loc grupurilor de copii, care au luat ieșirile cu asalt într-un gălăgios șuvoi. În cîteva clipe școala rămăsese goală. Copiii plecaseră. Ajunsesem prea tîrziu. Venisem să-i cunosc, să stau de vorbă cu ei despre... vacanță! **Dar îi putem găsi, mă asigură profesorul Ion Micu, comandantul instructor, astăzi, fiecare detașament se pregătește pentru concursul...**

«SĂNIUȚA ZBURĂTOARE»!

Afară, în spatele școlii, o mulțime de copii, cu fel de fel de sănii, mai mari, mai mici, stau parcă gata de concurs. Cînd ne-am apropiat, însă, ne-am dat seama că se petrecea altceva. Omul voinic, în jurul căruia se adunaseră copii, nenea Neculai, cum îi spuneau ei, examina cu atenție, ca un medic, fiecare sanie. Și numai ce-l auzeai: **«la asta trebuie schimbată tălpica, aici să îndreptăm șina, dincoace să întărim spătarul, să batem cuie mai subțiri și mai lungi...»** Pe dată, Adrian Dumitru, Lică Șușu, Victor Trifescu, Vasilică Condurache și alții au și pus în funcțiune ciocanele, cleștii, burghiele... Alături de ei, nea Neculai, vecinul școlii și prietenul copiilor, îi supraveghea și lucra în rînd cu ei, la reparațiile mai complicate.

Pentru copii momentul era dintre cele mai obișnuite. Adesea, în preajma vacanțelor de iarnă, cooperatorii îi ajutau să-și construiască săniuțele, schiurile. Acum, aflaseră despre concursul pe care-l pregăteau și, ca buni prieteni, au venit să-i ajute și de data aceasta, pentru ca săniuțele să fie într-adevăr «zburătoare». Dar pregătirile pentru acest concurs nu se opresc aici, ele se discută chiar și la...

ÎN TABĂRA DE LA SĂLIȘTE

Peste 120 de pionieri comandanți de unitate, din județele Hunedoara, Covasna și Sibiu au sosit în tabără veseli, zglobii, cu o foarte mare poftă de joacă. I-am cunoscut pe cîțiva dintre ei: Alexandru Ionescu din Agnita, Walter Vilman și Tibor Ferencz din Sfîntu Gheorghe, Ileana Paștiu și Narcis Cristea din Sibiu și de la ei am aflat că fiecare din zilele acestei vacanțe le va oferi ceva nou și interesant.

Atenţiune! teren necunoscut.

Pe lîngă cîntecele, poeziile și jocurile noi pe care le vor învăța vor face numeroase vizite și drumeții. Astfel, ei sînt invitați de pionierii din Săliște să viziteze Cooperativa de artă meșteșugărească, pionierii din Galeș vor neapărat să le prezinte muzeul realizat de ei, «Pe urmele strămoșilor noștri», iar la Căminul cultural, cu prilejul Anului Nou le oferă un spectacol folcloric «Junii».

Deși încă nu este zăpadă se fac lecții teoretice de practicarea schiului, se învață codul de semnalizare, cu fanioane și lanterne. Remarcabilă este viteza cu care reușesc pionierii să monteze și să demonteze un cort — trei minute! Dar am aflat că cineclubiștii din Sibiu țin să le facă o surpriză prezentîndu-le o gală de filme realizate de ei, printre care și filmul «O glumă pe minut» care oglindește, de fapt, o vacanță foarte veselă petrecută de pionieri anul trecut tot aici, la Săliște-Sibiu.

ELENA FUNDULEA

...SEDIUL COOPERATIVEI AGRICOLE

Președintele cooperativei, tovarășul Ioniță Bot, abia sosise din drumurile făcute de-a lungul comunei, unde discutase cu sătenii despre ridicarea stîlpilor pentru noua linie de înaltă tensiune cînd pionierul Adrian Colocioiu, comandantul unității îi ieși înainte cu Vasile Stoichicioiu, Nicolae Albert, Ionelia Popescu și alți pionieri mai mici. Cu toate că era foarte ocupat, președintele a stat bucuros de vorbă cu copiii. De la ei a aflat despre întrecerile sportive pe care le plănuiesc și despre cei cîțiva pionieri dintr-a III-a, care încă n-au săniuțe de «concurs». «**Veniți la noi,** i-a invitat dînsul, **scînduri pentru săniuțe sînt destule, o să vă ajutăm să le și lucrați».** Le-a urat apoi succes și... cît mai multe săniuțe «zburătoare». Dar numai cu obținerea scîndurilor nu era rezolvată problema, așa că s-au dus la...

ATELIERUL LUI NENEA COSTICĂ CHICEREA

Ionel Gheba, Dănuț Șușu, Romică Saulea și încă vreo cîțiva băieți sînt numai ochi și urechi. Meșterul, cunoscut prin locurile acelea, fățuia o tălpică de sanie. Și cîte nu le spune despre cum trebuie prinsă, despre cum trebuie făcută ca să alunece mai ușor, mai repede.

În întrecerile sportive din această vacanță, nu se vor întîlni doar cei cu săniuțele ci și schiorii! Și ei s-au dus să se sfătuiască cu moș Dumitrache să-i ajute să găsească...

CEA MAI BUNĂ PÎRTIE

Care o fi, în sus, pe valea Zăbalei? Moșul le-a promis că va merge cu ei să aleagă locul cel mai potrivit. Dar întîi să-i vadă la lucru, la pregătirea schiurilor. Concursul nu-i o treabă de glumă, totul trebuie bine pus la punct. Și copiii au început lucrul. Ștefan Iuga aduse vorba și despre șezătoarea lor.

— Tată moșule, n-ai vrea să vii la șezătoarea noastră, să ne mai povestești despre haiducul Bahnea, să ne spui ghicitori, povești de pe vremea Vrîncioaiei și a celor șapte fii ai săi?

— Cu dragă inimă, flăcăilor, le spuse moșul, numai dați-i zor cu schiurile că vîntul suflă tare dinspre Zboina și vine iarna, omăt mare...

Se înserase.

Copiii o porniseră spre casele lor cu alte planuri, cu alte probleme de rezolvat. Trebuiau făcute invitații, multe invitații. La concursurile lor sportive vor veni cu siguranță membrii cooperatori, părinții și bunicii, fiecare dornic să vadă care este «săniuța zburătoare», care sînt «schiurile de argint»?

COOPERATIVA AGRICOLA DE PRODUCTIE
NĂRUJA JUD. VRANCEA

Cînd am plecat din sat, de sus, cernea cu măzăriche albă și deasă. Moș Dumitrache avea dreptate, la Năruja, în Munții Vrancei, venea iarna.

LIDIA NOVAC
Fotografii:
Prof. FLORIAN IACOVACHE

anța

▲ **Întrecere palpitantă.**

◀ **Poate vine zăpada...**

▲ **Unde-s mulți puterea crește...**

Ura, vacanța! ▼

DEBUT PE SCENA VACANȚEI

Vacanța copiilor din Capitală a început, chiar din prima zi, cu o sărbătoare — deschiderea Festivalului de teatru școlar «Tinere talente», faza pe municipiu.

La bătaia gongului, la lumina rampei, lumea basmului și a păpușilor a prins viață. Foarte tinerii artiști și-au înfrînt emoția și au intrat în... rol. Intensa muncă de pregătire în vederea acestui festival a fost încununată de un deplin succes. Astfel, în timpul desfășurării piesei de teatru de păpuși «Gîscanul neascultător», prezentat de un colectiv al Școlii generale nr. 36, spectatorii au fost atît de captivați și convinși de jocul actorilor, încît spontan replicile erau date din sală, copiii intervenind adesea în desfășurarea spectacolului. De altfel, acestui colectiv i s-a acordat de către juriu premiul I.

De aprecieri unanime s-au bucurat și interpreții piesei «Orele lui Mihuț» (Școala generală nr. 11). Lăudabil este faptul că pentru această piesă atît decorurile, cît și costumele au fost confecționate de copii, îndrumați de tovarășa profesoară Elena Liptac.

Opereta, un gen artistic mai puțin abordat de copii, acum a fost prezentă prin spectacolele «Cipolino» (Școala generală nr. 141), și «Greerele și furnica» (Școala generală nr. 70).

Un loc deosebit în programul Festivalului l-au ocupat brigăzile artistice, montajele literar-muzicale. Emoționant, montajul de umbre și lumini «Hiroșima» a obținut premiul I pe Capitală și aprecierile unanime ale spectatorilor.

ELENA MĂNESCU

FILM

Festivalul filmului pentru elevi, care se desfășoară în zilele vacanței în toată țara, vă oferă un bogat program de filme. Aveți posibilitatea să urmăriți astfel, pe cicluri, filme istorice, basme, documentare, filme de animație și comedii vestite. Spre bucuria voastră, Arhiva Națională a pus la dispoziție cu acest prilej o seamă de ecranizări celebre. Urmăriți filmele care s-au programat în orașul și satul vostru ca să vă puteți alege ceea ce vă interesează. Multe detașamente de pionieri și-au propus ca în urma vizionării filmelor să organizeze concursuri legate de cinema.

O premieră pentru voi: Hugo și Josefina, *producție a studiourilor suedeze. Filmul a fost distins cu trei premii internaționale.*